

פעלי הרוח או מעללי הבשר?

כריזמה לעומת "כריזמאניה"

מאת

צ'אק סמית

קֶרֶן אַחוּה מְשִׁיחִית — יְרוּשָׁלַיִם

Charisma Versus Charismania
by Chuck Smith

Copyright © 1992, 2000
by "The Word For Today"
Costa Mesa, CA 92628, USA

Hebrew translation © 2004
by
Keren Ahvah Meshihit
P. O. Box 10382, 91103 Jerusalem, Israel

ISBN 965-447-125-6

אין לצלם או להעתיק ספר זה או קטעים ממנו
ללא אישור בכתב מהמוציא

כל הזכויות לתרגום העברי שמורות © 2004

קרן אחוה משיחית
ת"ד 10382, ירושלים 91103
www.kerenahvah.org

תרגום: מאיה רכניצר

Printed in Israel 2004
הודפס בישראל, תשס"ד

לכל המאמינים היקרים שהרעיפו עליי אהבה
וחזקו את ידיי במהלך שבע עשרה שנות שירותי
הראשונות כרועה עדה, שבהן ניסיתי לעשות
את פעלי האלהים בכוח הבשר וכישוריו –
לכל אלה שהיו סבלנים כל כך בזמן המהפך בחיי,
כשעברתי מ"כריזמאניה" ל"כריזמה"
(מעשיית הדברים בכוח הבשר,
להיסמכות אמיתית על רוח הקודש)!

5	א	חיפוש אחר תשובה
9	ב	רוח הקודש הוא אלהים
16	ג	מי הוא רוח הקודש?
24	ד	פעלי רוח הקודש בחיי המאמין
49	ה	אהבתו של אלהים ("אָגָּפֶה")
61	ו	רוח אלהים מחיה ומבאר את דבר אלהים
70	ז	התפקיד שרוח הקודש ממלא בעולם
77	ח	משהו נוסף
88	ט	דיבור בלשונות
97	י	מתי הלשונות אמורות לחדול?
		יא	מדוע "כריזמה"
101		הופכת לא פעם ל"כריזמאניה"?
111	יב	לקבל את גבורת הרוח
114	יג	דרך נעלה יותר
120	יד	לסיום

חיפוש אחר תשובה

רוב שנות ילדותי ונערוטי התאמצתי להוכיח שאני ילד נורמלי למרות שלא הלכתי לסרטים או למסיבות. משפחתי ואני השתייכנו לזרם הפנטקוסטאלי. בעיני הפנטקוסטאלים נחשבו סרטים ומסיבות לחטאים איומים.

מאחר שנבצר ממני להצטרף לבילויים ה"ארציים" של חבריי, הזמנתי אותם לבוא איתי לאסיפות של קהילתי. כל הזמן דחקו בנו להזמין חברים למפגשי הקהילה כדי שישמעו על המשיח. הבעיה הייתה שכמעט בכל יום א' יצא המטיף בדברי גינוי ואזהרה חמורים כנגד הסכנות הטמונות בסרטים, בריקודים, בשתייה ובעישון (הוא נהג לומר ש"אם אלהים היה רוצה שבני האדם יעשנו, הוא היה בורא אותנו עם ארובה על ראשנו"). נוסף לכך הופרע מהלך האסיפות דרך קבע על ידי שניים או שלושה "מסרים בלשונות" ופירושיהם.

לא אחת, כשישבתי שם לצד אורחיי, גברת ניומן הייתה מתחילה להתנשם בכבודות. כבר למדתי שתופעה זו הקדימה אצלה דיבור בלשונות, ולכן הייתי נחפז לבקש בתפילה: "אוי ואבוי... אלהים, בבקשה אל תדבר אלינו היום בלשונות; החברים שלי לא יבינו!" אבל, או שאלהים לא שמע אותי או שגברת ניומן לא הקשיבה לאלהים, שכן היא הייתה קמה ממושבה, כל גופה רועד, ומכריזה את דברי האל לאותו יום בקול רם וצורמני. מבוכתי הייתה עצומה, וחבריי היו

מגחכים ומצחקקים. קיוויתי שהם אינם מבצעים באותו רגע את החטא שאין עליו מחילה.

כסיום האסיפות תמיד חשתי מתח ומבוכה והתכוננתי לשאלותיהם המתבקשות של חבריי: "מה זה היה?!" התקשיתי מאד להסביר להם מפני שגם לי עצמי לא היו הדברים נהירים במיוחד.

כשהייתי ילד לא יכולתי שלא לתהות לגבי "המסרים בלשונות" האלה. לפעמים באה בעקבות הודעה קצרה פרשנות ארוכה, או להיפך, דברים ארוכים לוו בפירוש קצר. לפעמים הבחנתי שהמסר בלשונות כלל הברות או מילים שחזרו על עצמן, אבל דברי הפרשנות לא כללו חזרה מקבילה.

שאלות נוספות

דברים נוספים הטרידו אותי בקשר לקהילתי. תהיתי מדוע, אם אנחנו אכן הקהילה הרוחנית ביותר והחזקה ביותר בעיר, דווקא הקהילות האחרות גדולות הרבה יותר ואסיפותיהן גדושות קהל. נאמר לי שרוב האנשים רק מחפשים להם דרך קלה להגיע לגן עדן, ושלפיכך יש בקהילות האחרות יותר אנשים מפני שאומרים שם לקהל את מה שהוא רוצה לשמוע. לו היינו נוהגים כך בקהילה שלנו היו גם האסיפות שלנו גדושות – גדושות אנשים שסופם להגיע לגיהנום.

התקשיתי גם בגלל העדר האהבה בקהילתי. ידעתי שפרי הרוח הוא אהבה, לכן התקשיתי להבין מדוע חלו אצלנו פירודים וקרעים רבים כל כך. כמעט תמיד נחלקה קהילתנו לשתי סיעות – מצד אחד חברים שרצו להיפטר מרועה הקהילה ומולם אחרים שתמכו בו. אנשים הרבו לעזוב את קהילתנו. אם היו כל החברים לשעבר חוזרים, הייתה קהילתנו הגדולה בעיר!

איכשהו, עזיבת הקהילה שלנו נחשבה שווה להתרחקות מהאדון. אלה שעזבו נחשבו למי שסרחו – שחטאו ונכשלו בגלל שחיפשו דרך קלה יותר למלכות שמים. אבל מצאתי את עצמי נמשך בכל זאת ללכת לאסיפותיהן של קהילות אחרות ומצטער על שהדבר אסור. ואחר כך באסיפות בימי א' הייתי חש אשמה על שרציתי

"לחטוא" בצורה כזו, והייתי ניגש אל זקני העדה לשם תפילה כדי "להיושע" שוב.

ניסיתי להוכיח שאני ילד רגיל על ידי הצטיינות בלימודים. שקדתי והתאמצתי והייתי לתלמיד הטוב ביותר בכיתה, לספורטאי הטוב ביותר בבית הספר, לשחקן שהכה בכדור חזק מכל שחקן אחר. למרבה הצער, רוב הילדים האחרים מקהילתי ניסו להיות מקובלים בחברה על ידי עישון, שתייה והתרועעות עם נוער שוליים. רק מעטים מהם המשיכו לבוא לשיעורי הנוער הקהילתיים לאחר כיתה ח' או ט'. בחסד אלהים, ובעזרתם ובהשפעתם של הורים מסורים מאד באמונתם המשיחית, אני שרדתי שם איכשהו.

תוצאות החיפוש שלי

אולי זה נראה מוזר, אבל כיום אני משוכנע שניתן להפיח חיים בשמרנות ובאדיקות המתה המאפיינת קהילות רבות, דווקא על ידי השימוש במתנות רוח הקודש במסגרת גוף המשיח. אין כוונתי לתופעות המופרזות שראיתי בימי ילדותי, שאינן כרוח הכתובים, אלא לשימוש במתנות הרוח באופן שקול, על פי כתבי הקודש, כשדבר אלהים הוא הסמכות הסופית שמכוונת את אמונתנו ואת מעשינו.

לאור מחשבות אלה התחלתי לדרוש בכתובים בחיפוש אחר גישה בריאה ומאוזנת לרוח הקודש ולתפקידו בגוף המשיח בימינו. חייבת להיות עמדת ביניים בין שני הקצוות הקיצוניים: בין הפנטקוסטלים מצד אחד, שמדגישים יותר מדי את הממד האישי של ההתנסות והחוויה האישית, לבין הפונדמנטליסטים מצד שני, שכל כך מתאמצים לנהוג כשורה מבלי לחרוג מהכתוב עד שבמקרים רבים הם הפכו להיות קפדנים מדי וצדיקים בעיני עצמם. תוצאות החיפוש שלי מובאות בחלקן בספר זה, ואני מתפלל שהוא יהיה כלי בידי אלהים שיסייע להוביל אותך אלי חיים עשירים ומלאים ברוח.

"כריזמה" בהקשר המשיחי היא האצלה ("משיחה") אמיתית ורבת חן של רוח אלהים על חייו של אדם, שמאפשרת לו או לה לפעול

כרצון האלהים. מדובר באותה דינמיות (כוח, עוצמה) מיוחדת של רוח אלהים שבעטיה נראה האדם כמקרין סביבו את כבוד האלהים ואהבתו.

מה שאני מכנה "כריזמאניה" הוא המאמץ הבשרי לעורר וליצור כריזמה; הכוונה לכל ניסיון לבצע את פעולת רוח הקודש בעזרת הכוחות או היכולות של הבשר, שהוא הטבע הישן והאנוכי של האדם. זהו ליבוי התלהבות רוחנית שאינו מבדיל בין השראה להזעה... שימוש בכשרון, במרץ ובתחבולות אנושיים שתופסים את מקום חכמתו ויכולתו של אלהים. היא עשויה להתגלות במגוון צורות, כמו למשל בישיבות שבהן מתכננים וקובעים אסטרטגיות, בפיתוח תכניות לצמיחה קהילתית, בגיוס כספים לתקציב הקהילה, או בהתפרצויות פרועות של דיבור בלשונות שמפריעות להתנהלות הסדירה של האסיפה או הדרשה. כל מה שנעדר בסיס מוצק ובריא בכתובים ומפגין חוסר אמון ברוח הקודש – מתוך מחשבה שרוח הקודש לא יצליח להגשים את מטרותיו בקהילה ללא תחבולותיהם, כוחם או כשרונם של בני האדם – כל אלה הם פעלי הבשר.

העמדה המאוזנת

ספר זה מבקש להציג עמדה שהינה מאוזנת על פי כתבי הקודש, ונמצאת בתווך בין אלה שמבטלים הכל בכיקורתיות ומאשימים בהכללה "השטן הוא שגורם להם לנהוג כך", לבין הקיצונים הקנאים לדבר אחד שאומרים "רוח הקודש הוא שגורם לי לנהוג כך". אביא להלן גם סקירה לגבי זהותו של רוח הקודש ואתאר את התפקידים שהוא ממלא בעולם, בקהילה ובחיי המאמין.

איני מבקש ממך, קורא יקר, לקבל בעיניים עצומות את כל ההנחות שדבריי מבוססים עליהן, אלא רצוני לעודד אותך לדרוש בכתובים ולבדוק האם הדברים נכונים. "בְּחִנּוּ כָּל־דְּבַר וּבִטּוֹב אֱהוּזוּ" (האיגרת הראשונה לתסלוניקים ה 21).

רוח הקודש הוא אלהים

מאחר שמטרתו של ספר זה היא להוביל אותך לקשר אישי חי, שופע ומאוזן על פי הכתובים עם רוח אלהים, עלינו להראות תחילה שרוח הקודש הוא מישהו בעל אישיות – ישות עליונה, אחת משלוש האישיות של ה', האלהים האחד.

קהילת המשיח מקבלת מאז היווסדה שהאלהים האחד הוא שלושה שהם אחד: האלהים האב, האלהים הבן ורוח הקודש. כתבי הקודש מתארים אותם פועלים יחדיו בהרמוניה גמורה למען גאולת האדם. שאול השליח (פולוס) הודה באוזני טימותיאוס שהאלוהות היא רז גדול. כל ניסיון מצדנו לנסות ולהבין את אלהים באופן מלא יהיה בזבוז עקר של אנרגיה שכלית.

כתות רבות ("עדי יהוה", למשל) מנצלות את הפער הזה הקיים בין הסופי והאינסופי ומערערות על תפיסה זו שהאלהים הוא אחד שהם שלושה. הן אינן מקבלות את אלוהותו של ישוע המשיח ומתייחסות לרוח הקודש כאל יסוד או תכונה שאינם בעלי אישיות.

קבוצות אחרות כופרות בקיומם של אלהים האב ורוח הקודש, ומלמדות שישוע בלבד הוא האלהים. אחד הסימנים המאפיינים את

כל הכתות הוא ההתכחות לאלוהותו של ישוע המשיח ולכך שרוח הקודש הוא משהו, ישות עליונה בעל אישיות.

אלהים – שלושה שהם אחד,
אחד שהוא שלושה

מאחר שזהו אחד התחומים שמותקפים תדיר בידי האויב, חובה עלינו לאשר לא רק את העובדה שרוח הקודש, רוח אלהים, הוא שווה ערך לאלהים, אלא גם להבהיר מדוע אנחנו מאמינים באלוהותו. המילה "שילוש" (trinity) אינה מופיעה בכתבי הקודש, אבל זהו מונח תיאולוגי נוח כשרוצים לתאר את שלוש הישויות העליונות של האלהים האחד. אולי המונח "אחדות משולשת" (triunity) מתאר את אלהים טוב יותר. אלהים איננו $3=1+1+1$, אלא $1=1 \times 1 \times 1$.

ספר בראשית נפתח במילים: "בְּרֵאשִׁית בְּרָא אֱלֹהִים...". המילה "אלהים" היא הטיית "אל" או "אלוה" בצורת רבים, ואי אפשר להתכחש לכך שצורה זו לכל הפחות מרמזת על האחדות משולשת הפנים של האלהים.

בפסוק הבא בספר בראשית (א 2) אנו קוראים: "וְרוּחַ אֱלֹהִים מְרַחֵף עַל־פְּנֵי הַמַּיִם". רוח הקודש היא הישות האלהית הראשונה שמזוהה באופן נפרד בתנ"ך. בבראשית א 26 כתוב: "וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים: נַעֲשֶׂה אָדָם בְּצַלְמֵנוּ כִּדְמוּתֵנוּ". הוא לא אמר "אעשה אדם בצלמי". במילים אחרות, שלוש ההוויות או הישויות האלהיות דיברו כאן ביחד.

תכונותיו של רוח הקודש

כדי לבסס את הטענה שרוח הקודש הוא אלהים, נראה תחילה שמיוחסות לו תכונות שניתן לייחסן לאלהים בלבד. אחת מהתכונות הנשגבות האלה היא נצחיותו של אלהים. הוא קיים מאז ומתמיד. באיגרת אל העברים ט 14 נאמר שהמשיח הקריב את עצמו לאלהים

ברוח נצחי וכלי מום. אם רוח הקודש נצחי, ונצחיות היא תכונה שניתן לייחסה לאלהים בלבד, הרי שרוח הקודש הוא אלהים. שים לב גם לאופן שבו נקשרות יחדיו בפסוק זה שלוש הישויות האלהיות.

תכונה אלהית נוספת היא ידיעת הכל. אלהים יודע הכל, כפי שאמר יעקב במעשי השליחים טו 18: "נודעים לאלהים מעולם כל-מעשיו". תכונה זו מיוחסת גם לרוח הקודש. באיגרת הראשונה לקורנתים ב 10-11 נאמר: "וְלָנוּ גִלְיָה הָאֱלֹהִים בְּרוּחוֹ, כִּי הָרוּחַ חוֹקֵר אֶת-הַכֹּל, גַּם אֶת-מַעֲמָקֵי הָאֱלֹהִים. כִּי מִי הוּא בְּבִנְי אָדָם הַיֹּדֵעַ אֵת אֲשֶׁר בְּאָדָם, בְּלִתֵּי אִסְרוּחַ הָאָדָם אֲשֶׁר בְּקַרְבּוֹ? כֵּן גַּם לֹא-יֹדַע אִישׁ אֵת אֲשֶׁר בְּאֱלֹהִים, בְּלִתֵּי אִסְרוּחַ הָאֱלֹהִים." הכרת או ידיעת האלהים מיוחסת כאן לרוח אלהים.

תכונה נוספת של אלהים היא הימצאותו בכל מקום. אלהים נמצא בו זמנית בכל מקום ביקום. דוד שואל בתהלים קלט 7: "אֵנָה אֱלֹהִים מְרוֹחֵךְ וְאֵנָה מְפֹנֵךְ אֶבְרָחָ?" אלהים קיים בשמים, בשאול, ובחלקיו הרחוקים ביותר של הים. רוח אלהים נמצא איתי כעת במקום שבו אני נמצא, ובו זמנית הוא נמצא איתך במקום שבו הנך קורא עכשיו ספר זה.

אלהים הוא כלי-יכול. דבר אינו נבצר ממנו. כאשר צחקה שרה לשמע ההבטחה שהיא עתידה ללדת בן למרות גילה המתקדם, מלאך ה' שאל: "הֲיִפְלֵא מִיְהוָה דְּבָרָ?" (בראשית יח 14). ישוע אמר: "מֵאֱלֹהִים לֹא יִפְלֵא כֹל-דְּבָרָ" (מרקוס י 27; ראה גם לוקס א 37). כששאלה מרים את המלאך כיצד תוכל היא, שלא ידעה איש, ללדת, הוא אמר לה: "רוּחַ הַקֹּדֶשׁ תָּבוֹא עָלֶיךָ וְנִבְרַת עִלְיוֹן תִּצְלַע עִלְיֶךָ" (לוקס א 35). רוח הקודש וגבורת עליון משמשים כאן בהקבלה, כמושגים נרדפים.

פעלי רוח אלהים

לא רק תכונות אלהיות מיוחסות לרוח הקודש, אלא גם מעשים אלהיים. אחד מהם הוא מעשה הבריאה. שלוש הישויות או ההוויות האלהיות פעלו יחד בבריאת העולם. בבראשית א 1 נאמר:

"בְּרֵאשִׁית בָּרָא אֱלֹהִים אֶת הַשָּׁמַיִם וְאֶת הָאָרֶץ."

ביוחנן א 3-1 נאמר:

”בְּרֵאשִׁית הָיָה הַדְּבָר, וְהַדְּבָר הָיָה אֶת הָאֱלֹהִים, וְאֱלֹהִים הָיָה הַדְּבָר
... הַכֹּל נִתְּיָה עַל־יָדוֹ, וּמִבְּלָעָדָיו לֹא נִתְּיָה כֹּל־אֲשֶׁר נִתְּיָה”.

גם הרוח היה שותף במעשה הבריאה. בראשית ב 2 מתאר את רוח אלהים כמרחפת על פני המים. אלהים האב ואלהים הבן (הדבר) נועצו יחדיו עם הרוח כשאלהים אמר ”נַעֲשֶׂה אָדָם בְּצַלְמֵנוּ” (בראשית א 26). בתהלים קד 30 כתוב: ”תִּשְׁלַח רוּחְךָ, יִבְרָאוּן”.

אלהים הוא זה שנותן חיים. אנו מכירים בכך שאלהים הוא המעניק חיים ומקיימם, ותכונה זו מיוחסת בהקבלה גם לרוח הקודש. באיגרת השנייה לקורинתיים ג 6 אמר שאול השליח, בהתייחסו לאות הכתובה של התורה: ”בִּי־הָאוֹת יְמִית, וְהַרוּחַ יְחִיֶּה”. ישוע אמר (יוחנן ו 63): ”הַרוּחַ הוּא הַנֵּתֵן חַיִּים”.

התנ”ך והברית החדשה נכתבו בהשראת רוח אלהים, ובכל זאת אנו מתייחסים לכתובים כאל דבר האלהים. באיגרת פטרוס השנייה (א 21) נאמר לנו: ”כִּי מֵעוֹלָם לֹא־יִצְאָה נְבוּאָה בְּרִצּוֹן הָאָדָם, כִּי אִם־בְּרוּחַ הַקִּדְשׁ”. באיגרת השנייה לטימותיאוס ג 16 מְכַרֵּז שְׂאוֹל: ”כִּי כָּל־הַכָּתוּב נִכְתָּב בְּרוּחַ [בנשימת/נפיות רוח] אֱלֹהִים”. שמעון כיפא (פטרוס) אומר שהכותבים הונעו על ידי רוח הקודש ושאל אומר שהם קיבלו השראה מאלהים, כלומר רוח הקודש מזוהה עם אלהים.

זו הסיבה לכך שפסוקים רבים מהתנ”ך, שמכריזים ”כה אמר ה'” מיוחסים בברית החדשה לרוח הקודש. ישעיהו אומר: ”וְאֶשְׁמַע אֶת־קוֹל אֲדוֹנָי אֹמֵר: אֶת־מִי אֶשְׁלַח וּמִי יִלְדֶּנִּי? וְאָמַר: הַנְּבִי, שְׁלַחְנִי: וַיֹּאמֶר: לֵךְ וְאִמַּרְתָּ לְעַם הַזֶּה: שְׁמָעוּ שְׁמוֹעַ וְאִל־תִּבְנִינוּ וְרֹאוּ רְאוּ וְאִל־תִּדְעוּ” (ישעיהו ו 9-8). כאשר ציטט שאול קטע זה במעשי השליחים כח 25-26, הוא אמר: ”הַיִּטֵּב דְּבַר רוּחַ הַקִּדְשׁ לְאֲבוֹתֵינוּ כִּפִּי יִשְׁעִיהוּ הַנְּבִיא לְאֹמְרֵנוּ: ... שְׁמָעוּ שְׁמוֹעַ וְאִל־תִּבְנִינוּ וְרֹאוּ רְאוּ וְאִל־תִּדְעוּ”. ישעיהו אמר שאדוני דיבר, שאול אמר שרוח הקודש דיבר. שניהם דוברים אמת רק אם רוח הקודש ואדוני אחד המה.

בספר מעשי השליחים ה' 11-1 מתואר כיצד העניש אלהים את הקהילה המשיחית הצעירה מפני שרצה לשמור על טוהרה. תלמידים רבים, שהונעו על ידי אהבה ורצו לתרום את כל אשר להם לכיסוי הוצאות חייהם המשותפים, מכרו את כל נכסיהם ומסרו את התמורה לשליחים. גם חנניה ושפירה מכרו את רכושם, אבל החליטו להשאיר בידיהם חלק מהתמורה. כשחנניה הביא את חלקו לשמעון כיפא, שאל אותו השליח: "למה זה מלא השמן את-לכבדך לשקר ברוח הקדש ולהסתיר ממוחיר השדה? הלא שלך היה טרם המכרו וגם אחרי נמכר היה בידך? ולמה שמת על-לכבדך הדבר הזה? לא שקרת בכני אדם כי אם-באלהים" (מעשי השליחים ה' 3-4). שמעון אמר פה שהשטן מילא את לב חנניה לשקר לרוח הקודש, ואז קבע שהוא שיקר לאלהים — כלומר, הוא הציג את רוח הקודש ואת אלהים כישות אחת.

לכל אורך הברית החדשה אנו מוצאים את אלהים האב, הבן ורוח הקודש פועלים במשותף. כשהורה ישוע לתלמידים לצאת וללמד את כל הגוים (מתי כח 19-20), הוא אמר להם לטבול אותם "לשם-האב והבן ורוח הקדש". שלושה שמות אלה מבחינים בין שלוש ההוויות או הישויות שבאלוהות האחת.

שאל חותם את איגרתו השנייה לקורינתים בברכה "הסד האדון ישוע המשיח ואהבת האלהים והתחברות רוח הקדש עם-בְּלָכֶם. אָמֵן". גם כאן נקשרות יחדיו שלוש הישויות האלהיות.

באיגרת הראשונה אל הקורינתים יב' 4-6 אומר שאול: "ישנות הנה המפתגות, אָבֵל הָרוּחַ אֶחָד הוּא; וְשְׁנַיִם הֵמָּה הַשְּׁמוּשִׁים, וְהָאֵדוֹן אֶחָד הוּא; וְשְׁנֹת הֵנָּה הַפְּעֻלוֹת, וְהָאֱלֹהִים הוּא אֶחָד — הַפְּעַל אֶת־הַבָּל בְּבָל." בפסוק 4 הוא מתייחס לרוח אלהים, בפסוק 5 לאדון (ישוע) ובפסוק 6 לאלהים (האב). אם כן, למרות שהמתנות שונות ושימושיהן ופעולותיהן שונים, שוררת אחדות מפני שאלהים הוא אחד הפועל את הכל בכל.

בנקודה זו אולי אתה חושב: "מה זה משנה אם רוח הקודש הוא אלהים או שהוא רק מהות, יסוד או תכונה של אלהים?" ובכן, אם הרוח הוא חלק בלתי נפרד מהאלוהות, נכון וראוי שנשתחוה לו ונעבוד אותו בשבח והלל. אלהים קבע שנפנה אליו דרך הרוח. לאדם יכול להיות קשר עם אלהים רק בתחום הרוחני – כשרוחי מתאחדת עם רוח הקודש. ישוע אמר: "הָאֱלֹהִים רוּחַ הוּא וְהַמְּשִׁתְּחוּיִם לוֹ צְרִיכִים לְהִשְׁתַּחֲוֹת בְּרוּחַ וּבְאֵמֶת" (יוחנן ד' 24). שאול אמר: "וְהָרוּחַ הַהוּא מְעִיד בְּרוּחָנוּ" (האיגרת אל הרומיים ח' 16). אם רצוני בקשר עם אלהים עליי להכיר ברוח הקודש ולהבין שהוא זה שמאפשר את קיומה של קרבה זו.

לבני האדם לא הייתה אף פעם גישה ישירה לאלהים האב; רק מי ששוכח את קדושתו הנשגבה של אלהים סבור בטעות שזה אפשרי. כשאלהים נגלה לבני ישראל בהר סיני (שמות יט) הוא הורה להם לגדר את ההר מסביב כדי שלא יתקרבו יתר על המידה להתגלות כבודו וימותו. כשהעם חזה מרחוק בהופעת האלהים, הם ביקשו ממשה: "דַּבְּרֵי־אֵתָה עִמָּנוּ וְנִשְׁמָעָה, וְאַל־יְדַבֵּר עִמָּנוּ אֱלֹהִים פֶּן־נָמוּת" (שמות כ' 19).

הפרוכת שהייתה תלויה במשכן סימלה את החציצה שחייבת להתקיים בין האלהים הקדוש לבין העם החוטא. ניתן היה להיכנס מבעד לפרוכת רק לאחר שהכהן הגדול ביצע לפרטי פרטים את הטיהור והקרבת הקרבנות הנדרשים, וזאת רק פעם בשנה, וזאת רק איש אחד – הכהן הגדול.

ישוע אמר: "לֹא־יָבֵא אִישׁ אֶל־הָאָב בְּיָאֵם־עַל־יָדִי" (יוחנן יד' 6).

ישוע אמר ליהודים שהם אינם מכירים באמת את האב השמימי. הוא גם אמר להם שמשה יעיד כנגדם. הם אינם קרבים לאלהים בדרך שאלהים הורה להם בפי משה, וכיום הם מבקשים גישה אליו על יסוד מעשיהם הטובים, ללא קרבן. החטא הפריד תמיד בין האדם לאלהים. כל עוד לא יעשה משהו בקשר לחטא האדם, לא תוכל להיות לו גישה לאלהים. בישעיהו נט' 21 נאמר: "הֵן לֹא־קָצְרָה יַד־

יהוה מהוֹשִׁיעַ, וְלֹא־כִבְדָה אֲנִי מִשְׁמוֹעַ: כִּי אִם־עֲוֹנֹתֵיכֶם הָיוּ מִכְדָּלִים בֵּינֵיכֶם
לְבֵין אֱלֹהֵיכֶם, וְחַטָּאוֹתֵיכֶם הִסְתִּירוּ פָּנִים מִכֶּם מִשְׁמוֹעַ.”

ישוע סיפק לנו דרך להיטהר מחטאינו וכך איפשר לנו להתקרב
לאלהים. האמונה בישוע המשיח מחיה את רוחי, ורק אז יכולה רוחי
להתאחד עם רוח אלהים. בדרך זו, אלהים והאדם מאוחדים ברוח.

מי הוא רוח הקודש

כדי לסייע לך להכיר אישית את רוח הקודש, אנו נראה להלן שכתבי הקודש מלמדים שרוח הקודש הוא מישהו בעל אישיות, ולא "משהו", מהות או תכונה של אלהים או סתם כוח עליון. קיימים כוחות שונים, כמו למשל זרם חשמל, אבל קשה מאד לנהל מערכת יחסים קרובה עם כוח לא־אישי שכזה.

"רוח" ביוונית היא "פנאומה" (pneuma), מילה שמופיעה במין דקדוקי נייטרלי. עובדה זו גרמה לתיאולוג מבריק בשם אריוס, יליד המאה השלישית, לפתח ולהפיץ תפיסה השוללת את אלוהותו של ישוע. לפי תפיסתו, ישוע נחות מאלהים שכן הוא נברא על ידי אלהים, ורוח הקודש הוא רק "יסוד" או "תמצית" של אלהים. כת מינות זו מכונה אריאניזם והיא קיימת גם בימינו ומושכת אחריה רבים. ועידת ניקיאה גינתה את דעותיו של אריוס והגדירה את משנתו כתורה כופרת. רוח הקודש הוא יותר מיסוד או כוח בלבד; הוא מישהו. אסור לעבוד כוח או יסוד. אבל רוח הקודש הוא מישהו בעל אישיות, ובתור "שותף" או "חלק" מהאלוהות הוא ראוי לשבח והלל. אם איננו מאמינים שלרוח הקודש יש אישיות – שהוא אישיות – הרי שנמנע ממנו את ההלל וההשתחויה שמגיעים לו. אם איננו מבינים שרוח הקודש הוא מישהו, נימצא מנסים להתייחס ולהתקרב לכוח או ליסוד. ואז נאמר דברים כגון: "עלי להכניע את חיי לדבר הזה", או "אני צריך עוד מזה בחיי..."

על סמך כתבי הקודש ניתן להסיק בבירור שרוח הקודש הוא מישהו בעל אישיות. מיוחסים לו מאפיינים שניתן לייחסם רק למישהו חי ובעל אישיות. לישות חיה ובעלת אישיות יש מחשבות, רצון ורגשות. אם נמצא שכתבי הקודש מייחסים מאפיינים אלה לרוח הקודש, אזי יש להסיק שרוח הקודש הוא מישהו ולא משהו. באיגרת הראשונה לקורינתים ב' 10-11 נאמר: "לָנוּ גֵלְיָהּ הָאֱלֹהִים בְּרוּחוֹ, כִּי הָרוּחַ חוֹקֵר אֶת־הַכֹּל, גַּם אֶת־מַעְמְקֵי הָאֱלֹהִים. כִּי מִי הוּא בְּבִנְי אָדָם הִידַע אֶת אֲשֶׁר בְּאָדָם, בְּלֹתֵי אִסְרוֹת הָאָדָם אֲשֶׁר בְּקִרְבוֹ? בֵּן גַּם לֹא־יָדַע אִישׁ אֶת אֲשֶׁר בְּאֱלֹהִים, בְּלֹתֵי אִסְרוֹת הָאֱלֹהִים" מדובר כאן על כך שרוח אלהים יודע דברים. כוח גולמי וסתמי אין ביכולתו לדעת דבר. יהיה זה ממש מגוחך להחליף בפסוקים אלה את המילה "רוח" במילים "יסוד" או "תכונה", שכן אז ייאמר כאילו ש"היסוד הזה" הוא החוקר את הכל!

באיגרת אל הרומיים ח' 27 אמר שאול: "וְהַחֲקֵר לְבָבוֹת יוֹדַע אֶת־אֲשֶׁר יִחְשַׁב הָרוּחַ, כִּי בְּרִצּוֹן הָאֱלֹהִים יִפְגִּיעַ בְּעַד הַקְּרוּשִׁים." יש כאן התייחסות למחשבות הרוח, מאפיין שאי אפשר לקשור לכוח או ליסוד סתמי. כשדיבר על מתנות הרוח, שאול אמר (באיגרת הראשונה לקורינתים יב' 11): "וְכָל־אֵלֶּה פֹּעֵל הָרוּחַ הָאֶחָד, הוּא הַמְחַלֵּק לְאִישׁ אִישׁ בְּרִצּוֹנוֹ." מכאן שלרוח הקודש יש רצון, ורצון מאפיין מישהו בעל אישיות.

ברומיים טו' 30 שאול מייחס לרוח הקודש את רגש האהבה. כוח סתמי אינו יכול לאהוב. מעניין שלמרות שקראתי או שמעתי דרשות רבות על אהבתו של אלהים או על אהבתו של ישוע המשיח כלפינו, עדיין לא שמעתי דרשה על אהבתו של רוח הקודש. ובכל זאת האהבה היא אחד המאפיינים העיקריים של רוח אלהים, שהרי זהו הפרי שהרוח מפיק בחיינו. לרוח הקודש יש רגשות וניתן להעציב אותו, שכן שאול מזהיר את הקהילה שלא להעציב את רוח הקודש (אפסיים ד' 30). תאר לעצמך כמה מגוחך זה יישמע אם נאמר שהעצבת את היסוד או הכוח.

לכל אורך הכתובים מדובר על רוח הקודש במונחים ותארים אישיים. ביוחנן יד 16-17 אמר ישוע: "וְאֲנִי אֲשַׁאֲלֶה מֵאֲבִי וְהוּא יִתֵּן לָכֶם פְּרָקְלִיט אַחֵר, אֲשֶׁר יֵשֶׁבֶן אִתְּכֶם לְנֶצַח." שם הגוף "הוא" משמש בפסוקים אלה גם לגבי אלהים האב וגם לגבי רוח הקודש. אם אתה מאמין שאלהים הינו אל בעל אישיות, הרי שעליך להאמין גם ברוח שהוא בעל אישיות. באותו קטע ישוע גם אמר שהעולם אינו יכול לקבל את הרוח מפני שהוא לא רואה אותו ולא יודע אותו. "וְאַתֶּם יְדַעְתֶּם אֹתוֹ, כִּי-אִתְּכֶם שֹׁבֵן הוּא."

שים לב כמה פעמים ישוע משתמש בגוף שלישי בכוונו לרוח הקודש, הוא (ולא "זה"). ביוחנן טז 7-14 ישוע מדבר על הרוח שוב ושוב בגוף שלישי אישי: "אִוְלָם הָאָמֶת אֲנִיד לָכֶם, כִּי לְכֹתִי אֲדִ-טוֹב לָכֶם. כִּי אִם-לֹא אֵלֶּךְ, לֹא-יָבִיא אֵלֵיכֶם הַפְּרָקְלִיט; וְאִם-אֵלֶּךְ, אֲשַׁלְּחֵהוּ אֵלֵיכֶם. וְהִיְהִי בְבֹאוֹ יוֹכִיחַ אֶת-הָעוֹלָם עַל-דִּבְרֵי הַחַטָּא וְהַצֶּדֶק וְהַמְּשֻׁפָּט; עַל-הַחַטָּא, כִּי לֹא-הֵאֱמִינוּ בִּי; וְעַל-הַצֶּדֶק, כִּי אֵלֶּךְ אֶל-אֲבִי וְלֹא תוֹסִיפוּ לְרֹאוֹת אֹתִי; וְעַל-הַמְּשֻׁפָּט, כִּי גִדוֹן שָׂר הָעוֹלָם הָיָה. עוֹד רַבּוֹת לִי לְהַגִּיד לָכֶם, אֲךָ לֹא-תוֹכְלוּן שְׂאֵת עֵתָהּ; וְרוּחַ הָאָמֶת בְּבֹאוֹ, הוּא יְדַרִּיךְ אֶתְכֶם אֶל-כָּל-הָאָמֶת, כִּי לֹא יְדַבֵּר מֵעַצְמוֹ, כִּי אִם-אֲשֶׁר יִשְׁמַע יְדַבֵּר וְהָאִתִּיּוֹת יִגִּיד לָכֶם. הוּא יִפְאָרְנִי, כִּי מִשְׁלִי יִקַּח וַיִּגִּיד לָכֶם." ביוונית, "הוא" ו"אותו" משמשים פעמים רבות בכתובים כשמות גוף שמחליפים את רוח הקודש.

מעשי רוח הקודש

הכתובים מייחסים לרוח הקודש מעשים שרק מישהו בעל אישיות יכול לעשותם. בספר מעשי השליחים יג 2 נאמר: "וַיְהִי בְשֵׂרְתָם אֶת-יְהוָה וּבְצוּמָם וַיֹּאמֶר רוּחַ הַקִּדְשׁ: הַבְּדִילוּ לִי אֵת פְּרִ-נִפְאָ וְאֶת-שְׂאוּל לְמַלְאכָה אֲשֶׁר קָרָאתִים לָהּ." שוב, אין להעלות על הדעת שאם רוח הקודש הוא משהו סתמי, הוא יוכל לומר "הבדילו לי" וכדומה. האם יסוד, או כוח, יכולים לדבר?

ברומיים ח 26 נאמר לנו שרוח הקודש עצמו "מִפְגִּיעַ בְּעֵדְנוּ בְּאִנְחוֹת

עֲמֻקּוֹת מְדַבֵּר". שוב, נסה לדמיין לעצמך איזשהו כוח חסר אישיות שמתפלל עבור אחרים! אם רוח הקודש היה רק יסוד או כוח, הרי שניתן היה להחליף בכל המקומות שבהם הוא נזכר בכתובים, ולכתוב "כוח" או "יסוד" מבלי לפגום במשמעות הטקסט. אבל ברור שאין זה אפשרי, שכן רוח הקודש הוא מישהו ולא משהו.

רוח הקודש מעיד על ישוע (יוחנן טו 26), והוא מלמד את המאמינים ומעלה דברים בזכרונם (יוחנן יד 26). רוח הקודש אסר על שאלו ועל מלוויו ללכת לאסיה ועצר בעדם מללכת לביתניה (מעשי השליחים טז 7, 2).

רוח הקודש הוא מישהו שניתן להתייחס אליו באופן אישי. ניתן לפגוע בו. אבל אין להעלות על הדעת פגיעה ב"כוח" או ב"נשימה". באפסיים ד 30 מזהיר שאול: "וְלֹא תַעֲצֹבוּ אֶת־רוּחַ הַקֹּדֶשׁ שֶׁל־אֱלֹהִים." אפשר לשקר לרוח הקודש. שמעון האשים את חנניה: "שיקרת לרוח הקודש!" אפשר גם לגדף, לחלל את שם רוח הקודש. ישוע אמר שזהו חטא כל כך חמור עד שאין סליחה למבצעו. הוא אמר: "וְכֵן אֲשֶׁר יְדַבֵּר דְּבַר־חַרְפָּה עַל־בֶּן־הָאָדָם, יִפְלֹחַ לוֹ; וְהַמְגַדֵּף אֶת־רוּחַ הַקֹּדֶשׁ לֹא יִפְלֹחַ לוֹ" (לוקס יב 10). ישוע עושה כאן הבחנה ברורה בינו לבין רוח הקודש.

בכתובים נזכר רוח הקודש כמישהו שהייתה לו דעה זהה לדעתם של אנשים, כדברי שאול: "כִּי טוֹב לִפְנֵי רוּחַ הַקֹּדֶשׁ וּלְפָנֵינוּ..." (מעשי השליחים טו 28). נסה להחליף את "רוח הקודש" במונחים כמו "הכוח" או "היסוד" והפסוק יאבד כל משמעות!

רוח הקודש הוא מישהו בעל אישיות. אין הוא רק עֲצֻמַת האלהים, יסוד אלהי או כוח. עליך לקשור איתו מערכת יחסים אישית ואז תוכל להתחיל לחוות את אהבתו ואת גבורתו בחיך, ולקבל את הדרכתו בחיך הרוחניים.

כוחו של רוח הקודש

האם קרה לך אי פעם שלא העזת לדבר עם מישהו על ישוע המשיח,

למרות שידעת שעליו לשמוע זאת מפיו? האם קרה לך שעברת ליד מקום הומה אדם, הסתכלת על האנשים – שרובם אינם מכירים בישוע והולכים לאבדון – ותהית כיצד אפשר להגיע אליהם עם הבשורה המשיחית? האם אתה חושב לפעמים על מיליוני בני האדם שלא שמעו הסברים נכונים על הבשורה, ואז תוהה איך והאם ניתן לעשות זאת?

ישוע הורה לתלמידיו ללכת אל כל העולם ולהשמיע את בשורת הישועה לכל אדם. מצוותו זו ודאי נשמעה לשמעון כיפא, שהתכחש לאדונו שלוש פעמים, וליתר התלמידים (שברחו בעת צרה), כמצווה לגמרי לא מעשית שאי אפשר להוציאה לפועל, ואכן כך היא הייתה. אין כל אפשרות שאחד עשר אנשים פשוטים מהגליל יוכלו להביא את העולם כולו לכדי הכרה בישוע המשיח. לכן אמר להם ישוע להמתין בירושלים עד שיקבלו את *גבורת רוח הקודש*, שכן בעזרתה יהיה ביכולתם להעיד ולספר עליו גם בחלקים הנידחים ביותר של העולם.

האם אלהים התכוון שרק אנשי הקהילה המשיחית הראשונה יתמלאו כך בגבורת רוח הקודש? האם הכתובים מלמדים שבזמן כלשהו נוכל לזוותר על תלותנו בכוחו של רוח הקודש, ובזכות ידיעה מושלמת של הכתובים נוכל לפעול בכוחות עצמנו את מעשי האלהים? האם הקהילה, שהתחילה את קיומה ברוח, אמורה להגיע כעת לכדי שלמות באמצעות הבשר? מה התשובה לחוסר האונים של גוף המשיח? מדוע לא הצליחה קהילת המשיח ברחבי העולם לעצור את ההידרדרות האיומה של העולם הנשחת שמסביבנו?

שאל מתרה בנו להתייחס ביראה ולהיזהר שמא לא נקבל את הבטחת האלהים ולא נבוא אל מנוחתו (האיגרת אל העברים ד). האם לא ראוי שנתמלא יראה וחשש מהאפשרות שנחמיץ את מה שאלהים הבטיח – לתת לנו את גבורתו עבור חיינו האישיים ועבור גוף המשיח?

לפני שעלה למרום ונעלם בענני שמים שהה ישוע עם תלמידיו בבית היני (מעשי השליחים א). הוא נתן להם הוראות אחרונות, שהיו בעלות חשיבות עליונה. ישוע אמר להם לא לעזוב את ירושלים אלא להמתין "לְהִבְטָחַת הָאֵב אֲשֶׁר שְׁמַעְתֶּם מִמֶּנִּי" (שם, פס' 4). בלוקס כד 49 מסופר שישוע אמר: "וְהִנְנִי שׁוֹלֵחַ עֲלֵיכֶם אֶת הַכֶּמֶת אֲבִי; וְאַתֶּם שְׁבוּ בְּעִיר יְרוּשָׁלַיִם עַד בֵּית־לְבָשׁוּ עִז מִמְרוֹם".

בשני המקומות האלה מדבר ישוע על הבטחת האב, הנקשרת בכירור להבטחת אלהים בפי יואל (ג 1-2): "וְהִיָּה אַחֲרַיְכֶן אֲשַׁפּוֹךְ אֶת־רוּחִי עַל־כָּל־בָּשָׂר, וְנָבְאוּ בְּנִיכֶם וּבְנֵי־כִיכֶם, וְקִנְיֹכֶם חִלְמוֹת יַחֲלֹמוּן, בַּחֲוִרֵיכֶם חֲזִינֹת יֵרְאוּ; וְגַם עַל־הָעֵבְדִים וְעַל־הַשִּׁפְחוֹת בְּיָמִים הַהֵמָּה אֲשַׁפּוֹךְ אֶת־רוּחִי".

בפרק ב בספר מעשי השליחים ניתן לכך אישור נוסף. הקהל, שנקבץ בעקבות התופעות העל־טבעיות שנלוו לשפיכת רוח הקודש על התלמידים, השתומם ותהה לפשר הדבר, ושמעון כיפא הסביר להם כי "זֶה הוּא הָאֱמוּר עַל־יְדֵי יוֹאֵל הַנָּבִיא", וציטט מנבואת יואל. אלהים הבטיח שבבוא היום הוא ישפוך את רוחו לא רק על יחידי סגולה אלא על כל בשר.

גם ישוע הבטיח לתלמידיו שהוא ישלח את רוח הקודש: "וְאַנִּי אֲשַׁאֲלֶה מֵאֲבִי וְהוּא יִתֵּן לָכֶם פְּרָקְלִיט אַחֵר, אֲשֶׁר־יִשְׁפֹּן אֶתְכֶם לְנִצָּח, אֶת־רוּחַ הָאֱמָת, אֲשֶׁר לֹא־יִכָּל הָעוֹלָם לְהַשְׁיִגוֹ, בְּאֲשֶׁר לֹא יֵרְאֶהוּ וְלֹא יִדְעֶהוּ; וְאַתֶּם יִדְעֶתֶם אֹתוֹ, כִּי־אֶתְכֶם שִׁבֵּן הוּא אֶף־יְהִי בְּתוֹכְכֶם" (יוחנן יד 16-17). במסגרת ההבטחה לשלוח את רוח הקודש, ישוע תיאר אותו כ"פרקליט (מנחם) אחר". משמעות המילה היוונית "פְּרָקְלִיטִיס" (parakletos) היא "מי שנלווה אל מישהו כדי לעזור לו". זהו תפקידו העיקרי של רוח הקודש. הוא בא כדי לעזור למאמינים. לפני כן היה

ישוע לצד תלמידיו ועזר להם. הם היו תלויים בו ובעזרתו (כפי שראוי שיהיה). הוא היה אדונם, ששלט בכל מצב.

כשאיימה סערה להטביע את סירתם, ישוע גער ברוחות ובגלים ומיד השתררה דממה. כשגובה המס דרש מסים מופרזים, ישוע הורה לשמעון לרדת לכינרת ולתפוס דג שבפיו ימצא מטבע שתספיק לתשלום המס. בכל מצב שצץ, ישוע היה תמיד לצדם ונחלץ לעזרתם.

כעת אמר להם ישוע שהוא עומד לעזוב אותם. יותר לא יהיה איתם כבעבר. דבריו ודאי הדאיגו אותם והם חששו מפני העתיד, בלעדיו. לפיכך הבטיח להם ישוע שהוא לא יותיר אותם מחוסרי עזרה ואמר שיבקש מהאב וישלח להם מנחם (פרקליט, עוזר) אחר שישכון איתם לנצח: את רוח האמת. חיינו המשיחיים תלויים תלות מוחלטת בעזרתו של רוח הקודש. אי אפשר לעשות דבר בשירות מלכות שמים ללא עזרתו.

ציפוייה בירושלים

מאחר שבכשורת לוקס מדובר על התמהמהות או המתנה בירושלים, פנטקוסטאלים רבים עורכים "אסיפות המתנה לרוח" שבהן אמורים המאמינים לקבל את גבורת רוח הקודש. אבל יש לציין שישוע ציווה לשבת ולהמתין בירושלים, לפיכך אם רוצים לפעול באמת לפי הכתובים, הרי שיש לערוך את כל האסיפות מהסוג הזה בירושלים!...

ברור שישוע לא קבע כאן איזו שיטה אוניברסלית שבאמצעותה ניתן יהיה להאציל את רוח הקודש על משיחיים בכל דור ודור. הוא רק הורה להם להמתין ימים אחדים בירושלים עד שישלח את רוח הקודש כמתנה לקהילה. לאחר שרוח הקודש ניתן להם בחג השבועות, לא היה יותר צורך לחכות לו שוב, ו"אסיפות המתנה לרוח" אינן נזכרות בספר מעשי השליחים וגם אינן מומלצות בשום מקום אחר בכרית החדשה בתור השיטה שבאמצעותה ניתן לקבל את רוח הקודש.

ישוע הבטיח לתלמידיו שהם יקבלו גבורה בבוא רוח הקודש עליהם, ושכוח הרוח הם ישאו עדות על המשיח בכל העולם (מעשי השליחים א 8). המילה היוונית המתורגמת ל"גבורה" או "כוח" בפסוק זה היא "דונמיס", ומילים לועזיות כמו דינמיות ודינמיט נגזרות ישירות ממנה. רוח הקודש אמור לשרות בתוכנו ככוח דינמי רב עוצמה, שמניע אותנו בחיינו ובשירותנו לאלהים. ללא כוח זה אי אפשר לנהל כראוי את החיים המשיחיים ולשאת פרי. איזה ממדים נהדרים נוספים לחיי המאמין בזכות גבורת רוח הקודש – הכוח להיות מי שאלהים רוצה שנהיה, והכוח לעשות את רצונו!

אלהים אינו חפץ שחיך כמשיחי יהיו חדגוניים וקודרים, או שמעשיך בשירותו יהיו לך לנטל. אלהים התכוון שחיך כמאמין יהיו מלאי שמחה. הוא רוצה שהם יצטיינו בעוצמה ובניצחון. אם חיך במשיח אינם דינמיים ומלאי ניצחון, זהו אות לך שמהו חסר. ואלהים רוצה לתת לך את מה שחסר! מתנת רוח הקודש מובטחת "לְכֶם... וְלְבָנֵיכֶם וְלְכָל הָרְחוּקִים, לְכָל־אֲשֶׁר קָרָא יְהוָה אֱלֹהֵינוּ" (מעשי השליחים ב 39).

פעלי רוח הקודש בחיי המאמין

איזה תפקיד אמור רוח הקודש למלא בחיי המאמין? לפי יוחנן יד ראינו שכינויו "המנחם" (הפרקליט, העוזר) מלמד שהוא נלווה אלינו או נמצא איתנו במטרה לעזור לנו. חיי כמשיחי אינם קלים. הבשר שלי נאבק בי כל הזמן. בדומה לשמעון כיפא, גם אני גיליתי תכופות שהרוח אכן רוצה אבל הבשר חלש. אני מבין היטב למה התכוון שאול בגלטים ה' כשדיבר על המלחמה בין הבשר והרוח. אם אלהים מציע לי עזרה, אני רוצה מאד לקבלה שכן אני זקוק לה. אני רוצה לקבל את כל העזרה המוצעת לי! אינני רוצה להגביל את מה שאלהים רוצה לתת לי, או את מה שהוא רוצה לחולל בחיי. אינני רוצה להיות אשם בהגבלת אלהים, כמעשה בני ישראל במדבר (תהלים עח 41). יחד עם זאת אינני מחפש התנסויות וחווייות לשם החוויה בלבד. אני חפץ אך ורק בפועלו האמיתי של רוח הקודש, אבל אני רוצה את כל כולו.

בטח ברוח אלהים

מיוחנן יד ואילך מובאים דברי ישוע לתלמידיו, שבהם הוא מכין אותם לקראת עזיבתו. הוא מרחיב את הדיבור על כך שהוא עומד לעזוב אותם ולחזור אל אביו, וגם על הדרך שבה האב והוא יחזקו אותם בכוח רוח הקודש, שיבוא לעזרתם וישכון בקרבם. כפי שלמדו לבטוח בישוע בכל מצב ומשבר, כך הם חייבים ללמוד לבטוח עכשיו ברוח הקודש. הוא יהיה העוזר בידם ומנחמם.

במהלך שלוש השנים שבהן שהה עם תלמידיו לימד אותם ישוע את האמת אודות אלהים. מורם ורובם עוזב אותם כעת וחוזר אל האב, אבל התלמידים לא יישארו לבדם; רוח הקודש, הפרקליט העוזר בידם, ילמד אותם כעת הכל ויזכיר להם את כל מה שישוע אמר להם (יוחנן יד 26).

אולי כבר קרה לך שבזמן שהסברת למישהו את הבשורה המשיחית נשאלת שאלה קשה שחשבת שלא תצליח להתמודד איתה; אבל כשהתחלת לענות עלו בדעתך הפסוקים המתאימים, ותשובתך הייתה בסופו של דבר טובה ומספקת. זוהי דוגמא לפעולת רוח הקודש, המזכיר לנו את האמת.

רוח הקודש עוזר לנו להבין את הדברים הקשורים לאלהים. לא פעם נמלאתי תסכול כשניסיתי להסביר אמת רוחנית כלשהי לאדם לא־מאמין. הדברים נראים כל כך ברורים וגלויים לעין, ובכל זאת הלא־מאמינים אינם תופסים אותם! אבל כשעוסקים בדברים שקשורים ברוח אלהים, יש לזכור שהאדם הנפשי (שאינו רוחני) "אֵינְנוּ מְקַבְּלִים אֶת־דְּבַרֵי רוּחַ אֱלֹהִים... וְלֹא יוּכָל לְהִבְיֵן, בְּאִשֶּׁר הֵמָּה נְדוּנִים בְּדֶרֶךְ הָרוּחַ" (האיגרת הראשונה אל הקורינתים ב 14).

מוֹת רוּחָנִי לְעוֹמַת חַיִּים רוּחָנִים

המרצה לסוציולוגיה שלמדתי אצלו בקולג' האמין בדיכוטומיה (חלוקה לשניים) של האדם, ואילו אני האמנתי בטריכוטומיה (חלוקה לשלוש) של האדם. הייתי מתוסכל מהעובדה שהוא לא הבדיל בין נפש האדם לרוח האדם אלא סבר שאלו הן מילים נרדפות, והתווכחנו על כך שוב ושוב. יום אחד, כשיצאתי מהכיתה מלא תסכול לאחר ויכוח נוסף שבו נראה כאילו הוא ממש מתעקש ומסרב במכוון לראות את הדברים לאשורם, העלה רוח הקודש בתודעתי את פסוק 14 בפרק ב באיגרת הראשונה לקורינתים. הבנתי אז שבתור אדם שלא נושע, רוחו מתה והדברים שאמרתי לו היו עבורו רז סתום שאין ביכולתו להבין. הוא לא ידע ולא יכול לדעת על רוח האדם כל עוד לא נולד מחדש מרוח הקודש. שאול אמר: "אֲבָל הָאָדָם הָרוּחָנִי

יְדִין [בוֹחוֹן, מִבִּין] אֶת־הַכֹּל וְאוֹתוֹ לֹא־יְדִין אִישׁ" (האיגרת הראשונה לקורינתים ב 15).

כל מי שמנהל את חייו ברמת המודעות הגופנית ותו לא, קיומו שווה ערך לרמת הקיום של בעלי חיים. מחשבותיו נתונות לצרכיו הגופניים ונשלטות על ידם; הוא אינו מבין את דברי רוח הקודש, שכן רוחו חסרת חיים. אין פלא שהוא מנסה למצוא קשר בינו לבין ממלכת החי, שכן הוא חי כמו בעל חיים, במודעות שנשלטת על ידי הגוף והחומר. כאשר אדם נולד מחדש בפעולת רוח הקודש, ננסכים חיים ברוחו. ואז, משאחד עם אלהים ברוח הקודש, מעודד אותו דבר האלהים לחיות את חייו מתוך מודעות רוחנית, שנשלטת על ידי הרוח.

הִדְרַכַּת רוּחַ אֱלֹהִים

כאשר אנחנו חיים לפי הרוח, צורת חשיבתנו משתנה. כעת מחשבותינו מתמקדות באלהים ובדרך הראויה לרצות אותו ולשרת אותו. מחשבות הרוח הן חיים ושלוה (רומיים ח 6). איזו עזרה עצומה מגיש לנו רוח הקודש כשהוא מלמד אותנו את דברי האלהים ועוזר לנו להבינם! כתבי הקודש נמלאים חיים ומשמעות מרגשת, ופסוק אחר פסוק כמעט "קופצים" אלינו מבין הדפים ומדברים אלינו דברי עידוד והכוונה.

ביוחן טז 13 ישוע הבטיח לתלמידיו שכאשר רוח האמת יבוא, הוא ידריך אותם אל כל האמת ויודיע להם את הבאות. אנחנו זקוקים מאד להדרכה זו של רוח הקודש אל האמת כולה. ישוע הזהיר שיבואו נביאי שקר – זאבים בלבוש כבשים (מתי ז 15). ישנם אנשים שמתערבים בעדרו של אלהים ונראה כאילו הם חלק ממנו, אבל למעשה מטרתם העיקרית היא לטרוף ולפגוע בעדר. הם מפיצים תורות שקר ("כיתות משחיתות") ומנסים להטות אחריהם את האנשים. שאלו הזהיר את זקני קהילת אפסוס: "כִּי יֵדַע אָנֹכִי, אֲשֶׁר אַחֲרַי צֵאתִי יִבְאוּ בְּתוֹכְכֶם זֵאִבִּים עֲזִים, אֲשֶׁר לֹא־יְחוּסוּ עֲלֵהֶעָדָר. וְגַם־מִקֶּרְבְּכֶם יִקְוּמוּ אֲנָשִׁים דְּבָרֵי תַהֲפֻכוֹת, לְהַטּוֹת אַחֲרֵיהֶם אֶת־הַתְּלָמִידִים" (מעשי השליחים כ 29-30).

שמעון כיפא הזהיר: "וְגַם נְבִיאֵי שֶׁקֶר הָיוּ בְעַם, בְּאִשֶּׁר יְהִיוּ גַם-בְּכֶם מִזֵּי שֶׁקֶר, אִשֶּׁר יִכְנִסוּ פְתוֹת מִזְשָׁחִיתוֹת וּבְכַחֲשָׁם בְּמִשְׁלַל אִשֶּׁר קָנָם, יָבִיאוּ עַל-נַפְשָׁם בְּלִיזוֹן פְּתָאִים... וּבְדַבְרֵי בְדוּי יַעֲשׂוּ אֶתְכֶם לְמַסְחָר לָהֶם, לְמַעַן בְּצַע בְּצַע; אִשֶּׁר מִשְׁפָּטָם מַעוֹלָם לֹא יִתְמַקְּמָה וְשִׁבְרָם לֹא יָנוּם" (איגרת פטרוס השנייה ב 1, 3).

זִהוּי נְבִיאֵי הַשֶּׁקֶר

שים לב שאחד הסימנים המאפיינים נביא שקר הוא: "בְּדַבְרֵי בְדוּי יַעֲשׂוּ אֶתְכֶם לְמַסְחָר לָהֶם." אני מקבל דרך קבע מכתבים ממטיפים אמריקנים ידועים שמתאימים במדויק לתיאור זה. כתובים בהם דברים כמו: "בְּנִי, אלהים הזכיר לי אותך הבוקר, והתפללתי בשבילך. אני לא יכול להפסיק לחשוב עליך. האם הכל בסדר? האם יש לך איזו בעיה או צורך מיוחדים שרצונך שאתפלל עבורך בקשר אליהם? בְּנִי, בבקשה כתוב לי מיד, מפני שאני אוהב אותך, אחי, ורוצה לעזור לך! אגב, הארגון שלי נתון כעת במשבר כספי קשה, כפי שלא היה מעודו. אנחנו ניאלץ להפסיק כמה מהפעילויות החשובות שלנו בשירות האלהים, אלא אם כן נקבל ממך עזרה מיידית. ואם אין לך חמישים דולר לשלוח לי, אולי תוכל ללוות סכום זה ממקור כלשהו, ולעזור לי להמשיך בפעילותי לקידום האמונה. זרע היום את זרע האמונה שלך. אלהים יעזור לך להחזיר את ההלוואה. בתודה, שותפך ואחיק לאמונה".

שמי איננו בְּנִי, אבל איכשהו זהו השם שהשתרכב לרשימות התפוצה הממוחשבות שלהם. מכתבים מוליכי שולל שכאלה רק מנסים להשתמש באנשים למטרות מסחר ורווח, ועל סמך דבר אלהים אינני מהסס לקרוא למחבריהם נביאי שקר.

זוהי מה שאני מכנה "כריזמאניה" באחת מצורותיה הבוטות ביותר, והיא קיימת אצל רבים מהמטיפים הכריזמטיים המערביים המגייסים כספים בתכניותיהם בטלוויזיה, ובמיוחד אצל אלה ששמים דגש על ריפוי נסי ביד שמים. אני תמיד מתפלל על חוסר העקביות: הכיצד זה שאמונתם בריפוי שלי כל כך חזקה, בעוד שאמונתם בכך שאלהים ידאג לכל צרכיהם הכספיים כל כך חלשה?

נפלא לראות כיצד רוח הקודש מזהיר אותנו כשמישהו מתחיל לסטות וללמד דברים שאינם נכונים לפי הכתובים. פעמים רבות קשה לזהות מיד את הטעות, אבל אתה יודע שמישהו לא בסדר, ואתה מוטרד. רוח הקודש ניתן למאמין כדי להוביל אותו אל האמת כולה.

רוח הקודש מלמד על הבאות

רוח הקודש גם מראה לנו את שעתיד להתרחש.

כאשר רצה דניאל להבין טוב יותר את שיתרחש באחרית ואת הדברים שכתב, הוא צווה "וְאַתָּה דְנִיָּאל, סֵתֶם הַדְּבָרִים וַחֲתֵם הַסֵּפֶר עֲדֵיעַת קָץ, יִשְׁמְטוּ רַבִּים וְתִרְבֶּה הַדְּעַת" (דניאל יב 4). כשהמשיך לשאול שאלות, ה' אמר לו שוב: "לֵךְ, דְנִיָּאל, כִּי־סִתְמִים וַחֲתִמִּים הַדְּבָרִים עֲדֵיעַת קָץ; וְתִבְרְרוּ וְיִתְלַבְּנוּ וְיִצְרְפוּ רַבִּים, וְהִרְשִׁיעוּ רְשָׁעִים, וְלֹא יָבִינוּ כָּל־רְשָׁעִים, וְהַמְשַׁכְּלִים יָבִינוּ" (דניאל יב 9-10).

רוח הקודש הוא שעזר לקהילת המשיח להבין ביתר בהירות את שיבתו של ישוע.

רוח הקודש הראה לשאול השליח כמה מהדברים שהיו עתידיים לקרות לו בימי חייו. שאול אמר לזקנים באפסוס (מעשי השליחים כ 22-23): "וְעַתָּה הִנְנִי אָסִיר הָרוּחַ לְלֶכֶת יְרוּשָׁלַיִם וְאֵינְנִי יוֹדֵעַ מִה־יִקְרְנֵי שָׁם, אָפֶס כִּי־רוּחַ הַקִּדְשׁ מַעִיד בְּכָל־עִיר וְעִיר לֵאמֹר כִּי־מוֹסְרוֹת וְצָרוֹת נִכּוֹנוּ לִי". מאוחר יותר, כאשר המשיך במסעו לירושלים, לקח אגבוס הנביא את חגורתו של שאול, קשר את עצמו והתנבא כדרך נביאי המקרא הקלאסיים: "כֹּה אָמַר רוּחַ הַקִּדְשׁ: כֹּכָה יֵאָסְרוּ הַיְהוּדִים בִּירוּשָׁלַיִם אֶת־הָאִישׁ אֲשֶׁר־לוֹ הָאֵזוֹר הַזֶּה וְיִסְגִּירֵהוּ בְיַדֵי הַגּוֹיִם" (שם, כא 11).

דוגמא נוספת לתפקידו זה של רוח הקודש, גם היא מחיי שאול, מופיעה במעשי השליחים כז 21-24: "וּפְלוּס עָמַד בְּתוֹכְכֶם אַחֲרֵי הָאֲרִיכֶם בְּצוּם, וַיֹּאמֶר: אֲנָשִׁים, לוֹ שָׁמַעְתֶּם אֵלַי וְלֹא יָצַאתֶם מִקְרִימִי, כִּי אֲנִי לֹא קָרְנִי הַנְּזֹק הַזֶּה בְּמַרְיָכֶם. וְעַתָּה אֲנִי אֹמֵר אֲלֵיכֶם חִזְקוּ וְאַמְצוּ, כִּי לֹא־ תֵאבְד נַפְשׁ נַפְשׁ מִכֶּם, בְּלִתֵּי הַסְּפִינָה לְבִדְהָ; כִּי־בְלִילָה הַזֶּה נִצַּב עָלַי מְלֶאכֶד הָאֱלֹהִים, אֲשֶׁר־לוֹ אֲנִי וְאֲשֶׁר אֲנִי עֹבֵד אֹתוֹ, וַיֹּאמֶר: אֶל־תִּירָא, פּוּלוֹס;

עָלֶיךָ עוֹד לְעֹמֵד לְפָנַי הַקִּיסָר, וְעַתָּה הִנֵּה נִתְּנָה לְךָ הָאֱלֹהִים אֶת־פְּלִי־הַלְכָּיִם
אֶתְךָ בְּאֵינֶיהָ.”

י ד א ל ה י ם ח ח ז ק ה

פעם, באסיפת תפילה מעוטת משתתפים, החלטנו להתפלל זה עבור זה. הושבנו כל אחד שעבורו התפללנו, בתורו, במרכז הקבוצה. כשהגיע תורי והתפללו עבורי, רוח הקודש נתן למישהו נבואה. הוא הכריז שאלהים יברך את פעילותי בשירות המשיחי בצורה מיוחדת, ואנשים רבים כל כך יבואו לשמוע את דבר האלהים עד שבית הקהילה יהיה צר מלהכילם. עוד נאמר שניתן לי שם חדש שמשמעו רועה, שכן אלהים עומד להפוך אותי לרועם של עדרים רבים.

שרתי את גוף המשיח מזה שבע עשרה שנה ללא הצלחה יתרה, ולכן התחלתי לחשוב באותה תקופה על עזיבת השירות המשיחי והסבה לעבודה אחרת. הקהילה שאותה שרתי כרועה רוחני מנתה כמאה איש בלבד ולא גדלה, על אף כל מאמציינו להגדיל אותה באמצעים שונים (כמו חלוקת המבורגרים חינום לכל מי שיביא חבר לכיתת הנוער הקהילתית...). שמעתי את דברי הנבואה הזאת בספקנות. חשתי כמו השליש שעליו נשען מלך ישראל בעת המצור על שומרון – שכאשר שמע מפי אלישע שאלהים מבטיח להמטיר על תושבי שומרון המורעבים שפע של מזון, שאל בפקפוק, “הֲנִהּ יִהְיֶה עֲשֶׂה אֲרָבוֹת בְּשָׁמַיִם; הֲיִהְיֶה הַדְּבָר הַזֶּה?” (מלכים ב ז 2).

תודה לאל, אלהים נטה לי חסד, שכן גורלי שפר מגורלו של השליש קטן האמונה. לו נאמר: “הֲנִכָּה רֹאֵה בְּעֵינַיִךָ וּמִשָּׁם לֹא תֹאכַל”, ואילו אני ראיתי במו עיני את התגשמות הנבואה וגם יכולתי “לאכול ממנה”: הקהילה גדלה עד כדי כך שאין די מקום בבית הקהילה ואנו עורכים בכל יום א’ שלוש אסיפות (!), וכן מפיצים קלטות שמשמשות מאות חוגי בית ללימוד הכתובים ברחבי העולם.

ה כ ו ח ל נ צ ח

התפקיד שרוח הקודש נועד למלא בחיך, אם הנך מאמין משיחי,

הוא לתת לך את הכוח הנחוץ כדי שתהיה מסוגל לשאת עדות על ישוע המשיח, וכדי שתהיה אדם כלבבו של אלהים. הניסיון לחיות את החיים המשיחיים בכוח הבשר מתסכל ביותר. מדובר על תסכול זה ברומיים ז: שאול מתאר כיצד, כאשר ניסה לשמור את תורת ה' ולעשות את הטוב גילה "כִּי אֵינִי עֹשֶׂה הַטּוֹב אֲשֶׁר-אֲנִי רֹצֵה בּוֹ, כִּי אִם-הֲרַע אֲשֶׁר אֵינִי רֹצֵה בּוֹ, אוֹתוֹ אֲנִי עֹשֶׂה... אוֹיֵלִי, הָאָדָם הָעֵינִי" (פסוקים 19, 24). בגללים ה מתאר שאול כיצד נלחם הבשר ברוח והרוח בבשר. וישוע אמר לשמעון: "שִׁקְרוּ וְהִתְפַּלְלוּ, פְּנֵי-תְבֹאוּ לְיָדֵי נְסִיּוֹן. הֵן הָרוּחַ הַיָּהּ הַפְּצָה, וְהַבָּשָׂר הוּא רָפָה" (מתי כו 41). בגלל חולשת בשרנו אין אנו יכולים לחיות את חיינו כראוי בעיני האדון וכפי שאנו עצמנו היינו רוצים לחיות לעיני העולם.

אלהים רוצה שחייך ייצגו אותו נאמנה בעולם הזה. אלהים רוצה שהעולם יראה כך את המשיח. הוא רוצה שמעשיך ותגובותיך ישקפו אותו ואת דרכיו ואופיו. הוא רוצה שתהיה לו לעד שמייצג אותו. אבל אם תנסה להיות לו לעד, אם תנסה לנהוג ולהגיב כמו המשיח, תגלה עד כמה זה קשה ומתסכל – ובעצם, תגלה שזה ממש בלתי אפשרי, בגלל חולשת הבשר.

העד המושלם

משיחיים רבים נמלאים בתסכול הזה. הם יודעים מה טוב ונכון ורוצים את הטוב והנכון, אבל איכשהו אינם עושים את הטוב. בכתבי הקודש נאמר שישוע המשיח היה העד האמיתי והנאמן, שהעיד על אלהים האב. אם רצונך להכיר את אלהים כפי שהוא, פשוט הבט על ישוע מפני שהוא העד האמיתי והנאמן. כשקרא פיליפוס, "הֲרֵאֵנוּ נֹא אֶת-הָאֵב וְדִי לָנוּ", ישוע ענה: "וְהַ כְּמָה יָמִים אֲנִי אֶתְכֶם וְאֶתְהָ פִלְפּוֹס הַטָּרְס תִּדְעֵנִי? הֲרֵאֵה אֶתִי רֵאֵה אֶת-הָאֵב; וְלִמְהֵרָה תֹאמְרִי: הֲרֵאֵנוּ אֶת-הָאֵב? הֲאֵינְךָ מֵאֲמִין כִּי אֲנִי בָאֵבִי וְאָבִי כִי הוּא? ... הֲאֲמִינוּ לִי כִּי-אֲנִי בָאֵבִי וְאָבִי כִי הוּא; וְאִם-לֹא, אֲדַבְּרָלָל הַמַּעֲשִׂים הֲאֲמִינוּ לִי. אֲמֵן, אֲמֵן אֲנִי אֹמֵר לְכֶם, הַמֵּאֲמִין בִּי יַעֲשֶׂה גַם-הוּא אֶת-הַמַּעֲשִׂים אֲשֶׁר אֲנִי עֹשֶׂה" (יוחנן יד 8-12). ובהמשך דבריו אלו הבטיח ישוע לשלוח אליהם את רוח הקודש.

ישוע יצג את אלהים האב באופן נאמן בכל אשר עשה. הוא הראה לנו שאלהים רוצה בטובתו של האדם בכל התחומים: פיזית, רגשית ורוחנית. אלהים מבחין בסבל שלך. הוא מתעניין במה שמעציב אותך, בכאב שלך ובחולשות שלך. אכפת לו. בכל פעם שישוע בא במגע עם אדם סובל או התערב במצב כאוב, הוא תמיד הביא עימו ניצחון ושמחה. אף פעם לא עמד מול חולשת האנושות מבלי להאציל את גבורת האלהים.

עוֹזֵר שְׁמִימִי

אלהים חפץ לעזור לך בחולשתך, לכן שלח משמים מנחם (פרקליט) אחר, שיתלווה אליך ויתמוך בך. ישוע אמר: "תִּקְבְּלוּ גְבוּרָה בְּבֹא עֵלֵיכֶם רֵיחַ הַקְּדוֹשׁ" (מעשי השליחים א 8). אתם תקבלו את הכוח הדינמי העצום הזה. עוצמה זו של רוח הקודש, שניתנה לי, נועדה בראש ובראשונה לאפשר לי להיות האדם שאלהים רוצה שאהיה, וזה נוגע בכל תחום בחיי: יתר עוצמה לחיי התפילה שלי, כוח שיאפשר לי להתהלך בקדושה, כוח לחיות ולעשות. מובטחת כאן "גבורה" (כוח), והיא נקשרת לתפקידנו כעדים למשיח: "וְהֵייתֶם עֲדָיִי".

העדות המשיחית איננה משהו שאנחנו עושים. למעשה, מדובר במהותנו, בזהותנו, בהווייתנו – עלינו להיות עדים. כשמדברים בחוגים משיחיים על "להעיד", מתכוונים לרוב להפצת והסברת הבשורה על ידי חלוקת עלונים בקרנות רחוב, ביקורים מדלת לדלת וכדומה. כל אלה הם אמצעים שונים לספר לאחרים על אמונתנו, אבל מעשים אלה אינם הופכים אותנו בהכרח לעדיו של ישוע המשיח. לשם כך נחוץ יותר מדיבור וממילים; הכוונה לחיים שמעידים עליו. המילה היוונית המתורגמת ל"עד" היא "מרטוס" שממנה נגזרת המילה "מרטיר". "מרטיר" הוא מי שהומת על קידוש אמונתו, אבל, חשוב יותר – למעשה זהו מי שחיוו כל כך מסורים ונאמנים לאמונתו עד שדבר לא יטה אותו ממנה, אף לא איומי מוות. מותו אינו הופך אותו ל"מרטיר" (עד); מותו רק מאשר שהוא היה "מרטיר" (עד) אמיתי. רבים מדברים (מעידים במילים) על ישוע

המשיח, אבל אינם עדים אמיתיים שחייהם משקפים אותו ואת דרכיו.

לא רק מילים

פעמים רבות הדברים שאדם אומר הם מחוסרי משמעות מפני שמעשיו וחיוו אינם תואמים את דברי פיו. אם תנסה לספר למישהו על אהבת האלהים בישוע ולומר לו שאתה אוהב אותו ורוצה לתמוך בו בשם אמונתך, אבל באותה שעה חייך מלאים שנאה, מרירות וקנאה, אין ספק שאותו אדם לא ישתכנע מדבריך מפני שחייך סותרים את מה שאתה אומר. אם אתה אומר לכל מכריך, "אתם חייבים להאמין בישוע המשיח. אם תאמינו בו הוא ימלא אתם שמחה נפלאה!", אבל אתה כל הזמן מדוכא ורואה שחורות, הרי שחייך אינם מעידים על נכונות מה שאתה אומר. אנשים יראו שאתה מדוכדך ולא יאמינו למה שאתה אומר להם. אם תספר לאנשים: "אתם חייבים להאמין בישוע – הוא ימלא את לבבכם בשלום שנשגב מכל הבנה אנושית. כל מאמין נמלא בשלום זה" – אבל השלום אינו ניכר בחייך ואתה כל הזמן עצבני, חרד ומודאג, אנשים יראו את חרדתך ודאגתך ולא ישמעו את מה שאתה אומר על שלום. מעשיך יאפילו על דבריך או ימחקו אותם לגמרי. חשוב ביותר שחייך ומעשיך יעידו על המשיח, ואז תהיה משמעות לדברי פיק. אם לדבריך אין גיבוי בחייך, הם לא ישיגו דבר.

רבים חושבים שאם הם מחלקים עלוני הסברה על הבשורה המשיחית, הם מעידים על המשיח. אבל פעילות זו כשלעצמה אינה הופכת אותך לעד אמיתי ונאמן. חייך חייבים להתנהל בהרמוניה מלאה עם אלהים, ואז יסתכלו עליך ועל חייך ויאמרו, "יש משהו שונה באדם הזה". עד אמיתי שנושא עדות נאמנה על המשיח איננו מי שאומר שהוא כזה, אלא מי שאכן חי ככה.

האדון רוצה למלא אותנו בגבורה שתאפשר לנו להיות עדין. בלעדי הכוח שרוח הקודש מעניק לנו, אנחנו חלשים ונכשלים. אלהים רוצה שנהיה חזקים. הוא רוצה שנהיה לו עדים נאמנים.

במרקוס יד 53-54 כתוב: "וַיֹּאמְרוּ אֵת-יֵשׁוּעַ אֶל-הַכֹּהֵן הַגָּדוֹל, וַיִּקְהָלוּ אֹתוֹ כְּלֵי-הַכֹּהֲנִים הַגָּדוֹלִים וְהַזִּקְנִים וְהַסּוֹפְרִים. וּפְטָרוֹס הָלַךְ אַחֲרָיו מֵרְחוֹק עַד-לְחֹצֵר הַכֹּהֵן הַגָּדוֹל פְּנִימָה, וַיֵּשֶׁב שָׁם עִם-הַמְשָׁרְתִים וַיִּתְחַמֵּם נֶגֶד הָאוּר", ובהמשך, בפסוקים 66-72, מתואר: "וַיְהִי כִּיהְיוֹת פְּטָרוֹס בְּתַחֲתִית הַחֹצֵר וַתָּבֵא אַחַת מִשְׁפָּחוֹת הַכֹּהֵן הַגָּדוֹל, וַתֵּרָא אֶת-פְּטָרוֹס כִּי מִתְחַמֵּם הוּא וַתִּבְטְבוּ וַתֹּאמְרוּ: גַּם-אַתָּה הֵייתָ עִם-הַנְּצָרִי יֵשׁוּעַ. וַיִּכְחַשׁ לֵאמֹר: לֹא אָדַע וְלֹא אֲבִין מָה אַתָּ אִמְרַת. וַיֵּצֵא הַחוּצָה אֶל-הָאוּלָם; וַהֲתַרְנְגַל קָרָא; וַתֵּרָאֵהוּ הַשִּׁפְחָה וַתּוֹסֵף וַתֹּאמֶר אֶל-הַעֲמִידִים שָׁם, כִּי זֶה הוּא אֶחָד מֵהֶם. וַיִּכְחַשׁ פַּעַם שְׁנִית. וַכְּמַעַט אַחֲרָיִכֶן גַּם-הָעֲמִידִים שָׁם אָמְרוּ אֶל-פְּטָרוֹס: אֲמַנָּם אַתָּה אֶחָד מֵהֶם; כִּי אֶף-גַּלִּילִי אַתָּה וּלְשׁוֹנָךְ כָּל־שׁוֹנָם. וַיַּחַל לְתַחֲרִים אֶת-נַפְשׁוֹ וְלִהְשָׁבַע לֵאמֹר: לֹא יָדַעְתִּי אֶת-הָאִישׁ הַזֶּה אֲשֶׁר אִמְרַתֶּם. וַהֲתַרְנְגַל קָרָא פַּעַם שְׁנִית. וַיִּזְכַּר פְּטָרוֹס אֶת-הַדְּבָר אֲשֶׁר אָמַר-לוֹ יֵשׁוּעַ, בְּטָרְם יִקְרָא הַתַּרְנְגַל פַּעַמַּיִם תִּכְחַשׁ בִּי שְׁלֹשׁ פַּעַמַּיִם; וַיֵּשֶׁם אֶל-לִבּוֹ וַיִּבְכֶּה."

מוקדם יותר באותו ערב אמר להם ישוע: "אַתֶּם כָּלְכֶם תִּפְשְׁלוּ בִּי בְּלַיְלָה הַזֶּה" (פס' 27). אבל שמעון ענה לו: "גַּם אִם-כָּלְכֶם יִכְּשְׁלוּ, אֲנִי לֹא אֶכְשַׁל." השיב ישוע: "אַמֵּן אוֹמֵר אֲנִי לָךְ כִּי הַיּוֹם בְּלַיְלָה הַזֶּה, בְּטָרְם יִקְרָא הַתַּרְנְגוּל פַּעַמַּיִם, אַתָּה תִּכְחַשׁ-בִּי שְׁלֹשׁ פַּעַמַּיִם." לשמע דברי ישוע אמר שמעון נחרצות: "גַּם כִּי-יְהִיָּה עָלַי לְמוֹת אַתָּה, כִּחַשׁ לֹא-אֶכְחַשׁ בְּךָ" (פס' 29-31).

כיפא חשב שהוא "מרטיר" (עד) אמיתי, ולדעתי הוא התכוון לכך במלוא הכנות. אני מבין היטב איך הוא הרגיש כאשר התפאר באוזני האדון, שכן רוחו הייתה חפצה והוא באמת הרגיש שיוכל למות עבור ישוע אם זה יהיה נחוץ. אבל בשעת המבחן האמיתי הוא לא היה מסוגל לכך. כשנשאל על ידי אותה משרתת צעירה "גַּם-אַתָּה הֵייתָ עִם-הַנְּצָרִי יֵשׁוּעַ" הוא השיב "לֹא אָדַע וְלֹא אֲבִין מָה אַתָּ אִמְרַת!" לאחר מכן היא אמרה לקבוצת אנשים שעמדו שם "הוא אֶחָד מֵהֶם", ושמעון התכחש שוב לישוע. הניצבים שם טענו כנגדו: "אַמֵּנָם אַתָּה אֶחָד מֵהֶם; כִּי אֶף-גַּלִּילִי אַתָּה וּלְשׁוֹנָךְ כָּל־שׁוֹנָם." הוא החל לקלל ולהישבע והכריז שאינו מכיר את האיש הזה! ואז הגיעה התזכורת

למה שישוע חזה מראש: התרנגול קרא. לשמע קריאת התרנגול יצא פטרוס החוצה ומירר בכפי. כמה פעמים בכיתי גם אני על חולשתי וכישלונותיי! לא רציתי לאכזב את האדון ולא רציתי לכגוד בו. רציתי בכל מאודי לייצג אותו כראוי. אבל הלחץ היה ככד מדי ואני הוכרעתי, ולא הייתי עד נאמן. נכשלתי. כמה מר וצורב הוא כישלון זה. כמה קשה להיווכח ששוב נכשלתי ואכזבתי את האדון פעם נוספת. אנחנו אפילו מגיעים למצב שבו אנו נמנעים מלהבטיח לו דבר כלשהו, מפני שאנחנו פשוט יודעים שניכשל ונאכזב אותו שוב. ביכולתי להזדהות עם שמעון. אני יודע בדיוק איך הרגיש כשמע את קריאת התרנגול. אני מכיר היטב את האומללות הזו – "אוי, אלהים, אני כל כך מצטער ששוב הכזבתי".

האם אנו חייבים להמשיך לעד במעגל הזה, שבו אנו מאכזבים את אדוננו שוב ושוב? לא. תודה לאל, איננו חייבים להמשיך ולהיכשל – הוא עצמו הבטיח לתת לנו את הכוח שיאפשר לנו להשתנות. כוחנו אנו, רצוננו והחלטותינו אין בהם די, אבל בכוח רוח הקודש יוכל השינוי הזה להתחולל.

שמעון כיפא: העד הנאמן

שבועות אחדים לאחר מכן עמד שמעון כיפא שוב לפני אותם אנשים שהסיתו לרצח ישוע: "וַיְהִי מִמָּחֳרַת וַיִּקְהָלוּ שָׂרֵיהֶם רְאִישֵׁיהֶם וְזִקְנֵיהֶם וְסוֹפְרֵיהֶם יְרוּשָׁלַיִם, וַחֲנַן הַכֹּהֵן הַגָּדוֹל וְכִיפָא וַיִּוָּחֲנֹן וְאַלְכָסְנָדְרוֹס וְכָל אֲשֶׁר מְמוֹשְׁפַחַת הַכֹּהֵן הַגָּדוֹל, וַיַּעֲמִידוּ אֹתָם בְּתוֹךְ וַיִּשְׁאַלֵהֶם: בְּאִיזָה כַח וּבְאִיזָה שֵׁם עֲשִׂיתֶם זֹאת? וַיִּמָּלֵא פִמְרוֹס רוּחַ הַקֹּדֶשׁ וַיֹּאמֶר אֲלֵיהֶם: אַתֶּם רְאִישֵׁי הָעָם וְזִקְנֵי יִשְׂרָאֵל, אִם־אֲנַחְנוּ נִחְקְרִים הַיּוֹם עַל־הַטּוֹבָה אֲשֶׁר עָשִׂינוּ לְאִישׁ חוֹלָה — וַשְׁאַלְתֶּם בְּמָה זֶה נִוְשָׁע, וַיֹּדַע לְכָלֶכֶם וּלְכָל־עַם יִשְׂרָאֵל, בִּי־בָשִׂים יִשׁוּעַ הַמְּשִׁיחַ הַנִּצְרִי אֲשֶׁר צִלַּבְתֶּם אוֹתוֹ, וְאֲשֶׁר הָאֱלֹהִים הִקִּימוּ מִן־הַמֵּתִים, בִּי־בָשִׂמוּ עִמָּד זֶה לְפָנֵיכֶם בְּרִיא. וְהוּא הָאֶבֶן אֲשֶׁר מְאַסְתֶּם, אַתֶּם הַבּוֹנִים, וַתְּהִי לְרֵאשׁ פְּנֵה. וְאִין הִישָׁעָה בְּאַחַר וְאִין תַּחַת הַשָּׁמַיִם שֵׁם אַחַר, הַנִּתֵּן לְבְנֵי אָדָם, אֲשֶׁר־בוּ נִוְשָׁע" (מעשי השליחים ד 5-12).

בראותם את עוז רוחו הם השתוממו (שם, פס' 13). היה זה בחור

שונה מזה שכמה שבועות קודם לכן עמד בחצר הארמון והתכחש לאדונו. איזה הבדל! למקרא שני התיאורים קשה להאמין שמדובר באותו אדם. מה חולל את השינוי הזה? הסיבה טמונה במשפט הקצר: "וַיִּמְלֵא רוּחַ הַקֹּדֶשׁ". ישוע אמר לתלמידיו: "כִּאֲשֶׁר יָבִיאוּ אֶתְכֶם אֶל־בָּתֵי הַכְּנֻסִיּוֹת וְלִפְנֵי הַרְשִׁיּוֹת וְהַשְּׁלֹטָנִים, אֶל־תִּדְאָגוּ אִיד אֶל־כֶּמֶה תִּצְטַדְּקוּ וּמִה־תִּדְבְּרוּ; כִּי־רוּחַ הַקֹּדֶשׁ הוּא יוֹרֶה אֶתְכֶם בְּשָׁעָה הַהִיא אֶת־הַנְּכוֹן לְדַבֵּר" (לוקס יב 11-12). רוח הקודש הוא העוזר, הפרקליט, התומך, שעוזר לך להשתנות ולהיות עד אמיתי ונאמן, כרצון האלהים.

מקור הכוח היחיד

רוח הקודש נותן לנו את הכוח שאנו זקוקים לו כדי לשאת עדות אמיתית ונאמנה על ישוע המשיח. בכוח הרוח נוכל לייצג אותו נאמנה בעבודה, בבית או בבית הספר, כך שאנשים יראו במעשינו ובגישותינו את אהבתו, שלומו ויופיו של המשיח. הם יראו אדם שאפילו בעיצומה של סערה הוא שליו ובטוח. בלעדי כוח זה לא נוכל להיות עדים נאמנים למשיח. כוחותינו ויכולתנו אין בהם די לכך. ללא כוח מרוח הקודש אנחנו ניכשל בעת לחץ ומבחן אמיתי. רק כשנלמד להיסמך לחלוטין על רוח הקודש נוכל לדעת כוח זה.

אחד המשגים הנפוצים ביותר שלנו הוא הניסיון למהר ולחפות על החולשות בחיינו או לנסות לתקן אותן בכוחות עצמנו. אנחנו מתנצלים ומבטיחים: "מצטער, אדון. לעולם לא אעשה זאת שוב, אני מבטיח!" אנחנו באמת מתכוונים לכל מילה, ובכל זאת חוזרים ועושים זאת שוב במוקדם או במאוחר. הבעיה היא שאנחנו מנסים לפתור את הבעיה בעצמנו. אנו חושבים שאיכשהו, אם רק נתאמץ ו"נעבוד על זה" קצת יותר, או אם ננסה לאמץ לנו גישות אחרות, נוכל להשתנות ולמצוא תיקון לאותה חולשה שגילינו באופיינו ובטבענו.

אבל רק כשנתייאש לגמרי מעצמנו ונכיר בחוסר האונים המוחלט שלנו, כש"נרים ידיים" – רק אז נוכל לדעת את שמחת הניצחון שלו. רק כשזעק "אוי לי אדם אומלל שכמוני!" הכיר שאול השליח

בְּאֵמֶת אודות עצמו. הוא הפסיק לחפש "למי יש שיטה אחרת לשינוי פנימי, שאוכל לנסות?" או "למי יש נוסחה אחרת?" שאול ויתר, הוכרע וזעק לעזרה מבחוץ: "אוֹיֵלִי, הָאָדָם הָעֵנִי, מִי יִצִּילֵנִי מִגּוֹף הַמָּוֶת הַזֶּה – אֲנִי לֹא מִסּוּגֵל לְהִצִּיל אֶת עֲצָמֵי!" הוא חדל לנסות להציל את עצמו והכיר בעליבותו ובחוסר האונים שלו.

ואז ענה בעצמו לשאלתו: "אֹדָה לְאֱלֹהִים בְּיִשׁוּעַ הַמְּשִׁיחַ אֲדַגְנִי" – "תודה לאלהים, שבהבטחת ישוע המשיח ובכוח רוח הקודש נתן לי ניצחון" (רומיים פרק ז). ברומיים ח' מדובר בפירוט על החיים המלאים ברוח הקודש, מנוהלים על ידי הרוח, מוכוונים על ידי ומלאים בגבורה ממנו. שאול מסיים את הפרק באומרו ש"גִּבְרָנוּ מְאֹד (תרגום חדש: "אנחנו יותר ממנצחים") עַל־יְדֵי הָאֱהָב אֲתָנוּ" (רומיים ח 37).

איזה הבדל, בהשוואה לתבוסתנות ולייאוש מחולשת הבשר בפרק ז'! איזו קריאת ניצחון נהדרת – "בְּכָל־אֵלֶּה גִּבְרָנוּ מְאֹד עַל־יְדֵי הָאֱהָב אֲתָנוּ. וּבְטוֹחַ אֲנִכִּי, כִּי לֹא הַמָּוֶת וְלֹא הַחַיִּים, לֹא מְלָאכִים וְלֹא שָׂרָרוֹת וְלֹא גְבוּרוֹת, לֹא הַהוֹה וְלֹא הָעֵתִיד, לֹא הָרוֹם וְלֹא הָעֶמְק וְלֹא כָל־בְּרִיָּה אַחֶרֶת יוּכְלוּ לְהַפְרִידֵנוּ מֵאֱהָבַת הָאֱלֹהִים, אֲשֶׁר הִיא בְּמִשְׁיחַ יִשׁוּעַ אֲדַגְנִי" (רומיים ח 37-39).

קריאת ניצחון נהדרת זו מתאפשרת בזכות הכוח האדיר שאני מקבל מרוח הקודש, כאשר אני חדל לסמוך על כוחי־שלי ומוסר עצמי לאלהים, ומקבל ממנו גבורה זו. בנקודה זו אני מאפשר לרוח הקודש לפעול בחיי ולעשות את מה שאלהים יעד עבורו שיעשה.

לֹא בְּכּוּחֵי־שְׁלִי

אי לכך אינני יכול לקום ולהתפאר איזה אדם נפלא אני, או עד כמה אני מיטיב לשאת עדות על האדון, או מה נפלאות הן תגובותי במצבים קשים. כעת אני יכול להתהלל רק במה שאלהים מחולל באמצעות רוחו. אני ממשיך להיות אדם חלוש ואומלל, אבל הודות לאלהים שוחררתי בכוח רוח הקודש מעליבותי. מצבים קשים ולחץ כמעט שאינם מעיקים עליי כעת, תודה לאל! דומה הדבר כאילו שאני

יושב מבחוץ ומתכונן בפעולת רוח הקודש, ולפתע אני מבחין במה שקרה, שם לב למה שהוא עשה, וקורא: "לך הכבוד ולך התודה, אלהים! לא אני עשיתי זאת; זו לא צורת התגובה האופיינית לי! אתה התערבת ושינית אותי."

לפני זמן מה החל מישהו, קצין צי בגמלאות, להאמין בישוע המשיח. כמו רוב אנשי הצבא גם הוא נהג לקלל ולהתבטא בשפה גסה. לאחר שהחל להאמין במשיח נמלא התלהבות ושמחה בישועתו ושירת את אלהים במסירות גדולה. יום אחד, כחצי שנה לאחר שנושע, עבד האיש בגינת ביתו, שורק לו להנאתו ומלא שמחה באדון. והנה, כשעבר עם מכסחת הדשא מתחת לאחד העצים נתקל בלא משים בענף נמוך, נפגע במצחו והוטח ארצה על גבו.

בזמן ששכב שם נמלא לפתע התרגשות גדולה. הוא קם ורץ הביתה, קורא לעבר אשתו: "מותק, נחשי מה קרה לי!" היא הביטה בפניו שטופי הדם ושאלה בבהלה: "מה קרה? מה עשיתי?" והוא ענה: "לא, זה לא מה שעשיתי, אלא דווקא מה שלא עשיתי! לא קיללתי! אפילו לא קללה אחת!" אשתו ענתה לו: "יקירי, אתה יודע שכבר שישה חודשים לא שמעתי אותך מקלל?! בעלה הביט בה ושאל בתמיהה: "באמת?!" אלהים סילק ממנו את ההתבטאות הגסה מבלי שהבחין בכך, עד שצץ מצב שהיה צפוי ביותר שיעורר את טבעו הישן, ואז שם לב לפתע שאלהים כבר נתן לו ניצחון בתחום זה.

שינוי פנימי

זוהי דרכו היפה והעדינה של רוח הקודש. הוא פועל, ופעמים רבות המטרה כבר הושגה טרם הבחנו בכך. הוא מחולל בנו שינוי פנימי. מדובר בשינוי פנימי שממנו נובע השינוי החיצוני, וזהו היפוכו הגמור של הניסיון לעשות זאת בעצמנו, לאלץ את עצמנו להשתנות חיצונית וכך להביא לכדי שינוי פנימי. לפעמים בכוחנו להצליח ולהשתנות חיצונית, אבל אם הפנים לא השתנה, הרי שמה שנמצא בפנים יצוץ וייצא בסופו של דבר אל פני השטח.

חשוב שרוח הקודש יחולל בנו שינוי פנימי. וכאשר שינוי כזה

מתחולל, כל השבח וההלל מגיעים לאלהים בלבד. כמה אתה הלל? אין לי במה להתהלל. אני עדיין אותו האדם שהייתי בעבר. אבל תודה לאלהים על חסדו: בכוח רוח קודשו הנני כעת בריאה חדשה במשיח. אני מחשיב את טבעי הישן כמת. האם פירוש הדבר שלעולם אינני כועס? לא (הלוואי...). אבל משמעות הדבר היא: בכל פעם שאני מתרגז ונכשל, אני אומר: "אדוני, פעל נא באמצעות רוחך. תן לי כוח, אדוני. אני חלש ואינני מסוגל לעשות זאת בעצמי. אתה תצטרך לעשות זאת עבורי, אדוני. תן לי בבקשה את הכוח הדרוש לשם כך". כאשר אני מוסר לטיפולו של רוח הקודש את חולשותיי, בזו אחרי זו, ומבקש שיתערב בעוצמה בתחומים אלה, אני מתחיל לחוות שינויים אמיתיים. רוח הקודש פועל בתוכי ומשנה אותי יותר ויותר לדמות המשיח.

הדרך חסומה?

בדרשה על ההר אמר ישוע דבר מרעיש, שוודאי הביך וייאש את שומעיו: "אני אומר לכם: אם לא תרבה צדקתכם מצדקת הסופרים והפרושים, לא תבואו אל מלכות השמים" (מתי ה' 20). שאיפת לבנו, מטרתנו ותפילתנו הן שניכנס למלכות שמים. אבל זה נראה כאילו שישוע, בקביעה מדהימה זו, בעצם סגר את הדלת למלכות שמים ולא פתח אותה, שהרי הפרושים הרבו לעסוק בצדקה. את כל חייהם הקדישו לדיונים ולפרשנויות בדבר צורת החיים הנכונה, ואז ניסו ליישם אותן. אני מתאר לעצמי שכאשר אמר ישוע לתלמידיו שאם צדקתם לא תהיה מרובה מצדקת הסופרים והפרושים הם לא ייכנסו למלכות השמים, הם נאנחו אנחה מלאת צער ונואשו מכל תקווה להיכנס למלכות אי פעם.

ואז המשיך ישוע והגיף את הדלת עוד יותר, שכן הוא התחיל לתת סדרת דוגמאות שהמחישו את כוונתו – דוגמאות לפרשנות השגויה שנתנו הסופרים והפרושים לתורה. ואז הוא הציב לעומת זאת את הדרך שבה נועדה התורה שיבינו אותה במקורה. הפגם העיקרי בפרשנות שנתנו הפרושים לתורה היה, שהם פירשו אותה בצורה

שתאפשר להם לשמור אותה ולהרגיש טוב בקשר לכך. הם נתנו לתורה פרשנויות שאיפשרו להם לחיות איתה בנוחיות, אבל אי אפשר לחיות עם התורה בנוחיות. הם החלו לסכור שהם מקיימים את התורה; הם הסתובבו ועשו את מעשי הצדקה הקטנים שלהם וחשבו שהם צדיקים.

אבל ישוע הראה להם שלמרות שמעשיהם היו נכונים, גישותיהם היו גגויות ולפיכך הם חוטאים, שכן התורה היא רוחנית. התורה לא נועדה לטפל רק במעשים החיצוניים של האדם. היא מכוונת לגישות הלב *הפנימיות* של האדם. אם התורה מצווה "לא תרצח", הרי שאינך יכול להתרווח בנוחיות במושכך ולשבח את עצמך בגאווה על כך שאף פעם לא הרגת איש. אם אתה מלא שביעות־רצון עצמית וחש שאתה צדיק גדול מפני שקיימת מצווה זו, זכור שישוע אמר שבמצווה הזו אלהים התכוון שאפילו לא נשנא את רענו. לדברי ישוע גישת הלב, השנאה, שווה למעשה הרצח ומשמעותה הפרה של המצווה ממש כאילו רצחת בפועל.

לכן נראה כאילו ישוע דווקא הגיף את הדלת המובילה אל מלכות האלהים. ולבסוף מגיעים לפסוק האחרון במתי ה, ושם נראה כאילו הוא גם הבריא ונעל אותה, שכן כתוב שם שישוע אמר: "הִיוּ שְׁלָמִים כְּאִשֶּׁר אֲבִיכֶם שְׁבִשְׁמִים שְׁלָם הוּא".

אני אומר נואש

לפתע פתאום אני מבין שאינני מסוגל למלא את דרישות האלהים ממני, מפני שאפילו אם אתאמץ מאד לא אצליח להיות שלם (מושלם). אני חלש ונכשל, ואין כל סיכוי שאצליח לעמוד בדרישות האלהים או לציית לכל מצוות המשיח. אני דווקא רוצה להיות מושלם. אלהים יודע שאני משתוקק להיות מושלם, במיוחד כשאני שוגה. היה נחמד לו הייתי עושה תמיד את הדבר הנכון ומגיב תמיד בצורה הנכונה, אבל אני לא מסוגל לכך. פעמים רבות תגובתיי לכל מיני דברים הן מאד לא נכונות, וזאת דווקא בשעה שאני רוצה לעשות את הדבר הנכון.

הפסיכולוגים קוראים לכך "הסופר אגו" שלנו – תמונת ה"אני" האידיאלי שלנו, מה שאנחנו רוצים להיות באמת, ומה שהיינו יכולים להיות לו היו הנסיבות שונות. מנגד ניצב ה"אני" הממשי שלנו, האגו שלנו – מי ומה שאנחנו באמת. הפסיכולוגים מלמדים שבעיות רבות נגרמות בגלל הפער בין השניים. אם ה"אני" האמיתי שלך רחוק מאד מה"אני" האידיאלי שלך, אתה עלול לסבול ממאבקים פנימיים קשים. ככל שה"אני" האידיאלי וה"אני" הממשי שלך יהיו קרובים יותר זה לזה, כן תהיה בעל כושר הסתגלות גדול יותר לחיים.

אם תלך לפסיכולוג בגלל מתחים והפרעות נפשיות, הוא ינסה לגלות מה אתה חושב באמת שאתה צריך להיות – מהו ה"אני" האידיאלי שלך – והיכן אתה נכשל ב"אני" הממשי שלך. לאחר מכן סביר שינסה להוריד את רמת הציפיות והדרישות שלך מעצמך, מה"אני" האידיאלי. הוא ינסה להראות לך שהערכים שלך כל כך נעלים וטהורים עד שהם בעצם לא מעשיים. סביר שינסה להנמיך את רמת קני המידה שלך כדי להפסיק את המאבקים הפנימיים שלך.

אבל כשאלהים מטפל בנו, הוא עושה בדיוק את ההיפך. הוא מנסה לקרב את ה"אני" האמיתי שלך אל ה"אני" האידיאלי. בני אדם מנסים לפתור את הבעיה על ידי הורדת רמת ה"אני" האידיאלי שלך; כשאלהים מטפל בבעיה הוא "מגביה" את ה"אני" האמיתי שלך שישתווה לאידיאלי. אבל אלהים דורש מאיתנו דברים שאיננו יכולים למלא.

המוצא שאלהים סיפק

אין כל סיכוי שאוכל להגשים את האידיאל השמימי שאלהים דורש מחיי, לפיכך אלהים, שיודע זאת, פעל ועשה זאת בעצמו – במקומי. ביודעו שאינני יכול לעמוד בדרישותיו האידיאליות, אלהים שלח את בנו יחידו על מנת שיקח על עצמו את כל כישלונותיי, את כל חטאיי, את כל חסרונותיי; הוא קיבל על עצמו את האחריות עליהם ומת במקומי. מאחר שאלהים ידע שאינני יכול להשיג את

האידיאל השמימי, הוא תכנן דרך חלופית וכעת מה שהוא דורש ממני זה רק שאאמין בבנו, ישוע המשיח.

את זה אני מסוגל לעשות! אמנם אינני יכול להיות מושלם על פי דרישות האלהים, אבל ביכולתי להאמין בישוע המשיח, שזהו מה שאלהים רוצה שאעשה. אלהים פתח לפנינו כעת את מלכות שמים והיא גישה לכולנו מפני שכל מה שדרוש הוא שנאמין בישוע המשיח. כשבאו ושאלו את ישוע: "מַה נַעֲשֶׂה לְפַעֵל פְּעֻלֹת אֱלֹהִים", תשובתו הייתה "זֹאת פְּעֻלַת אֱלֹהִים — בִּי־תֵאֱמִינוּ בְּיֵהוֹשֻׁעַ הַאֲשֶׁר הוּא שְׁלֹחֹו" (יוחנן ו 28-29). לא תוכל לעמוד לפני אלהים ביום הדין ולנסות להצטדק, "אלהים, פשוט לא יכולתי להיות מושלם. אני רק בן אדם. שגיתי כל הזמן ולא יכולתי לעמוד בדרישות שלך, אז ויתרתי כי נראה לי שאין כל טעם להמשיך ולנסות". אלהים ידחה את ההצטדקויות שלך מפני שכל מה שדרש ממך הוא שתאמין בישוע המשיח — הפתרון והמוצא שאלהים סיפק לך עבור ה"אני" הנכשל והחוטא שלך. מלכות שמים גישה לכל. הכניסה אליה אינה מותנית במילוי הדרישה להיות מושלמים. כל מה שעליך לעשות הוא להאמין במוצא שאלהים סיפק לנו באמצעות ישוע המשיח.

כאשר אתה מאמין בישוע המשיח, פותח את דלת לבבך ומזמין אותו להיכנס, רוח האלהים נכנס ללבבך ומתחיל לפעול בקרבך ולשנות אותך. כנאמר, "מִי שֶׁהוּא בְּמִשִּׁיחַ, בְּרִיאָה חֲדָשָׁה הוּא; הַיְשָׁנוֹת עֵבְרוּ וְהִנֵּה הַכֹּל נִהְיָה לְחֲדָשׁ" (האיגרת השנייה לקורינתיים ה 17). רוח הקודש מתחיל לפעול בחייך ועושה את מה שאתה לא יכולת לעשות בכוחות עצמך. רוח הקודש מתחיל לשנות ולחזק אותך, לעזור לך, ולדמותך יותר ויותר לישוע המשיח.

האידיאל האלהי

כשאנחנו מסתכלים כיום סביבנו ורוצים להבין את אלהים באמצעות בריאתו — להבין איזה מטרות קבע לאדם ומה היו כוונותיו כשברא את האדם והציבו עלי אדמות — אין ביכולתנו לגלות זאת מפני שאיננו רואים את האדם מגשים אידיאל זה. רק בישוע המשיח נוכל

לגלות מה התכוון אלהים באמת שהאדם יהיה. ישוע מגשים את מה שהאלהים התכוון כשאמר, "נַעֲשֶׂה אֶדָם בְּצַלְמֵנוּ בְּדְמוּתֵנוּ" (בראשית א 26).

מה רצה אלהים? הבט על ישוע ותדע, שהרי ישוע אמר: "אֶת־הַטּוֹב בְּעֵינָיו אֲנִי עֹשֶׂה תָמִיד" (יוחנן ח 29). אלהים האב אמר על המשיח "זֶה בְּנִי יְדִידִי אֲשֶׁר־רָצָתָה נַפְשִׁי בּוֹ" (מתי ג 17). כשאנחנו מביטים על ישוע, אנו רואים מה אלהים רצה שהאדם יהיה. איננו יכולים להביט על אדם הראשון, מפני שאדם וחווה נכשלו בחטא, למרות שאלהים לא רצה שבני האדם יחטאו. איננו יכולים להביט על עצמנו, מפני שנכשלנו, למרות שאלהים לא רצה שניכשל. אבל אם נביט על המשיח נמצא בו את האידיאל השמימי בהתגשמותו, נראה בו אדם מושלם כפי שאלהים התכוון שהאדם יהיה כשברא אותו. והמטרה שאלהים חותר אליה היא, שעל ידי פעולת רוח הקודש בחיך, ובעזרת כוחו של הרוח לחולל בך שינויים, הוא ישנה אותך כך שתידמה לישוע המשיח.

באפסיים ד 13 נאמר לנו מה אלהים רוצה לחולל בנו. שאל הכריז: "...עַד בִּירְנִיעַ בְּלָנוּ לְאַחֲרוֹת הָאֱמוּנָה וְדַעַת בְּנֵי־הָאֱלֹהִים, בְּאִישׁ אֶחָד שְׁלָם, לְשִׁעוֹר קוֹמַת מְלֹא הַמְּשִׁיחַ". אלהים מחולל זאת בנו היום. את הפועל הזה רוצה אלהים להשלים בחיינו באמצעות רוחו, שנהיה בני אדם מושלמים, עד לכדי שיעור קומת מלוא המשיח. ברומיים ח 29 נאמר כי רוח הקודש פועל בקרבנו לדמותנו לדמות בן האלהים. אלהים קבע עבורנו מטרה זו עוד מקדם – שהוא, באמצעות רוחו, יעשנו דומים לבנו.

כִּיצַד זֶה נַעֲשֶׂה

באיגרת השנייה לקורינתים ג 6-18 מזכיר שאל את מתן התורה. כשירד משה מההר, לאחר שראה את כבוד פני האלהים, פניו קרנו והוא נאלץ לשים עליהם מסווה כשדיבר עם העם (פסוק 13). אבל בפסוק 18, במנוגד למסווה זה, שאל אומר: "וְאַנְחֵנוּ בְּלָנוּ בְּפָנִים

מְגִלִים רְאִים אֶת־כְּבוֹד הָאֲדוֹן בְּמִרְאָה וְנִחְלָף אֶל־עַצְמָם דְּמוּת הָהֵיא, מְכַבֵּד אֶל־כְּבוֹד, בְּהִחְלָף מֵאֵת אֲדוֹן הָרוּחַ”.

כאשר אני מביט אל האידיאל השמימי בישוע המשיח, רוח הקודש פועל בקרבי ומשנה אותי מכבוד אלי כבוד לדמות המשיח. זהו תהליך שנמשך כל ימי חיינו. רוח הקודש לא השלים עדיין את עבודתו בחיי אבל, השבח לאל, הוא פועל. ותודה לאל שאני משתנה ואינני מי שהייתי בעבר! השינויים האלה מתחוללים, אם כי אני מודה שהקצב איטי מדי לטעמי. הייתי שמח לו נעשו כולם בבת אחת.

בכל פעם שרוח הקודש מראה לי תחום שמצריך טיפול, בכל פעם שהוא שופך אור על דבר מה וגורם לי לראות את ה"אני" האמיתי שלי ועד כמה הוא רחוק ממה שאלהים רוצה שאהיה, מיד אני חושב: "טוב, קדימה, אגש למלאכה ואנצח". אני מנסה להשתפר, ואני ממשיך לנסות, אבל ככל שאני מתאמץ יותר כך אני נכשל יותר, עד שאני מגיע לנקודה שבה אני מובס ואומר נואש. ואז אני זועק: "אוי ואבוי, אלהים, אדם אומלל שכמוני. אני לא מסוגל לעשות זאת". והוא משיב: "ופי. ועכשיו אולי תזוז הצדה ותתן לי לפעול? הפרעת לי...". אלהים אינו מעוניין בצדקנות העצמית שלי וגם לא בעזרה שלי. הוא רוצה לפעול בקרבי מבלי שאפריע לו במאמציי המסורבלים, מפני שאפילו אם היה מניח למאמציי המסורבלים להיות חלק מהדרך לניצחון שהוא מעניק לי, הייתי מתפאר בהם ולא באלהיי. אלהים מאפשר לי להיכשל ולשגות עד שאני נואש וזועק לעזרה. כאשר אני מכניע את עצמי לרוח אלהים ומרשה לו לעשות את עבודתו, הוא משנה אותי לדמות המשיח.

אִינְנִי יְרִיב שְׁקוּל

אני חייב להגיע למצב שבו אני מכיר ומודה בכך שאינני יכול להיפטר מהבשר, מרצונותיו ומחולשותיו. אינני יריב שקול. כל עוד אני נאבק ומנסה ומתאמץ, אינני מצליח. אני נכשל.

אנחנו חוטאים. עלינו להודות בעובדה זו; אין בכוחנו לשנות אותה. עלינו לזעוק לעזרתו של כוח גדול משלנו. את זאת עשה שאול

ברומיים ז כשקרא: "אוי־לי, האדם העני, מי יצילני מגוף המות הזה?" (פסוק 24). הוא ביקש את עזרתו של מישהו חזק ממנו, וברגע שעשה זאת, מצא את הכוח להתגבר, בעזרתו.

כשנחזה בפנים מגולים בכבוד האדון אנו נשתנה מכבוד אלי כבוד. אלהים משנה אותנו – הוא משנה את הגישות שלנו. על פי הטבע שירשנו מאדם אנחנו מאד אנוכיים ומרוכזים בעצמנו. הדבר ניכר כבר בשלב מוקדם מאד בחיים. אחת המילים הראשונות שהתינוקות לומדים לומר היא "שלי!" הם לופתים בחזקה את הצעצוע או דבר מה אחר שלקחו מהם, ואם תסתכן ותעז לנסות לקחת אותו מידם, אין ספק שמחאתם תישמע למרחוק... אם תרצה לקחת מידם את הבקבוק שלהם, הדבר יהיה כרוך במאבק של ממש – צווחות, בכי ובעיטות. כמה טוב שהם עדיין קטנים וחלשים, שאם לא כן היו מרסקים את הלול לחלוטין! הם מתוקים ויקרים, אבל אין ספק שירשו את טבעו של אדם.

כל עוד הנני אנוכי ומרוכז בעצמי, אינני מה ומי שאלהים רוצה שאהיה. אלהים אינו רוצה שאהיה מרוכז בעצמי. הוא לא רוצה שאחשוב תחילה על טובתי. האדון רוצה שאתעניין באנשים אחרים ואחלק מהוני לנזקקים. על כך דיבר ישוע במתי ה 48 כשאמר: "היי שְׁלָמִים בְּאִשֶׁר אֲבִיכֶם שְׁבִשְׁמִים שְׁלָם הוּא". אבל זה לא טבעי. מדובר בתופעה על־טבעית, ונוכל להגיע לכדי כך רק בעזרת כוחו העל־טבעי של רוח הקודש הממלא אותנו ומשנה את גישתנו לגבי עצמנו ולגבי רכושנו.

רוח הקודש משנה את הגישה (וזהו העיקר), ושינוי הגישה משנה את המעשים. פעמים רבות מדי אנחנו מנסים לעשות זאת בסדר ההפוך. אנחנו מנסים לשנות את מעשי האדם ומקווים שעל ידי שינוי ההתנהגות והמעשים נצליח לשנות את גישתו. הפסיכולוגים אומרים שאם נתנהג כאילו אנחנו חשים רגש מסוים, הרגש עצמו ייווצר בנו. אבל אלהים מעוניין לחולל שינוי אמיתי בגישת לבנו, וגישה שונה זו תביא בעקבותיה גם שינוי במעשינו ובהתנהגותנו.

הבשורה המשיחית ורוח הקודש פועלים מבפנים כלפי חוץ. לבני וגישתי משתנים, לפיכך מעשיי משקפים את הגישות הפנימיות החדשות שלי. רוח הקודש הפועל בי משנה אותי מכבוד אלי כבוד, ומדמה אותי יותר ויותר למשיח. איך? בכך שאני מביט בו בפנים מגולים. איך והיכן אני רואה אותו? ביכולתי לראותו בדבר ה' בלבד, ורוח הקודש מחיה את הדבר בלבדי.

שמעון כיפא אומר לנו באיגרתו השנייה שאלהים נתן לנו הבטחות גדולות מאד ויקרות שעל ידן אנו לוקחים חלק בטבע האלוהי. הן כלולות בספר, בכתבי הקודש, אבל עליך לראות את ישוע בספר. אתה חייב לחפש אותו שם. אנשים רבים קוראים בכתבי הקודש כשמסווה על פניהם. על מנת שהכתובים יהיו ספר פתוח ומוכן נחוצה התערבותו של רוח הקודש, שיסיר את המסווה מעל עיניהם. פועל הרוח בתוכנו חשוב כל כך! אין באפשרותנו להיות מי שאלהים רוצה שנהיה ללא מה שרוח הקודש מחולל בחיינו.

אני מכיר את עצמי טוב יותר מכל אדם אחר, אבל האדון מיטיב להכיר אותי עוד יותר ממני. גיליתי שדברים רבים שחשבתי על עצמי לא היו נכונים. דברים רבים שהיו חלק מהתדמית העצמית האידיאלית שלי לא התממשו לפי ציפיותיי. כשהבטתי על עצמי מבעד למשקפיים ורודות, הכל נראה ורוד! אבל כשרוח הקודש שבר את המשקפיים, הופתעתי. אבל היה עליו לעשות זאת. הוא היה חייב להרוס את האשליות שטיפחתי לגבי עצמי כדי שיוכל לטפל בתחומים בחיי שסירבתי להודות בהם לפניו. היה עליו להבליט אותם ולחשוף אותם בכל כיעורם כדי שיוכל לפעול לסילוקם מחיי.

אני יודע שכעת הנני בן האלהים לא בזכות צדקה כלשהי שמקורה בי, אלא באמצעות אמונתי בישוע המשיח. "הַמַּקְבָּלִים אֹתוֹ, יִתְּנוּ עֵז לְמוֹ לְהִיּוֹת בְּנֵי לְאֱלֹהִים, הַמֵּאֱמָיִינִים בְּשֵׁמוֹ" (יוחנן א 12). מאחר שהאמנתי

בישוע המשיח, אלהים נתן לי את הכוח להיות בן לאלהים. אם כן אני יודע עכשיו שהנני בן לאלהים, וזהו דבר נפלא ביותר. אם הנני בן, הרי שאני יורש. אני יורש האלהים, יורש שותף למשיח, ואינני מכיר שום דבר אחר שהינו גדול ומפואר יותר מזה.

רוח אלהים פועל באדם הפנימי שלי, אבל הבעיה שלי היא שלמרות שאני אדם חדש בתוכי, עדיין הנני הצ'אק הישן מבחוץ. אבל צ'אק הישן הומת, לפיכך עליי לגרור איתי את הפגר הישן הזה עד ליום שבו אלהים ישחרר אותי ממנו באופן סופי. אני משרת את ה' בשכלי ובלבבי, אבל פעמים רבות, בגופי, אני נשלט על ידי רצונותיי האנוכיים. הפגר הישן הזה מכביד וקשה להסתובב איתו. לפעמים אני נאנח ומשתוקק לגאולה, לא כדי שאהיה רוח ללא גוף אלא כדי שאלבש את הגוף החדש השמימי, שאהיה כמו המשיח, בעודי חוזה בפניו כפי שהוא.

אני בן לאלהים. יש לי רוח שהוחייתה, בתוך גוף שעדיין לא נגאל. תודה לאל, הוא לא עומד לקחת גוף זה לשמים! "מִה־שְׁעֵתָה לְכָל־יוֹן לְבוֹשׁ יִלְבֹּשׁ אֶל־כְּלָיוֹן" (האיגרת הראשונה לקורינתים טו 53). השינוי מתחיל להתחולל: "וְאַנְחֵנוּ כְּלָנוּ בְּפָנִים מְגֻלִּים רְאִים אֶת־כְּבוֹד הָאֲדֹנָן בְּמִרְאָה וְנִחְלָף...". (האיגרת השנייה לקורינתים ג 18). המילה היוונית המתורגמת כאן ל"ונחלף" (ניהפך, נשתנה) היא "מֶטַמּוֹרְפּוֹ" (metamorpho). מילה זו משמשת לתאר שינוי גופני, בדומה לזה המתרחש כשזחל או גולם הופכים להיות פרפר. שאול אמר שהבריאה כולה גונחת וסובלת ככצירי לידה עד עכשיו, בהמתנה להתגלות בני האלהים, כלומר לגאולת גופנו.

ד מ י ו ן נ צ ח י ל מ ש י ח

אסור לי להיות מרוצה מעצמי או ממצב התפתחותי כל עוד אינני דומה לישוע המשיח. דוד אמר: "אֲנִי בְּצַדֵּק אֶחְזֶה פְּנִיד, אֶשְׁבְּעָה בְּהַקְיִן הַמְּוִנֶתְךָ" (תהלים יז 15). בבוקר שבו אתעורר, אנשום נשימה עמוקה ואגלה שאין יותר זיהום אוויר ושאני מרגיש שונה לגמרי, ואשים לב שהכיליון הזה לבש אל־כיליון — אז אהיה מרוצה, שכן אהיה כמוהו,

ואחזה בו כפי שהוא. רוח הקודש מקדם אותי למצב זה, זו תכלית פעולת הרוח בחיי. הוא לא יהיה מרוצה כל עוד לא יסיים את מלאכתו וישנה אותי באופן מלא לדמות המשיח.

השינוי הסופי יתחולל כשישוע יחזור לקחת אותי, ומבחינתי, זה יקרה או במותי או בעת לקיחת הקהילה השמימה. אז יתבטל הטבע הישן שלי והשינוי הסופי יושלם, אבל אל לי לשבת ולחכות בחיבוק ידיים ליום זה. גם עכשיו, כשאני מביט על ישוע והולך בעקבותיו מתחולל בי תהליך השינוי. השנה אנחנו אמורים להיות דומים יותר למשיח משהיינו בשנה שעברה, ובשנה הבאה – עוד יותר מהשנה, שכן אנו גדלים בחסד ובידיעת בן האלהים, ורוח אלהים הפועל בנו מקרב אותנו אליו ומשנה אותנו יותר ויותר לדמותו.

בוגר, או סתם זקן?

אני אוהב מאד להיות בחברתם של מאמינים שמתהלכים בדרכי האדון מזה עשרות שנים. כוונתי לאלה שבאמת התפתחו והתקדמו בחייהם המשיחיים. אני יודע שיש אנשים שמסתובבים בינינו חמישים, שישים, שבעים שנה אבל הם עדיין "בחיתוליהם" מבחינה רוחנית, וזה מאד טרגי. אם אתה מסתכל על תינוק בן ארבעה או חמישה חודשים שמנופף בידיו בהתרגשות ואומר "דה דה דה", אתה חושב לעצמך, "איזה יופי! כמה שהוא חכם ומפותח!" אבל לו היה לך ילד בן עשרים ואחת, שכאשר היית נכנס לחדרו היית מוצא אותו שוכב במיטה, מחייך אליך ואומר "דה דה דה", זה כבר לא היה מרתק ומרגש, אלא זה היה מאד טרגי.

זו הבעיה הטרגית עם רבים כל כך בקהילות המשיחיות כיום. אחרי חמש עשרה או עשרים שנה הם נמצאים עדיין באותה רמת התפתחות. הם עדיין רוקעים ברגליהם ומנענעים את לול התינוקות שלהם. הם עדיין מלאים תלונות קטנוניות. הם עדיין כועסים על הדרשה מהאסיפה האחרונה, והם עדיין מסתכסכים ונחלקים לסיעות. הם כלל לא התקדמו. זוהי מפלצתיות רוחנית שכן לא חלה בהם כל התפתחות. והבעיה היא שהם כל כך רבים עד שכבר התרגלנו לתופעה והיא איננה מזעזעת אותנו. הם קיימים בכל מקום.

הם פשוט לא התעמקו אף פעם בדבר אלהים כדי לחזות בפני האדון. הם לא הניחו לדבר אלהים לחלחל לתוכם באמת ולרוח הקודש ללמד אותם באמת ולהורות להם את דברי ה' או לגלות לעיניהם את ישוע בכתובים.

כמה מלאכה נשארה לרוח הקודש בחייך?

הו, הלוואי שניכנע כולנו לרוח הקודש, עכשיו, כדי שיוכל לפעול בקרבנו ולשנות אותנו לדמות המשיח! כמה מלאכה נשארה לו בחייך? האם מילאת אי פעם אחד מאותם שאלונים לבחינה עצמית, כדי לגלות אם אתה מוצלח או משעמם בחברה? בפרק יג באיגרת לקורינתים יש מבחן קטן ופשוט לניתוח עצמי, שתוכל להשתמש בו כדי לגלות באיזו מידה התקדם רוח הקודש בחייך בתחום אחד: תחום האהבה, שהוא אחד התחומים החשובים ביותר. החל מפסוק 4, ניתנת שם הגדרה לאהבה: "הָאֱהָבָה מְאַרְכֶּת־אֵף וְעֵשָׂה חֶסֶד, הָאֱהָבָה לֹא תִקְנֵא, הָאֱהָבָה לֹא תִתְפָּאֵר וְלֹא תִתְרוֹמֵם, לֹא תַעֲשֶׂה דְבַר־תְּפִלָּה וְלֹא תִבְקֹשׁ אֶת אֲשֶׁר־לָהּ וְלֹא תִתְמַרְמֵר וְלֹא תִחְשַׁב הִרְעָה, לֹא תִשְׂמַח בְּעוֹלָה, כִּי שִׂמְחָתָהּ עִם־הָאֱמִת; אֶת־כָּל תִּשְׂא, אֶת־כָּל תִּאֲמִין, אֶת־כָּל תִּקְוֶה וְאֶת־כָּל תִּסְבֵּל. הָאֱהָבָה לֹא־תִבָּל לְעוֹלָם".

אולי תשאל: "איך זה קשור אליי?" הוצא את המילה "אהבה" והכנס במקומה את שמך. אז קרא את הרשימה שוב: "צ'אק מאריך אף ועושה חסד. צ'אק לא מקנא. צ'אק לא מתפאר ולא מרומם עצמו, אינו עושה דבר תפלה ולא מבקש את אשר לו, לא מתמרמר ולא חושב הרעה, וכך הלאה". כשאינ התאמה בין הטקסט לבין חיי, זה מעיד על המידה שבה נכשלתי ולא הגעתי לרמה שאלהים רוצה. יעזרני האל להיכנע לרוח הקודש, כדי שהוא יוכל לפעול את פעולתו בי, וכדי שכל מה שניסיתי לעשות ונכשלתי – כל מה שאני רוצה אבל אינני מסוגל להשיג – ייעשה עבורי בכוחו.

אהבתו של אלהים ("אגָפָה" / agapé)

מי שלא יורשה להיכנס למלכות שמים יוכל להפנות אצבע מאשימה כלפי אנשים רבים, יוכל להאשים את הנסיכות, אבל יש מישהו מסוים שאותו לא יוכל להאשים, וזהו אלהים. תוכל לטעון: "הקהילה המשיחית אשמה. ניסיתי ללכת לאסיפות, אבל הן לא הרשימו אותי ולא שינו דבר מבחינתי". אפשר להאשים אנשים שכינו עצמם משיחיים אבל לא היו דוגמא טובה: "הוא אמר שהוא משיחי, אבל ראיתי איך הוא חי והחלטתי שאני לא רוצה שום קשר עם זה".

אבל את אלהים אף פעם לא תוכל להאשים. כשאני חושב על כל מה שאלהים עשה למען ישועתנו, אני מבין איזה מאבק כרוך דווקא בסירוב להיוושע. אם אלהים לצדנו, מי יוכל לנו? אלהים אהב כל כך את העולם עד כי נתן את בנו יחידו שימות למעננו, ואז שלח את רוחו אל העולם כדי להרשיע אותנו על חטאינו ולקרב אותנו לישוע המשיח. רוח הקודש מציב אותנו נוכח חוסר האונים שלנו, ואז מראה לנו שישוע הוא התשובה – הדרך, האמת והחיים.

תחילת העבודה האמיתית

ברגע שאנחנו פונים בעזרת רוח הקודש למשיח ואומרים לו "כן, אדון, קח את חיי, הם שלך" – ברגע שבו אנו מכניעים את עצמנו לאלהים – רוח הקודש מתחיל לפעול בנו במלוא הרצינות. ברגע

שדלת לבבנו פתוחה לקבל את ישועת האלהים, רוח הקודש נכנס לחיינו ומתחיל לחלל בקרבנו את השינויים הדרושים. הוא הופך אותנו יותר ויותר דומים למשיח. בכוחו אנו מסוגלים להיות אנשים שאופיים והתנהגותם רצויים בעיני האדון. הוא נותן לנו הבנה בכל הקשור לאלהים, ולפתע פתאום התנ"ך והברית החדשה הם ספרים חדשים וחיים עבורנו. כשאנחנו מתחילים לקרוא הכתוב ממש לזבש חיים, שכן רוח אלהים מתחיל לפקוח את עיני הבנתנו ולמלא את לבבנו באהבתו של אלהים, אהבה מסוג "אָגָפָה". אבל תחילה עלינו לפנות לישוע ולהכניע את חיינו למרותו.

ישוע אמר בהתגלות ג' 20 "הִנְנִי עֹמֵד לִפְתַּח וְדַפֵּק; וְהִיָּה כִּי יִשְׁמַע אִישׁ לְקוֹלִי וּפְתַח הַפֶּתַח, אָבּוֹא אֵלָיו לְסַעֵד עִמּוֹ וְהוּא עִמָּדִי". הוא יבוא לסעוד איתנו. במזרח הקדום הייתה ארוחה משותפת הדרך הטובה ביותר ליצור קשרים וקרבה עם הזולת. סעודה משותפת יצרה אחדות בין המשתתפים. המזון שנאכל בצוותא נהייה חלק משני הצדדים, ולפיכך הם הפכו להיות חלק זה מזה. חשיבות רבה יוחסה לבציעת לחם יחד ולשתייה מאותה כוס, שכן הדבר יצר קרבה ואחדות. מעניין שישוע תמיד אהב לסעוד בחברת אנשים. הוא נהנה מאחדות זו, מההזדהות עם העם.

לדברי ישוע יש משמעות עמוקה. "אני עומד בפתח ונוקש בדלת. אם תפתח את הדלת, אכנס ואסעד יחד איתך". הוא יהיה חלק מחייך ואתה תוכל להתחיל ליהנות מקשר נפלא וקרוב איתו, קשר שבמהלכו אתם נהיים חלק איש מרעהו. כל זה נעשה באמצעות רוח הקודש. ברגע שאני פותח את הדלת ומאמין בישוע, רוח אלהים מחולל דברים נפלאים עבורי ובתוכי. באפסיים א' 13 ואילך אפשר לקרוא על תפקיד זה של רוח הקודש, החותם את המאמין ברוח ההבטחה. שאול מתאר עבורנו את הברכות הנשגבות שניתנות לנו בתור בני האלהים. הוא פותח בפסוק 3 באומר: "בְּרוּךְ הוּא הָאֱלֹהִים וְאָבִי אֲדֹנָי יֵשׁוּעַ הַמְּשִׁיחַ, אֲשֶׁר בְּרַכְנוּ בְּכָל־בְּרִכַּת רוּחַ בְּמְרוֹמִים בְּמִשְׁיחַ". ואז הוא מתחיל למנות כמה מאותן ברכות נהדרות שאלהים מעניק לנו.

המשיחי הוא למעשה האדם המבורך ביותר בעולם. אלהים בירך אותנו בשפע רב כל כך עד שאיננו מסוגלים להכיל הכל. ולאחר שיסיים לכרך אותנו כאן הוא עתיד להכניס אותנו למלכות שמים, בכבוד נצחי, ושם יכרך אותנו לעולמי עולמים. שאול מונה את הברכות הניתנות לנו מידי אלהים: הוא בחר בנו עוד לפני היווסד תבל, יעדנו לו לבנים, קיבל אותנו, פדה אותנו, סלח לנו, גילה לנו את סוד רצונו ונתן לנו נחלה. באפסיים א' 13 אומר שאול: "וַאֲשֶׁר גַּם אַתֶּם נְמוּעִים בּוֹ אַחֲרַי שָׁמְעֶכֶם דְּבַר הָאֱמֶת, אֶת־בְּשׂוֹרַת יְשׁוּעַתְכֶם, וַאֲשֶׁר בּוֹ בְּשֶׁהָאֱמֶנֶתֶם גַּם־נַחַתְמֶתֶם בְּרוּחַ הַהַבְטָחָה, רוּחַ הַקִּדְשׁ".

הכל מתחיל בשמיעת "דבר האמת, בשורת ישועתכם". שאול שואל: "איך יאמינו באֲשֶׁר לֹא שָׁמְעוּ אֶת־שְׁמִיעוֹ?" כדי להתחיל להאמין חשוב שתשמע קודם שאלהים אוהב אותך אהבת נצח, ושכלל שהוא אוהב אותך הוא שלח את בנו שייקח על עצמו את חטאיך וימות במקומך, יסיר את המחיצה שהפרידה בינך לבין אלהים ודבר לא יפריע עוד את הקשר שלך עם אלהים.

אלהים אמר בפי ישעיהו: "הֵן לֹא־קִצְרָה יַד־יהוה מִהוֹשִׁיעַ, וְלֹא־כִבְדָּה אֶזְנוֹ מִשְׁמוֹעַ: כִּי אִם־עֲוֹנֹתֶיכֶם הִיוּ מִכְּדָלִים בַּיְנֵיכֶם לְבִין אֱלֹהֵיכֶם, וְהַפְּאוּתֵיכֶם הִסְתִּירוּ פָּנִים מִכֶּם מִשְׁמוֹעַ" (ישעיהו נט 1-2). זהו תמיד תוצר הלזואי הטרגי של החטא – ריחוק ופירוד מאלהים. החטאים כחיי מבדילים ביני לבין אלהים. אלהים לא רצה בפירוד זה, אבל היה צורך לטפל בחטא ולפיכך שלח אלהים את בנו כדי שיישא את חטאיך – ימות במקומי – ואז יוסר החיץ ואוכל לשוב ולהתקרב לאלהים.

אם נולדת מחדש, הרי ששמעת את הבשורה הטובה שיש לאלהים עבורך, והאמנת לאחר ששמעת אותה. תחילה שומעים ואחר כך מאמינים בדברי אלהים. ואז, אחרי שהאמנת, אחרי שפתחת לפניך את הדלת, נחתמת "בְּרוּחַ הַהַבְטָחָה, רוּחַ הַקִּדְשׁ".

החותם שימש בימי קדם בעיקר לסימון בעלות. אפסוס הייתה עיר נמל חשובה. סחורות מאסיה הובאו לאפסוס ומשם נשלחו לכל רחבי העולם, כולל לרומא. סוחרי רומא נהגו לבוא לאפסוס כדי לרכוש בה סחורות. לאחר שקנו אותן, הם חתמו אותן בשעווה והטביעו בה את טבעת החותם שלהם. כשהגיעה הספינה לנמל פוטאולי (לשם נשלחו הסחורות שיועדו לרומא), הסוחר בא לקחת את הסחורות השייכות לו. את בעלותו עליהן הוכיחה טביעת החותם האישי שלו. אם היה בא מישהו אחר וטוען שהן שייכות לו, הסוחר היה מראה: "אלו שייכות לי. הנה, הן הוחתמו בחותם שלי כאות לבעלותי עליהן".

האמת הנפלאה העולה מהכתובים היא, שכאשר האמנתי בישוע, אלהים חתם אותי בחותם האישי שלו כאות לבעלותו עליי. הוא למעשה הכריז שאני שייך לו, לכן כשהאויב ינסה למשוך אותי אליו, אלהים יאמר: "הרפה ממנו — הוא שלי!" החותם הזה, המעיד על בעלותו של אלהים, הוא רוח הקודש. כשאתה מאמין בישוע המשיח, רוח הקודש נהיה חלק מחייך ושכינתו בקרבך היא החותם של אלהים; זהו אות הבעלות של אלהים, שמעיד כי אתה שייך לו.

אינני מבין מדוע אלהים מוקיר אותי כל כך, בכל אופן זאת עובדה. באפסיים א 18 שאל אומר: "...לְמַעַן תִּדְעוּ אֵיזוֹ הִיא תּוֹחֶלֶת קְרִיאָתוֹ וְאֵיזָה הוּא עֵשֶׂר כְּבוֹד נִחְלָתוֹ בְּקִדְשִׁים". במילים אחרות, שאל מבקש "שאלהים יפקח את עיניכם ותבחינו עד כמה הוא מוקיר אתכם!" אני מתפלל שאלהים יפקח את עיני באמצעות רוחו כדי שאוכל לראות עד כמה הוא מוקיר אותי. מסיבותיו הוא אלהים מוקיר אותנו, ואנו נושאים את אות החותם שלו. רוח הקודש השוכן בקרבנו הוא חותם האלהים. באיגרת השנייה לקורינתים א 22 נאמר לנו גם: "אֲשֶׁר נִסְחָתְמָנוּ וְאֲשֶׁר נָתַן בְּלִבֵּנוּ אֶת עֵרְבוֹן הָרוּחַ". ובאפסיים ד 30

אנחנו מצוויים: "לא תעצבו את רוח הקדש של אלהים, אשר נחתמתם בו אליו הנאֵלה".

הפדות בעתיד

אלהים שם עליך בנקודה זו את חותם בעלותו מפני שהוא מכריז בכך שאתה שייך לו, למרות שגאולתך לא הושלמה עדיין. הסוחרים סימנו את סחורותיהם בחותם הבעלות שלהם מפני שעדיין לא באו לפדות אותן במל הבית. לכן נשאו הסחורות את הסימן שהוטבע עליהן בכל מקום שאליו הגיעו. הן הוחתמו לאות בעלות. באותה צורה שם אלהים את חותם הבעלות שלו עליך, למרות שעדיין לא תבע לעצמו את הרכוש שקנה לעצמו. גאולתנו עדיין אינה שלמה, אבל רוח הקודש הוא החותם והערכון שהיא תתגשם.

באפסיים א 14 שאל מכריז: "...רוח הקדש, פי זה ערבון ירשתנו, לפדות-לו עם סגלה לתהלת כבודו". רוח הקודש איננו רק חותם האלהים, המעיד על בעלותו, אלא הוא גם הערבון, כלומר פיקדון או מקדמה. אלהים מתכוון בהחלט להשלים את גאולתך. הוא הפקיד פיקדון, שילם מקדמה – את רוח הקודש. אלהים מצהיר על כוונתו להשלים בך את העסקה.

גאולתנו, פדותנו, לא תהיה שלמה כל עוד לא נשתחרר מגופנו זה. הגוף עדיין מושך אותנו כלפי מטה. שאל אמר: "גם-עתה באהלו זה, נאנח מפני הכבד" (האיגרת השנייה לקורנתים ה 4). ברומיים ח 22 הוא מתאר איך הבריאה כולה נאנחת וסובלת כבצירי לידה יחד איתנו עד כה, וברומיים ח 23 נאמר: "ולא-זאת בלבד, פי גם-אנחנו, אף-אם יש-לנו בכורי הרוח, נאנח בנפשנו ונחכה למשפט הבנים, פדות גויתנו".

קץ הגוף הישן

יש לנו רוח שנושעה, שחיה לאלהים, אבל עלינו לגרור איתנו לכל מקום את הגווייה הישנה הזו, גופנו. היא צמודה אלינו בכל אשר נלך, עד שיום אחד ניפטר סוף סוף מהנטל המכביד הזה. שאל אמר: "פי

גַּם־עֵתָה נִאֲנָחִים וְנִכְסָפִים אֲנַחְנוּ לְהִתְעַטֵּף בְּבֵיתֵנוּ אֲשֶׁר מִן־הַשָּׁמַיִם” (ראה האיגרת השנייה לקורинתים ה' 4-1). זו תהיה השלמת פדותנו. לכך אני מצפה.

יש מי שהמחשבה שאנו עתידים להיפטר מהגוף הזה מטרידה אותם. אותי זה לא מטריד. שאל אמר: “הֲיָן יִדְעֵנוּ כִּי בְּהֵרֵם בֵּית אֹהֶלְנוּ אֲשֶׁר בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל בְּנֵן מֵאֵת הָאֱלֹהִים, בֵּית אֲשֶׁר אֵינָנו מַעֲשֵׂה יָדַיִם וְהוּא לְעוֹלָם בְּשָׁמַיִם” (שם, ה' 1). את גופי הנוכחי ירשתי מאבותיי. הגנים שלי עברו אליי מאבותיי, ואני תוצר שמורכב ממידע גנטי שירשתי מהם. אספתי לי בתורשה את כל התכונות המאפיינות את הכישלון האנושי, ולפיכך הריני כאן, בגופי הנאנח.

גוף חדש, שמימי

הגוף החדש שאקבל לא יהיה גוף שקיבלתי בתורשה מבני אדם חוטאים. הוא ייתן לי ישירות מידי אלהים. גוף זה לא יידע כאב או עייפות או התכווצות שרירים אחרי משחק כדורגל או כל הדברים האחרים והרבים שאני מרגיש בגופי הנוכחי. אלהים עצמו ייתן לי אותו. שאל מכנה את הגוף שבו אנו דרים בעולם הזה בשם “אוהל” (שם, ה' 4). אוהל הוא משכן ארעי. אם עליך לחיות באוהל, זה בסדר משך שבועות אחדים במהלך חופשה בהרים, אבל ודאי לא תרצה לראות בו את מקום מגוריך הקבוע. כמה טוב לצאת מהאוהל ולהיכנס לגור בתוך בית אמיתי. אלהים מתכנן לפדות אותנו לחלוטין.

במסגרת פדותנו נקבל גוף חדש, ולא רק גוף שופדה. בשכלי אני רוצה לעשות את רצון האלהים. בשכלי אני רוצה למסור הכל למרותו של אלהים. אני רוצה לחיות את חיי בהתאם לרצון האלהים, בכל תחום ופרט. לבכי ומחשבותיי רוצים בזאת, הם אינם מקור הבעיה. אבל הבעיה היא שגופי כל הזמן מושך אותי כלפי מטה. הוא כל הזמן מכשיל אותי, כך שאיני עושה תמיד את הדברים שאני רוצה לעשות. התשוקות הגופניות גוברות עליי. איני מסוגל להיות מי שאני רוצה להיות, לכן אני נאנח. כל הבריאה הסובבת אותנו נאנחת וממתנה ליום הגאולה הסופי, שבו אלהים יפדה את כל השייך לו.

חותם הבעלות שלו טבוע על כל השייך לו, ויום אחד הוא יבוא ויגיד: "זהו זה". הוא ישחרר את נפשי ורוחי מגופי ומייד יכניסן לגוף חדש, שמימי.

העולם הסובל

כל זה נכון גם לגבי העולם הזה. כרגע העולם כולו סובל כתוצאה מהחטא: הבריאה כולה נאנחת וסובלת כמו בצירי לידה. נאמר שכל קוץ הוא פרח שלא התפתח. קוצים נוצרו כתוצאה מהקללה. הקוץ מסמל את הבריאה הנאנחת – רוצה לפרוח אבל אינו יכול. הבריאה כולה סובלת מקללת החטא וממתינה ליום הגאולה, ליום שבו יפדה אלהים את כל מה שרכש לעצמו.

ישוע רכש את העולם, העולם שייך לו, אבל הוא עדיין לא תבע אותו לעצמו. ישוע עדיין לא גבה ופדה את שלו. העולם נתון עדיין לשלטון השטן. אבל ישוע יחזור במהרה וייקח לעצמו את מה שקנה. כתוב על כך בספר ההתגלות, פרק ה. היושב על הכיסא מחזיק בידו הימנית בספר. "מִלְאָךְ אֲבִיר" מכריז בקול: "מִי הוּא הַזֶּכֶה לְפֶתַח הַסֵּפֶר וּלְהַתִּיר אֶת־חֹתְמוֹי?" ויוחנן מעיר: "וְאַבְרָם בְּכִי גְדוֹל, עַל־אֲשֶׁר לֹא־נִמְצָא אִישׁ זֶכֶה לְפֶתַח אֶת־הַסֵּפֶר". "אֶחָד מִן־הַזְּקֵנִים" עונה: "אֶל־תִּכְבְּה, הִנֵּה, נִצַּח הָאֲרִיָּה — אֲשֶׁר הוּא מְשַׁבֵּט יְהוּדָה, שְׂרֵשׁ דָּוִד — לְפֶתַח אֶת־הַסֵּפֶר וּלְהַתִּיר שִׁבְעַת חֹתְמוֹי". לפיכך אומר יוחנן: "וְאַרְאֶה וְהִנֵּה ... שֶׁה עֵמִד כְּמוֹ טְבוּחַ ... וַיְבִיא וַיִּקַּח אֶת־הַסֵּפֶר מִיַּמִּין הַיֵּשֵׁב עַל־הַכֶּסֶּא". מגילה זו היא שטר הקניין על הארץ. מי ראוי לקחת אותה? מי ראוי לדרוש אותה לעצמו? אף לא אחד מלבד ישוע, שכן הוא קנה אותה לעצמו על הצלב, והוא יחזור על מנת לקחת לעצמו את השייך לו. ואני שייך לו, הוא קנה אותי בדמו!

מקור הביטחון שלי

מה עושה רוח הקודש בחיי כיום? הוא חתם אותי. לכן השתכנותו בקרבי מעניקה לי ביטחון אמיתי. כאשר השטן בא ומציק לי בגלל

חולשת בשרי וכישלונותיי, ומתחיל להגיד לי שאלהים אינו מעוניין בי, לא אוהב אותי ולא יושיע אותי, אני אומר לו: "אתה טועה! אני חתום בחותם האלהים. הוא סימן אותי בחותם בעלותו. רוח הקודש חי בתוכי. אלהים חתם אותי! הוא נתן לי ערבון, והוא יבוא וייקח לעצמו את מה שגאל".

כשנגיע למלכות שמים (בין אם כשישוע יבוא אלינו בזמן לקיחת הקהילה השמימה ובין אם כשנמות), תושלם גאולתנו. מלאכתו של המשיח תושלם, ואנו נהיה שותפים לנצח בממלכת אלהים המפוארת ללא שום מכשולים נוספים מצד גופנו זה. נהיה מסוגלים לאהוב, לשתף, לתת ולהתייחס זה לזה כראוי ללא כל מגבלות.

איזה יום נפלא זה יהיה! וכמה נפלאים מעשי האלהים, שחותם אותנו ונותן לנו את ערבון הרוח עד ליום פדות כל השייך לו!

אהבתו של המשיח ("אָגָּפָה")

רוח הקודש גם מביא לנו את אהבתו של ישוע המשיח. ישוע אמר לתלמידיו: "בְּזֹאת יֵדְעוּ כֻלָּם כִּי תִלְמִידֵי אֱהֵם, בְּהִיּוֹת אֲהַבָּה בֵּינֵיכֶם" (יוחנן יג 35). המילה היוונית שמתורגמת כאן ל"אהבה" היא "אָגָּפָה". היא מופיעה כמעט בלעדית בכתיבי הקודש. מילה זו שימשה את אדוננו ישוע כדי להגדיר אהבה שאיכותה נעלה מהאהבה הרגילה שבה אנו מתנסים. בשפה היוונית קיימות מילים אחדות שמשמעותן אהבה, אבל באנגלית (ובעברית) אנו מוגבלים בתרגומן למילה אחת, אהבה. אני אוהב עוגות, אני אוהב לשחק קלפים, ואני אוהב את אשתי. אני נאלץ להשתמש באותה מילה כדי לתאר איך אני מרגיש לגבי עוגה טעימה ואיך אני מרגיש לגבי ילדיי. אבל מה שאני מרגיש ביחס לעוגה שונה לחלוטין ממה שאני מרגיש ביחס לילדיי או אשתי. בכל אופן, רק מילה אחת עומדת לרשותי.

ביוונית מציינת המילה "אֶרוֹס" (eros) אהבה במישור הגופני. המילה "אֶרוֹסִיקָה" נגזרת ממנה. מדובר באהבה במישור הגופני בלבד. "בוא נעשה אהבה", אומרים רבים בימינו, צעירים וגם מבוגרים. כוונתם לאהבה מסוג אֶרוֹס, ליחסי מין, שלא דווקא קשורה לאהבה אמיתית.

"פִּילֵאוֹ" (phileo) היא מילה יוונית נוספת המציינת אהבה. מדובר באהבה במישור נעלה מזה הפיזי – ברמה הנפשית, במערכת יחסים רגשית. אהבה כזו היא עמוקה בהרבה מה"אֶרוֹס" שכן מעורב בה קשר הדדי עמוק יותר עם הזולת. "פִּילֵאוֹ" מתפתחת כשמשוחחים ומגלים שאנחנו אוהבים את אותם הדברים. יש לנו הרבה במשותף, אנחנו מעריכים זה את זה ומשתפים זה את זה במחשבותינו ורגשותינו, וכך נוצרת בנו אהבה מסוג "פִּילֵאוֹ".

"אֶגֶפָה" היא אהבה טוטלית. זוהי אהבה בתחום העמוק ביותר, אהבה רוחנית אמיתית. "אֶרוֹס" איננה אהבה אמיתית. אם אני אומר "אני אוהב אותך" והאהבה שאני חושב עליה היא ברמת ה"אֶרוֹס", אני בעצם אומר פה "אני אוהב את עצמי, ואני רוצה אותך בגלל שאני מאוהב בעצמי וזקוק לך". אם מישהו אומר "אני לא יכול לחיות בלעדיך", דבריו אינם מביעים אהבה עמוקה כלפיך, אלא רק מראים שהוא חושב על עצמו. ה"אהבה" מסוג "אֶרוֹס" היא משהו אנוכי ביותר. זו אהבה־עצמית.

אהבה מסוג "פִּילֵאוֹ" מבטאת יחסי גומלין: "אני אוהב אותך משום שאת אוהבת אותי; אני אוהבת אותך מפני שאתה צוחק מהבדיחות שלי; אני אוהב אותך מפני שיש לנו דברים משותפים רבים שאנחנו אוהבים לעשות יחד; אני אוהב אותך כי אנחנו מסתדרים טוב ונהנים יחד. אני אוהבת אותך כי אתה אדם נעים, ואנחנו נהנים מאד יחד".

האהבה מסוג "אֶגֶפָה" ממשיכה לאהוב אפילו אם לא משיבים עליה

באהבה. זוהי אהבה עמוקה שנותנת ואינה מבקשת לה דבר בתמורה. היא כל כך עמוקה וגדולה עד שהיא רק נותנת ונותנת. למעשה, זהו הדבר המרכזי מבחינתה: הנותנת. למילה היוונית "אָגָפָה" משמעות כל כך רחבה עד שקשה להגדירה ולהסבירה כראוי. לא נוכל להבין אותה בלעדי רוח אלהים וההתגלות שהוא נותן ללבנו, שכן אין זו אהבה טבעית. מדובר באהבה על-טבעית. כתוב: "הָאֱלֹהִים הוּא אֱהָבָה (אָגָפָה)" (אגרת יוחנן הראשונה ד 8). זוהי אהבה שמימית, והיא מוגדרת היטב עבורנו באגרת הראשונה לקורינתים פרק יג.

ראשית מצביע שאול השליח על עליונותה של האהבה הזו, ה"אָגָפָה". חשוב יותר שתהיה בך אהבה מסוג זה מאשר שיהיו לך מתנות רוחניות. "אִם-בְּלִשְׁנוֹת אַנְשִׁים וּמְלָאכִים אֲדַבֵּר וְאִין־בִּי הָאֱהָבָה, הֵייתִי בְּנַחֲשֵׁת הֶמָּה אוֹ בְּצִלְצֵל תְּרוּעָה", מזהיר אותנו שאול השליח. אולי אתה נואם מוכשר, ייתכן שכושר הביטוי שלך מעולה. אבל אם אין בך אהבה ("אָגָפָה"), דבריו יהיו חסרי משמעות וישוו לצלילים שנשמעים כשמקישים על צלצל נחושת. אלו הם צלילים ריקים מתוכן.

ה"אָגָפָה" חשובה יותר ממתנות הנבואה או דבר דעת או מתנת האמונה, שכן "וְכִי תִהְיֶה־לִּי נְבוּאָה וְאֲדַע פְּלִי־סוּדוֹת וְכָל־הַדַּעַת; וְכִי תִהְיֶה־לִּי פְּלִי־הָאֱמוּנָה עַד בִּי־אֲעֵתִיק הַרִים, וְאִין־בִּי הָאֱהָבָה, הֵייתִי כְּאִין". ושאל ממשיך, "וְאִם־אֲחַלֵּק אֶת־כָּל־הוֹנִי..."; האהבה מסוג זה חשובה אפילו מקרבנות. אפשר שתמכור את כל רכושך ותחלק את הונך לעניים ותתן את גופך לשריפה, בהקרבה עצמית נעלית, אבל אם אין בך אהבה ("אָגָפָה") לא יועיל לך כל זה במאומה.

כעת עובר שאול להגדיר את הסוג הזה של אהבה: "הָאֱהָבָה מְאַרְכֶּת־אָף וְעֵשָׂה הֶסֶד", כלומר, היא נושאת יחס שלילי ולא הוגן ומאריכה אף, היא סבלנית. היא סובלת וסובלת ובסופו של דבר היא עדיין ממשיכה לעשות חסד. אנשים רבים אומרים: "טוב, אני מוכן לסבול ולסבול, אבל עד גבול מסוים. עכשיו אחזיר להם!" זו אינה אהבה מסוג ה"אָגָפָה". "אָגָפָה" סובלת וסובלת וממשיכה להתייחס בנדיבות לב. היא אינה דורשת נקמה. "הָאֱהָבָה לֹא תִקְנָא, הָאֱהָבָה לֹא תִתְפָּאֵר וְלֹא תִתְרוֹמֵם, לֹא תַעֲשֶׂה דְבַר־תִּפְלָה וְלֹא תִבְקֹשׁ אֶת אֲשֶׁר־לָהּ

וְלֹא תִתְמַרְמַר וְלֹא תִחְשַׁב הִרְעָה, לֹא תִשְׂמַח בְּעוֹלָה, כִּי שִׂמְחָתָה עִם הָאֻמִּת; אֲתִיבֵל תִּשָּׂא, אֲתִיבֵל תִּאֲמִין, אֲתִיבֵל תִּקְוֶה וְאֲתִיבֵל תִּסְבֵּל".
אהבה מסוג אָגָפָה "לא־תֵבֵל לְעוֹלָם".

שני אותות שמעידים על האהבה

ישוע אמר: "בְּזֹאת יִדְעוּ כֻלָּם כִּי תִלְמִידֵי אַתֶּם, בְּהִיּוֹת אֲהַבָה בֵּינֵיכֶם" (יוחנן יג 35). זהו באמת הסימן והראיה החזקים ביותר שיעידו לעיני העולם שאנחנו תלמידיו של אדוננו ישוע. אהבה זו, ה"אָגָפָה", צריכה להשפיע על חיינו כך שנדע אחדות ואחוה אמיתית. לא נעמוד על שלנו ולא נדרוש את טובת עצמנו אלא נחשוב קודם על הזולת. לא נתפאר ונרומם את עצמנו ולא ניצור סיעות מפולגות, אלא רק ניהנה מאחדות האהבה הזו שהופכת את כולנו לאחד. עלינו להתחלק זה עם זה בטובו ובחסדו של אלהים, לתת בנדיבות כפי שקיבלנו בנדיבות את אהבת האלהים ואת חסדו. כאשר אהבה זו פועלת בחיינו, היא משמשת אות שמראה לעולם שאנחנו תלמידים אמיתיים של ישוע.

אנחנו קוראים באיגרת יוחנן הראשונה ג 14: "אֲנַחְנוּ יִדְעֵנוּ כִּי עֲבָרְנוּ מִן־הַמּוֹת אֱלֹהִים, עַל כֵּן נִאֲדָב אֶת־אֲחֵינוּ". גם כאן מופיעה המילה "אָגָפָה". היא איננה רק סימן שמעיד לפני העולם שאנחנו תלמידיו של המשיח, אלא היא סימן שמעיד לנו שעברנו ממוות לחיים. כאשר אהבת האלהים מתחילה לפעול בחיי, היא סימן עבורי לכך שעברתי ממוות לחיים, שכן אני רוחש אהבה זו כלפי האחים, כלפי אחיי בגוף המשיח.

מקור האהבה האמיתית

מאחר שזוהי אהבה שמימית, מקורה הוא אלהים. אינני יכול ליצור אותה בעצמי. אני לא מסוגל לעורר אותה בקרבי או לדרבן את עצמי להתמלא בה. זהו אחד הקשיים הנפוצים בגוף המשיח – אנחנו יודעים שעלינו לאהוב את כל המאמינים, אבל אנחנו גם מודים שיש

ביניהם אנשים שאין לנו אוהבים אותם באמת. לפיכך אנחנו מנסים לערר בעצמנו אהבה מלאכותית. אנחנו מנסים לשכנע את עצמנו שאנחנו אוהבים אותם. אבל האהבה מסוג "אָגָּפָּה" אינה מתחילה בי; היא נובעת מאלהים. אלהים הוא "אָגָּפָּה". אין בכוחי לפתח אותה. היא חייבת להיווצר בי כתוצאה מפועל אלהים בחיי. אם אגלה שחסרה בי אהבה כזו, לא אוכל לעשות דבר בקשר לכך בכוחות עצמי; אני פשוט חייב להתוודות לפני אלהים על חיסרון זה ולבקש ממנו לטעת אותה בתוכי.

משיחיים רבים נמלאים תסכול רב מפני שהם מנסים ליצור סוג אהבה זה בכוחות עצמם. הם התאמצו מאד לאהוב באהבה שמימית נעלה זו, אבל נכשלו. מקורה באלהים, והיא חייבת להתקבל כמתת האל, ורק אז היא תנבע ותשפע מחייך ואל החוץ. אם אתה מגלה שאין בך אהבה זו, הדבר היחיד שתוכל לעשות הוא לבקש מאלהים שימלא את לבך ב"אָגָּפָּה" באמצעות רוח הקודש. אל תתייאש ואל ירפו ידיך לגבי ההליכה הרוחנית שלך בגלל שגילית שאין בך "אָגָּפָּה" כנדרש; פשוט בקש אותה מהאדון.

פרק

רוח אלהים מחיה ומבאר את דבר אלהים

כאשר סקרנו את פעלי רוח הקודש בחיי המאמין ראינו שהוא נותן לנו את הכוח להיות מי שאלהים רוצה שנהיה. לאחר מכן ראינו איך הוא משנה אותנו יותר ויותר לדמות המשיח: "וַיִּאֲנַחֲנוּ בְּלִנּוּ בְּפָנִים מְגֻלִּים רַאִים אֶת־כְּבוֹד הָאֲדוֹן בְּמִרְאָה וְנִחְלַף אֶל־עַצְמָם דְּמוּת הַהֵיא, מִכְּבוֹד אֶל־כְּבוֹד, בְּהִחְלָף מֵאֵת אֲדוֹן הָרוּחַ". כמו כן ראינו איך הוא מעניק לנו את אהבת האלהים, ה"אֲגָפָה", עוזר לנו לקבל אותה ואז נותן לנו את היכולת לאהוב את הזולת באהבה שמימית זו, שכן רוח הקודש שפך את אהבת האלהים בשפע בלבבנו ובחיינו.

כעת נתמקד בתחום נוסף שבו פועל רוח הקודש בחיי המאמין: הוא ממחיש לעינינו את כל הקשור לאלהים ואת דבר האלהים.

עין לא ראתה

באיגרת הראשונה לקורינתים ב 9 שאול כתב: "עֵין לֹא רָאָתָה וְאֵזֶן לֹא שָׁמְעָה וְלֹא עָלָה עַל־לֵב אָנוּשׁ אֵת אֲשֶׁר־הִכִּין הָאֱלֹהִים לְאֶהְבֵּיו". פסוק זה פורש לא אחת בצורה מוטעית. למעשה, דומני שמבין כל הפסוקים שפורשו לא נכון או הוצאו מהקשרם, פסוק זה הוא אחד הבולטים שבהם. בדרך כלל מצטטים אותו בהקשר למלכות שמים. נאמר לנו שבשמים יהיה כל כך נהדר, כל כך נפלא ויפה עד ש"עֵין לֹא רָאָתָה וְאֵזֶן לֹא שָׁמְעָה וְלֹא עָלָה עַל־לֵב אָנוּשׁ אֵת אֲשֶׁר־הִכִּין הָאֱלֹהִים לְאֶהְבֵּיו".

במשך כל שנות ילדותי זה היה מה ששמעתי כל הזמן על פסוק זה. הוא צוטט בצורה כזו בדרשות בקהילתנו, ולכן השתמשתי בו בצורה כזו גם אני במהלך עשר השנים הראשונות לעבודתי בשירות המשיחי. עד שיום אחד קראתי את ההקשר כולו ושמתי לב ששאלו בעצם לא דיבר שם על מלכות שמים. שאלו דיבר על הדברים שאלהים רוצה לתת לאנשיו כעת – מה שהוא מועיד עבורנו מפני שהוא אוהב אותנו ואנחנו אוהבים אותו. מה שאלו אומר פה? האדם הטבעי אינו יכול לראות, אינו יכול לדעת, אינו יכול להבין דברים אלה שאלהים יעד עבורנו. על כך הוא מדבר. עינו של האדם הטבעי אינה יכולה לראות, אזנו אינה יכולה לשמוע, ואף לא עלה על לבבו את אשר הכין אלהים עבורנו מפני שאנחנו אוהבים אותו. שמעון השליח אומר לנו שאפילו המלאכים רוצים להביט בדברים שאלהים מכין עבור קהילתו. זה ודאי מדהים אותם שאלהים מוכן לבוא ולשכון ממש בתוכנו.

שים לב שבפסוק הבא נאמר: "וְלָנוּ גְלָהּ הָאֱלֹהִים בְּרוּחוֹ" שאלו אינו מדבר על השמים. הוא מדבר על הדברים הנפלאים העכשוויים, הקיימים בחיים שרוח הקודש הואצל עליהם. "וְלָנוּ גְלָהּ הָאֱלֹהִים בְּרוּחוֹ, כִּי הָרוּחַ חֹקֵר אֶת־הַכֹּל, גַּם אֶת־מַעְמְקֵי הָאֱלֹהִים. כִּי מִי הוּא בְּכִנֵּי אָדָם הַיֹּדֵעַ אֵת אֲשֶׁר בְּאָדָם, בְּלִתי אִם־רוּחַ הָאָדָם אֲשֶׁר בְּקִרְבוֹ?" (שם, פסוקים 10-11). במילים אחרות, מי באמת יודע את שבלבך, מלבדך? ייתכן שאתה מעמיד פנים וכלפי חוץ חזותך יוצרת רושם טוב, ייתכן שאתה מוליך שולל אנשים רבים. אני באמת אינני יודע את שבלבך. אתה יודע. אתה יודע את הנסתרות ואת מה אתה מסתיר מכולם. לכן אומר שאלו: "כִּי מִי הוּא בְּכִנֵּי אָדָם הַיֹּדֵעַ אֵת אֲשֶׁר בְּאָדָם, בְּלִתי אִם־רוּחַ הָאָדָם אֲשֶׁר בְּקִרְבוֹ? כִּן גַּם לֹא־יֹדַע אִישׁ אֵת אֲשֶׁר בְּאֱלֹהִים, בְּלִתי אִם־רוּחַ הָאֱלֹהִים" (פסוק 11).

רוח הקודש מגלה נסתרות

יש דברים שאלהים יודע (למשל, היבטים של אהבתו) והאדם אינו מבין. רק רוח אלהים מבין אותם. שאלו ממשיך ואומר: "וְאַנְחָנוּ לֹא

קבלנו את־רוח העולם, כי אִם־הָרוּחַ מֵאֵת הָאֱלֹהִים, לְמַעַן יֵדַע אֶת־אֲשֶׁר נָתַן לָנוּ מֵאֵת הָאֱלֹהִים בְּחַסְדּוֹ” (פסוק 12). רוח הקודש מגלה לנו את הדברים האלה שאלהים נתן לנו בחסדו: “וְאֶת־זֹאת נְדַבֵּר לֹא בְדִבְרִים אֲשֶׁר תִּלְמְדוּם חֻכְמַת בְּנֵי אָדָם, כִּי אִם־בְּדִבְרִים אֲשֶׁר רוּחַ הַקֹּדֶשׁ תִּלְמְדֶם וְנִבְאָר דְּבָרִים רוּחָנִיִּים עַל־פִּי הָרוּחַ. הֵן הָאָדָם הַנִּפְשִׁי אֵינָנוּ מְקַבְּלִים אֶת־דְּבָרֵי רוּחַ אֱלֹהִים, כִּי־הֵמָּה סְכָלוֹת לוֹ; וְלֹא יוּכָל לְהִבְיָנֵם, כִּי־אֲשֶׁר הֵמָּה נְדוּנִים בְּדֶרֶךְ הָרוּחַ” (פסוקים 13-14).

אנשים רבים שוגים ומנסים לגלות בכוחות עצמם על מה מדובר בכתבי הקודש. הם קראו את הכתובים כדי למצוא מה נאמר בהם, אבל עשו זאת רק בכוחות האינטלקט האנושי. בדרך כלל זה מסתיים בכישלון. הם מנסים לקרוא, אבל לא משיגים דבר. הם אומרים, “ניסיתי לקרוא את התנ”ך והבריה”ת, אבל אני לא רואה מה אפשר להפיק מהם. אני פשוט לא מבין אותם”. ואת זאת בדיוק אומר שאול: האדם הטבעי, הנפשי, אינו יכול להבין את דברי רוח אלהים ואינו יכול לקבלם. זה בלתי אפשרי לאדם הנפשי או לשכלו לתפוס את דברי הרוח. דומה הדבר לעיוור שאינו מסוגל להעריך את יופיה של השקיעה או לחירש שאינו מסוגל ליהנות מקונצרט, שכן הם נעדרים את היכולת להעריך ולהבין דברים אלה. אם רוח הקודש לא יפתח את ליבנו והבנתנו, לא נוכל להבין.

לראות ולא לראות

המצב שבו משהו ברור לך לחלוטין ואינך מסוגל להבין מדוע אחרים אינם מבינים אותו באותה בהירות, הוא מצב מתסכל מאוד. הרי זה כל כך פשוט! כל כך ברור! למה אתם לא רואים? הנה – זה ממש כאן לפניכם! אבל מי שאין בו רוחניות של ממש, אם רוח אלהים אינו שוכן בו, יוכל להסתכל כל היום וכל הלילה ובכל זאת לא יראה את מה שכל כך גלוי וברור לך. הבנה והארה זו חייבות לבוא בכוח רוח הקודש, המסוגל לפתוח לפנינו את הנסתרות השמימיות ולגלות לנו את דברי האלהים. שאול התפלל עבור המאמינים מאפסוס (א 17) שאלהים ייתן להם רוח חכמה וחזון כדי לדעת את אלהים. תפקידו

של רוח הקודש הוא להראות לנו את חסד האל המופלא המוענק לנו, את מה שאלהים עשה עבורנו ואת מה שאלהים רוצה לחולל בחיינו. כמה זה טרגי שאנשים מנסים לחיות את החיים המשיחיים ולהבין את עקרונות ההתנהגות המשיחית הראויה, ללא עזרת רוח הקודש! זה פשוט בלתי אפשרי.

אלהים מספק לנו את כל מה שנחוץ לשם חיי צדקה ויראת אלהים. הוא לא שכח דבר. יש לו מוצא לכל מצב, יהיה אשר יהיה. הוא כבר הכין הכל. רוח הקודש מעורר בנו מודעות לדברים שאלהים כבר נתן לנו בחסדו כדי שנוכל "להשתמש" בהם במצב או בצורך המסוים שלנו.

אני לא מתיישב לקרוא בדבר אלהים מבלי לבקש תחילה: "רוח הקודש, בבקשה פתח את עיני בינתי ואת לבי לקבל ולהבין את דברי האלהים". אינני מעז לגשת לדבר אלהים בעזרת האינטלקט הטבעי שלי. אם אעשה כן, הדברים יהיו מעורפלים. אני זקוק לעזרתו של רוח הקודש, שילמד אותי מה אלהים אמר. באיגרת יוחנן הראשונה ב 27 נאמר: "הַמְשִׁיחָה אֲשֶׁר קִבַּלְתֶּם מֵאִתּוֹ עִמְדַת בְּכֶם וְלֹא תִצְמָרְכוּ לְאִישׁ אֲשֶׁר יִלְמְדֶכֶם, כִּי אִם-בְּאִשֶׁר הִלְמַד אֶתְכֶם הַמְשִׁיחָה בְּכָל-דְּבָר". אם כן, אנחנו יכולים לצפות מרוח הקודש שילמד וידריך אותנו בזמן שאנחנו לומדים את דבר האלהים.

ללמוד על ישוע

כשאנחנו מדברים עם אנשים שזה עתה מסרו את חייהם לישוע המשיח, אנחנו משתדלים להדגיש באוזניהם עד כמה זה חשוב ללמוד אודות ישוע. ישוע אמר שלושה דברים. ראשית, "בואו אליי", שנית, "קחו את עולי", ואז "לימדו עליו". הישועה כוללת יותר מפנייה בלבד לישוע: מדובר בלקיחת עולו על עצמנו, בהכנעת חיינו לישוע כאדון, במסירת רסן השלטון על חיינו למשיח. אבל, לאחר כל זאת, אם ברצוני לגדול ולהתפתח, אני חייב ללמוד עליו.

אנשים רבים נשרו ולא המשיכו בחסד אלהים מפני שלא למדו על ישוע; הם לא גדלו בידיעה ובהכרת בן האלהים. קיימת דרך אחת

בלבד ללמוד על ישוע והיא – קריאת דבר האלהים. כתבי הקודש הם המזון הרוחני היחיד למאמין החדש, לתינוק הרוחני; אי אפשר לגדול ללא דבר אלהים וידיעת האלהים והמשיח באמצעות הדבר. הכתובים חיוניים לחיך המשיחיים ולגדילתך במשיח.

מהי הדרך הנכונה?

אני תמיד ממליץ לאנשים: "לפני שאתם מתחילים לקרוא, פשוט התפללו ובקשו, 'אדון, פקח את עיני ועזור לי לראות, פתח את אוזני ועזור לי לשמוע את מה שרוח הקודש רוצה לומר לי באמצעות דברך". רבים מתלוננים, "יש כל כך הרבה פרשנויות, שזה רק מבלבל אותי". אבל אני לא מבקש ממך לקרוא פרשנויות שבני אדם כתבו על ספר הכריתות. קרא את הכתובים עצמם. יש מי ששואלים: "איך אתה יודע שהדרך שלך נכונה? אולי ג'ו סמית צדק, ואולי 'עדי יהוה' צודקים, ואולי מרי בייקר־אדי מכת 'המדע הנוצרי' צדקה. לכל אחד יש פרשנות משלו. איך אתה יודע שאינך טועה?" ובכן, אומר לך זאת: אם תקרא בכתובים בלבד, לא אהיה מודאג לגבי הדברים שתאמין בהם. אני סבור שרוח הקודש מסוגל ללמד אותך – ישירות מכתבי הקודש – את כל מה שאתה זקוק לדעת. אינני מדרבן אותך לקרוא פרשנויות אנושיות שונות, אלא ברצוני לעודד אותך פשוט לקרוא את כתבי הקודש ולהניח לרוח הקודש ללמד אותך מה אלהים אומר.

הדרך שבה תפרש את הכתובים לא תדאיג אותי אם אדע שאתה קורא בכתובים בלבד. אם הכתובים יהיו כל מה שתקרא, לא אדאג שתסטה מהדרך ותלך בעקבות איזו תורת שקר או מנהגים מוזרים. אבל אני כן דואג לגבי המנהגים המוזרים שאתה עלול לאמץ לך כשתקרא חלק מהחומר הפסול שמופץ בתור פרשנות לכתובים, כביכול.

ישוע אמר: "וְהַפְּרָקְלִיט רוּחַ הַקֹּדֶשׁ אֲשֶׁר יִשְׁלַחַנּוּ אֵבִי בְּשֵׁמִי, הוּא יִלְמְדֶכֶם אֶת־כָּל וַיִּזְכְּרֶכֶם אֶת־כָּל אֲשֶׁר־הִגַּדְתִּי לָכֶם" (יוחנן יד 26). שים לב שהרוח יעלה דברים בתודעתנו, הוא יזכיר לנו דברים. מכאן נובע שהדברים צריכים להיטמן, להינטע שם תחילה כדי שאפשר יהיה להעלות אותם לזיכרון. הוא לא יוכל להזכיר לך דבר מה שלא ניטע תחילה במחשבתך. חשוב שתקרא את דבר אלהים. כדברי דוד, "בְּלִבִּי צִפְנֹתִי אִמְרֹתֶיךָ, לְמַעַן לֹא אֲחַטָּא־לֶךָ" (תהלים קיט 11). אולי חמש דקות אחרי סיום הקריאה כבר לא תזכור את מה שקראת, אבל בעת משבר או צרה יצוץ לפתע פסוק מסוים בזכרוןך. מה קרה? רוח הקודש העלה בזכרוןך את מה ש"אוחסן" שם בעבר, ונחלץ לעזרתך ברגע חירום זה.

ביוחנן טז מסופר על השיחה שניהל ישוע עם תלמידיו זמן קצר לפני צאתו לגת שמנים. מעצרו קרב ובא. היה זה הלילה האחרון שבו שוחח עם תלמידיו לפני שנצלב. הוא אמר להם (פסוק 12): "עוֹד רְבוֹת לִי לְהַגִּיד לָכֶם, אֲךָ לֹא־תוּכְלוּן שְׂאֵת עֵתָהּ". הוא היה איתם שלוש וחצי שנים שבמהלכן לימד אותם דברים רבים, ועדיין נותרו דברים רבים שרצה להגיד להם אבל הם לא היו מסוגלים לשאת אותם כעת. לכן אמר להם: "וְרוּחַ הָאֱמֶת בָּבֹאוּ, הוּא יְדַרֶּיךָ אֶתְכֶם אֶל־כָּל־הָאֱמֶת, כִּי לֹא יְדַבֵּר מֵעַצְמוֹ, כִּי אִם־אֲשֶׁר יִשְׁמַע יְדַבֵּר וְהָאֱתִיּוֹת יִגִּיד לָכֶם" (פסוק 13). ישוע אמר בעצם: "יש לי דברים רבים לומר לכם. אינכם מסוגלים לשאת אותם עכשיו, אבל כשרוח האמת יבוא, הוא ידריך אתכם אל כל האמת ויודיע לכם את מה שעתידי להתרחש". רוח אלהים ניתן לנו על מנת ללמד אותנו את דברי האלהים; הוא ניתן לנו כדי להדריך אותנו אל אמת האלהים כולה, ואז להראות לנו דברים שעתידיים להתרחש.

את תפקידו זה של הרוח, להראות לנו את שעתידי לקרות, מזכיר שאול באיגרתו לקהילה מתסלוניקי: "אַתֶּם, אַחֵי, אֵינְכֶם בְּחַשְׁדָּה, שֵׁשִׁישִׁי

אַתֶּם הַיּוֹם [כלומר היום שבו יבוא האדון לקחת את קהילתו למרום] כְּנִגְב. אִתְּם כְּלָכֶם בְּנֵי הָאֹר וּבְנֵי הַיּוֹם.״ (האיגרת הראשונה לתסלוניקים ה' 4-5). מה נאמר פה? שאל אומר שיום ה' הגדול והנורא, שבו יבוא המשיח לקחת את קהילתו, אינו אמור להפגיע אותנו. אסור שיתפוס אותנו לא מוכנים. אם אנחנו מתהלכים ברוח, אם רוח אלהים מדריך אותנו, הרי שהוא מראה לנו את הבאות ומאפשר לנו לשקוד בערנות ובמודעות לגבי הימים שבהם אנו חיים.

אני ממש מזועזע ממידת העיוורון של רבים לגבי תקופה זו שבה אנחנו חיים. השתתפתי לילה אחד בדיון ששודר ברדיו בלוס אנג'לס, והזכרתי את ביאתו בשנית של ישוע המשיח, את חזרתו הקרבה ובאה. כל יתר המשתתפים בדיון (היו אלה אנשי דת מובילים) סברו שזה ממש נורא לחשוב שהאדון עומד לשוב במהרה, והדגישו שעלינו להתמקד יותר בשיפור פני העולם הזה. עניתי להם: ״ניסיתם לעשות את זה משך זמן רב, אבל מצבנו עכשיו גרוע יותר מאי פעם״. אני מופתע שהם אינם אומרים נואש; צריך להעריך אותם לפחות על הדבקות במטרה! כשאתה מתאמץ כל כך להפוך את העולם לטוב יותר אבל הוא רק נהיה יותר ויותר גרוע, אם אינך נואש הרי שיש לך כוח סבל ראוי לציון. אבל אני חושב שאדם צריך להיות עיוור לגמרי אם הוא מסתכל סביבו היום ואומר: ״איזה יופי! המצב משתפר!״

אנשים כאלה אינם מתמודדים עם המציאות כפי שהיא. אני אדם מציאותי. הקהילה, בניסיונה להפוך את העולם למקום שטוב יותר לחיות בו, כמעט שמחקה את עצמה. השיטות שבהן הם מנסים לשפר את פני העולם תמוהות בעיניי. כשקהילות/כנסיות מסוימות תומכות בארגוני טרור אפריקניים או באש״ף, ממש קשה לי להבין איך זה יכול לתרום לשיפור המצב בעולם.

טרגדיית העיוורון

מי שהולך ברוח ומודרך על ידי הרוח נמלא תסכול רב כאשר רוח אלהים מראה לו דברים פשוטים וברורים ביותר, אבל אחרים אינם מסוגלים לראות אותם. אך יש לזכור שהם אינם יכולים לראות אותם

מפני שהאדם הטבעי, הנפשי, אינו מבין את הדברים של הרוח, ואף אינו מסוגל להבינם שכן לשם כך נדרשת הבחנה רוחנית. קיימים זיופים שממש בולט לעין שהם זיופים, ובכל זאת אנשים הולכים אחריהם שולל. ואתה חושב לעצמך בתסכול: "הם לא רואים?! זה לא הדבר האמיתי!" אבל אין בהם יכולת הבחנה ולכן קל מאד לשטות בהם. מתסכל מאד לראות דברים בצלילות, ולהתקשות להבין איך זה שאחרים אינם יכולים לראות אותם באותה בהירות.

חזרת ישוע קרובה מאד. אנחנו נמצאים בסוף עתות הגויים, וברור מאד ששיבת האדון קרובה. הכתובים מתגשמים בצורה ברורה כל כך לנגד עינינו, ובכל זאת אנשים מתעלמים מהתמונה הנבואית הזו. הם עיוורים וממשיכים לחיות את חייהם כאילו יהיו כאן לנצח. אלמלא גילה לנו רוח הקודש את עובדת שיבתו העתידית של המשיח, לא היינו יודעים אותה.

מקור האמת האמיתי

יוחנן אמר, "הַמְּשִׁחָה אֲשֶׁר קִבְּלָתֶם מֵאִתּוֹ עֹמֶדֶת בְּכֶם וְלֹא תִצְמָרְכוּ לְאִישׁ אֲשֶׁר יִלְמְדֶכֶם, כִּי אִם-כִּפְּאֵשׁ תִּלְמַד אֶתְכֶם הַמְּשִׁחָה בְּכָל-דִּבְרֵי" (איגרת יוחנן הראשונה ב' 27). האם התכוון שאין צורך שאהיה חלק מהקהילה אלא אשאר בבית לבדי, אקרא בכתבי הקודש ואניח לרוח הקודש ללמד אותי בדרך זו? לא. שאול אומר לנו שרוח הקודש הציבוריים ומורים בקהילה לשם השלמת הקדושים, להכשרתם לעבודת השירות. אבל בכל אופן, רק רוח הקודש יכול ללמד אותך, הוא המורה שלך. וכל אמת שאתה מקבל מאלהים מתקבלת על ידיך רק מפני שרוח הקודש הוא שיצר אותה והביא אותה אליך, ופתח את לבבך להבין אותה. ייתכן שנשכח יחד ואלמד אותך אמיתות לגבי אלהים, ולפתע תאמר, "הי, עכשיו אני מבין! תודה לך, צ'אק!" אבל אינך אמור להודות לי, מפני שלא היית מסוגל להבין את הדברים אלמלא התגלו לך מרוח הקודש.

אדם אחר שקורא את אותם הפסוקים אינו מבין אותם. הוא עדיין שרוי בחשיכה, כמקודם. הוא אינו מבין דבר. "אז מדוע אני הבנתי,

והוא לא?" מפני שרוח הקודש לימד אותך את האמת; היית מוכן לכך. הגיע הזמן המתאים שתדע אותה, ורוח הקודש פתח את לבך ולימד אותך את האמת. אני אמנם הכרזתי את האמת, אבל לא תוכל לקבל אותה או להבין אותה אלא אם כן רוח הקודש יכהיר לך אותה. תוכל להבין דברים מהמישור הרוחני רק באמצעות רוח הקודש.

שני סוגי מורים

מכאן נובע גם שאי אפשר ללמד את אמת האלהים שלא ברוח הקודש, שכן איך תוכל ללמד את מה שאינך מבין? משמעות הדבר היא שאפילו אם מישהו שולט היטב ביוונית ובעברית מקראית, ולמרות שהוא למד בעל פה את כתבי הקודש בשפות המקור שלהם והוא אולי בקי בכל הפרשנויות, אם אינו מלא ברוח הוא לא יוכל להיות מדריך אמיתי ונאמן לדברי האלהים. במקרה כזה מוטב יהיה להקשיב לצעיר שלא רכש השכלה תיאולוגית גבוהה אבל הוא מלא ברוח. משרת חסר השכלה אבל מלא ברוח אלהים יהיה מדריך טוב יותר בנוגע לאמיתות ועקרונות העולים מן הכתובים, מאשר אדם בעל תואר אקדמי מכובד, שלא נולד מחדש. איש לא יוכל להבין באמת את דברי הרוח אלא אם כן ילמד אותו הרוח, ואיש לא יוכל ללמד באמת את דברי הרוח אלא אם כן ימשח אותו רוח הקודש לתפקיד זה.

ידיעת השפה היוונית תועיל מאד להבנת הברית החדשה, אבל זה לא ישנה את העובדה שרוח הקודש הוא זה שמלמד אותנו את הדברים הקשורים לאלהים. הוא מי שמעלה אותם בזכרוננו, הוא זה שתפקידו להחיות אותם בחיינו ולאפשר לנו להבין אותם ואת כל מה שאלהים עשה עבורנו. רוח הקודש הוא שמלמד אותנו אודות מה שעתידי לקרות בעולם סביבנו ומעורר אותנו לשים לב ליום ולשעה שבהם אנו חיים. תודה לאל על רוח הקודש בחיינו, שמחיה את דבר אלהים והופך אותנו לשותפים בעושר הזה שאלהים העניק לנו חינוך!

התפקיד שרוח הקודש ממלא בעולם

לרוח הקודש נועד תפקיד חשוב בעולם. עד כה סקרנו את פעליו של רוח הקודש בחיי המאמין: הוא משנה אותנו כך שנידמה למשיח, פותח את הבנתנו ולבבנו לדברי האלהים, ומביא לנו את האהבה האלהית, ה"אָגָפָה".

אבל מה תפקידו בעולם? ישוע אמר: "בבא' יוכיח אֶת־הָעוֹלָם עַל־דְּבַר הַחַטָּא וְהַצֹּדֵק וְהַמְּשַׁפָּט" (יוחנן טז 8). והוא ממשיך ומסביר: "עַל־הַחַטָּא, כִּי לֹא־הֵאֱמִינוּ בִּי". יש חטא אחד חמור ביותר שהאדם יצטרך לתת עליו דין וחשבון לאלהים — חטא חוסר האמונה בישוע המשיח. כאשר המשיח נצלב, הוא מת עבור חטאי העולם: "כִּלְנֹו כִּצְאֹן תִּעֲיִנוּ, אִישׁ לְדַרְכּוֹ פְּנִינוּ, וַיְהוּה הַפְּגִיעַ בּוֹ אֶת עֵוֹן כְּלָנוּ" (ישעיהו נג 6). המשיח לקח על עצמו את חטאי האנושות כולה. הוא מת עבור חטאי העולם, לפיכך החטא שירשיע אותך לפני אלהים הוא דחיית הדרך שבה אלהים מציע לך ישועה באמצעות ישוע המשיח. האדם נידון עוד לפני בואו של ישוע. ישוע אמר, "הָאֱלֹהִים לֹא־שָׁלַח אֶת־בְּנוֹ אֶל־הָעוֹלָם לְדִין אֶת־הָעוֹלָם, כִּי אִם־לְמַעַן יוֹשַׁע בּוֹ הָעוֹלָם. הַמֵּאֲמִין בּוֹ לֹא יָדוֹן; וְאִשֶׁר לֹא־יֵאֱמִין בּוֹ כְּבָר נִדוֹן, כִּי לֹא־הֵאֱמִין בְּשֵׁם בְּנֵי־הָאֱלֹהִים הַיְחִיד" (יוחנן ג 17-18). זהו החטא שירשיע את האדם במשפט — הסירוב להאמין בישוע.

החטא החמור מכל

החטא שאין עליו סליחה הוא בעצם כדלהלן: סירוב מתמשך להאמין בישוע המשיח בתור מושיענו, מה שהינו בעצם גידוף נגד רוח הקודש

מפני שרוח הקודש בא כדי להוכיח אותך על דבר חטא. רוח הקודש מוכיח את העולם על חטא בגלל שהעולם אינו מאמין בישוע. אם רוח הקודש מוכיח אותנו על חטא ומראה לנו שהמשיח הוא תקוותנו היחידה להיושע, ואנחנו דוחים באופן מתמשך את מה שיש לרוח לומר לנו, אנחנו בעצם מגדפים אותו (ראה מרקוס ג 28-29). אם אנחנו מתמידים לדחות אותו אין לנו סליחה, לא בעולם הזה ולא בעולם הבא.

יחסנו לישוע הוא בעל חשיבות עליונה. יש אנשים שחושבים שאין בהם כל רע. לדעתם הם טובים ומוסריים; רוב הזמן הם מדברים אמת ותמיד היו אנשי משפחה נאמנים. מעולם לא ביצעו פשע חמור, וכשהם מסתכלים על עצמם הם אומרים: "אין לי מה להפסיד. אני טוב לפחות כמו האחרים, אם לא יותר מהם". אבל האמת היא שאם הם לא קיבלו את ישוע כמושיעם, הם מורשעים בדיון; הם אשמים בחטא הגרוע מכל – דחיית תכנית הישועה של אלהים ואהבתו האינסופית. לכן רוח הקודש פועל כיום בעולם כדי להוכיח את העולם על חטא, "מפני שאינם מאמינים בישוע", כדברי ישוע.

האם אתה מאמין בישוע המשיח, בתור מושיעך? האם מסרת לו את חייך? אם אתה מאמין בו ומסרת לו את כל כולך, הרי שנושעת. אם אינך מאמין בו ולא מסרת לו את כל כולך, אתה נידון, ורוח הקודש יוכיח אותך על חטאך בגלל חוסר אמונתך בו.

טהור לחלוטין

הדבר השני שרוח הקודש מוכיח את העולם בקשר אליו הוא הצדק. ישוע אמר על כך דבר מעניין מאוד. "וְעַל-הַצִּדְקָה, כִּי אֵלֶיךָ אֶל-אֲבִי וְלֹא תוֹסִיפוּ לְרְאוֹת אֹתִי" (יוחנן טז 10). לאחר שנגלה לפני תלמידיו משך ארבעים יום לאחר תחייתו מהמתים, ישוע הלך איתם עד בית היני והורה להם לחזור לירושלים ולחכות בה עד שהבטחת אלהים תתמלא. הם יקבלו גבורה כשרוח הקודש יבוא עליהם, והם יהיו עדין של המשיח בכל רחבי תבל. אז עלה ישוע לשמים, וענן הסתיר אותו מעיניהם. בספר מעשי השליחים א 10-11 נאמר לנו ששני אנשים

לבושי לבן ניצבו לידם, והם אמרו לתלמידים: "אתם אנשי הגליל, מהי תעמדו פה ועיניכם השמימה? ישוע זה אשר לקח מאתכם השמימה, בן בוא יבוא באשר ראיתם אותו עלה השמימה".

מה משמעותה של עליית ישוע השמימה עבורנו? מה אומר לנו אלהים בעלייתו של ישוע השמימה? אלהים מראה בכך שזהו קנה המידה לצדקה המקובל עליו. ישוע חי את חיינו עלי אדמות בצדקה מהסוג שאלהים יקבל בשמים. מה משמעות הדבר עבורך, אם אתה רוצה להיכנס למלכות שמים בזכות צדקה משלך או בזכות מעשיך הטובים? הדרך היחידה להיכנס למלכות האלהים היא להיות צדיק, טהור וקדוש כמו ישוע המשיח. אם אינך עומד בקני המידה האלה, אם רמתך נמוכה ולו במעט מצדקה כזו, לא תיכנס. כשמסתכלים על זה בדרך זו, בעצם מגיעים למסקנה שאין טעם לנסות מפני שאפילו אם אתה אדם מאד טוב, ואפילו אם אתה האדם הטוב ביותר בבינתך או בכל שכונתך, אם צדקתך אינה מושלמת כמו זו של ישוע המשיח, אין לך כניסה למלכות שמים. זהו קנה המידה לצדקה שרק מי שעומד בו יתקבל לפני האלהים. רוח הקודש מוכיח את העולם בדבר הצדקה, כי, כפי שאמר ישוע, הוא הלך אל אביו והם לא הוסיפו לראותו.

תבוסת השטן

רוח הקודש מוכיח את העולם גם לגבי המשפט. רוח הקודש אינו מוכיח את העולם בדבר המשפט העתידי לבוא; לא על כך דיבר ישוע. הוא אמר (יוחנן טז 11): "ועל-המשפט, כי נדון שר העולם הזה". הוא לא דיבר על המשפט העתידי הצפוי לבני האדם, כאשר המוות והשאל יתנו את מתיהם וכולם יעמדו למשפט לפני הכס הלבן של אלהים. רוח הקודש אינו מדבר איתנו על כך. הוא מדבר איתנו על משפט מפני ששר העולם הזה נידון. למה התכוון ישוע בדברים אלה?

כאשר מסרנו את לבבנו ואת חיינו למרותו של ישוע, זה לא שם קץ לבעיה שלנו עם החטא. בעיותינו נמשכו בגלל בשרנו. והשטן, המכיר את חולשותינו, ארב לנו כדי לנצל בעיות אלה במלואן. אבל מה

שרוח הקודש מעיד לפנינו הוא, ששר העולם הזה כבר נידון, נשפט. שר העולם הזה נשפט כאשר ישוע נצלב, נשא עליו את חטאינו ומת במקומו, כך שבזכות הקשר שלנו עם ישוע יש בכוחנו להתגבר על החטא; אין יותר הכרח שהחטא ישלוט בגופנו.

שאל אמר שהחטא אינו אמור להמשיך לשלוט בגופנו בר התמותה, אלא שהשלטון אמור להיות נתון כעת למשיח. בפרק ב באיגרת לקולוסים, שאל מדבר אודות הניצחון שישוע השיג בצליבתו על שררות וכוחות החושך: "וַיִּמָּחַק אֶת־הַשָּׁמַיִם הַמַּעֲיָד בָּנוּ בְּחַקְתָּיו, אֲשֶׁר הָיָה לְנַגְדָּנוּ, וַיִּשְׂאֵהוּ מֵתוֹכֵנוּ וַיִּתְקַעְהוּ בְּצַלְבִּי; וַיַּפְשֵׁט אֶת־הַשָּׂרִים וְהַשְּׁלִיטִים וַיִּתְּנֵם בְּיַד רָמָה לְרֵאיוֹהָ בָּם, וַיִּזְלִיכֵם שׂוֹלֵל בְּנַפְשׁוֹ" — או לפי תרגום "הדרך": "הוא מחק את כל העדויות המאשימות אותנו באי־קיום חוקי התורה ומצוות ה'. יתר על כן, הוא השמיד את גליון העדויות המרשיעות בתקעו אותו על צלב המשיח! במעשה זה שלל אלהים מהשטן את האפשרות להאשימו בחטא, והציג לראווה לכל העולם את נצחונו של המשיח על הצלב, אשר בו נמחקו כל חטאינו ולא נותר להם זכר" (שם, פסוקים 14-15).

שר העולם הזה נחל תבוסה בעת צליבת ישוע. הכוח לשלוט בחיך ולאליץ אותך לעשות דברים שמנוגדים לצדקת האלהים ולדרכיו נלקח ממנו, כדי שתוכל להיות שותף בניצחון שישוע נחל. כעת אתה יכול להשתחרר מהחטא ולהתגבר על החטא בחיך. "וַיְעַלֶּה־הַמֶּלֶךְ שָׁמַיִם, בְּיַד נְדוּן שֶׁר־הָעוֹלָם הָיָה", פירושו שהאדון סיפק לך דרך להשתחרר מכל חטא שהרס את חיך. כפי שאמר שאל, האדם הישן (הטבע הישן) נצלב עם המשיח. שר העולם הזה, השטן, נשפט בצליבת ישוע. ודרך הזדהותנו עם ישוע בחיינו החדשים — דרך גבורת רוחו — אנחנו יכולים להשתחרר מהחטא.

וּמָה אִם אֲנִי חוֹטֵא ?

אם אני חוטא, פירוש הדבר שלא ניצלתי את מה שאלהים הציע לי, נתן לי, באמצעות כוח המשיח שקם לתחייה ורוח הקודש. אלהים נתן לי את כל הנחוץ לניהול חיי בצורה שרצויה לפניו, אבל חשוב שאשתמש במה שאלהים עשה עבורי — שאנצל את הכוח שהוא

נתן לי. אין משמעות הדבר שאני מושלם כעת ונקי מכל חטא; אין זה אומר שאף פעם לא אחטא שוב. אבל זה אומר שאם אני חוטא, אינני יכול להאשים בכך את אלהים ולומר: "מה לעשות, ככה יצר אותי אלהים". האשמה נעוצה בכך שלא נכנעתי לגבורת הרוח ולניצחון המשיח. אכן, השטן כבש לו אחיזה איתנה בחייהם של אנשים רבים. חלקכם כבולים על ידי הרגלים שמנעו מכם התקדמות רוחנית והותירו אתכם מנוצחים רוחנית משך כל חייכם המשיחיים. אף פעם לא הייתם מסוגלים ליהנות באמת משמחה מלאה במשיח, שכן החטא הזה או הכישלון הזה כל הזמן הציקו לכם. אני יודע שחלקכם מתפללים בקשר לזה חודשים רבים, וזועקים לאלהים. ביקשתם את עזרת האלהים בתפילות שקדניות, אבל אתם מגלים שהבשר כל כך חלש. אתם מוצאים את עצמכם חוזרים להרגלים הישנים, נסוגים שוב לדרך הישנה, וכמעט אומרים נואש. אתם מאבדים תקווה, והשטן מתחיל לשקר לכם: "אין מוצא. אף פעם לא תצליח. ותר, אין טעם להמשיך".

אתה יכול לנצח

אבל אתה יכול להצליח, מפני שאלהים מאפשר לך לנצח את החטא באמצעות כוחו של רוח הקודש. השטן נשפט על הצלב, לפיכך ההשפעה והכוח שיש לו בחייך נעשים בגזילה ובמרמה. אין לו כל סמכות או זכות לעשות זאת. הוא תופס אותם בכוח. הוא נוטל לעצמו את כל מה שהוא מצליח לתפוס, בשיטות שונות ומשונות שהוא מצליח להפעיל, למרות שאין לו כל זכות להיות שם מפני שאתה שייך למשיח. ישוע קנה אותך בדמו, אתה שייך לו. השטן נידון בצלב, וכל כוח או סמכות שהוא מנסה להשתרר באמצעותם על חייך הם מזויפים. כאשר אתה יוצא כנגדו בשם ישוע המשיח ובכוח הניצחון שהמשיח נחל, השטן חייב להיכנע. מאחר שאין לו כל סמכות או זכות חוקית להיות שם, הוא חייב להיכנע. הוא הובס על הצלב, והוא חייב להיכנע לניצחון המשיח כאשר אתה נסמך על ניצחון זה ומאמץ אותו לך, כניצחון האישי שלך. מאחר שהשטן נשפט, אין לו כל סמכות אמיתית בחייך. אם תבחר לדרוש שיסתלק, הוא לא יוכל להישאר.

אלהים הורה לשמואל הנביא ללכת לבית ישי ולמשוח את אחד מבניו למלך על ישראל, מפני שאלהים מאס בשאול. מאחר שפחד משאול הלך שמואל בסתר לבית ישי וביקש ממנו שיביא אליו את בנו. כשבא הראשון – בחור נאה וגבוה – חשב שמואל לעצמו: "אין ספק שהוא האיש!" אבל ה' אמר לו: "אל תביט אל מראהו. האדם מסתכל על ההופעה החיצונית אבל אני מסתכל על הלב. הוא איננו זה שבחרתי." ישי הציג את בנו לפני שמואל, בזה אחר זה, אך אלהים דחה את כולם, עד שלבסוף שאל שמואל אם נותר עוד מישהו, וישי ענה: "עוד שאר הקטן, והנה רעה בצאן. ויאמר שמואל אל ישי: שלחה וקחני" (שמואל א' טז 11).

כשהגיע דוד מהמרעה, אמר ה' לשמואל: "קום משחהו, כי זה הוא". דוד עמד שם ושמואל לקח את קרן השמן ומשח את ראשו. הוא יצק את השמן על דוד, ורוח ה' צלחה עליו. ה' משח אותו למלוך על עמו. אבל מעניין שלמרות שאלהים משח את דוד למלך על ישראל וכס השלטון נמסר לו, שאול עדיין ישב עליו. משך מספר שנים לאחר מכן התאמץ שאול לסלק את דוד, ורדף אחריו בהרים ובמדבריות כאילו היה חיה נרדפת עד שדוד נואש מחייו. שאול ניסה להיאחז בכוח בשלטון, במה שכבר לא היה שייך לו. אבל בגלל מה שגזר אלהים, שאול נפל לבסוף על חרבו בגלבע, והשלטון שכבר היה שייך לדוד מזה זמן ניתן לו מעשית, והוא עלה על כס השלטון ומלך.

אלהים קבע שהשטן לא ישלוט יותר בחיך. כשנתת את חיך לישוע הפכת להיות רכוש, ואלהים רוצה למלוך כעת בחיך. שר העולם הזה נידון כבר. בחלקכם הוא ניסה לאחוז ולא להרפות משך זמן רב; למרות שמסרתם את חייכם למשיח, השטן עדיין נמצא שם. הגיע הזמן שתקחו את הסמכות שאלהים נתן לכם, ובכוח רוח הקודש תדרשו שהשטן ירפה מכם. מובטח לנו בכתובים שאם נתייצב נגדו, הוא יברח.

השטן לא רק נכנס ולוקח את מה שאינו שלו, אלא הוא גם מנסה להיאחז במה שלא שייך לו עוד. הוא עקשן מאד. הוא אינו מרפה בנקל, לכן תפילותינו חייבות להיות ממוקדות ומפורשות. אני חושב שהוא נהנה מאד מהתפילות הכלליות של המאמינים. הן לא מסבות לו כל נזק. "אלהים, הושע נא את העולם". זו בקשה כל כך כללית עד שאין היא משיגה דבר. צריך לדבר מפורשות. "ה', אני מבקש ליישם את ניצחון המשיח בתחום הזה בחיי. אדון, אני מוסר תחום זה לידיך. אני רוצה שהמשיח יישב על כס השלטון בחיי. תודה, ה', על שדנת את השטן. תודה, ה', על שניצחת את השטן. וכעת, סלק אותו והיכנס במקומו. תפוס את השלטון ומשול אתה בחיי". היה ספציפי!

תפיסה וחזקה

אבל לאחר שהשטן מסולק, הוא מתקיף ומנסה להחזיר לעצמו את השטח שממנו הוא סולק. ישוע אמר שכאשר יוצאת רוח רעה מהאדם, היא הולכת למקומות צחיחים ומחפשת לה מקום משכן, ומשאינה מוצאת היא חוזרת. מניסיוני ראיתי שיש תמיד התקפות נגד, ניסיון להחזיר לעצמו דריסת רגל. לפיכך, את מה שנלקח בשם ישוע חייבים להחזיק בשם ישוע.

רבים אומרים בשמחה אחרי שנחלו ניצחון ראשוני: "הללויה, השבח לאל! ה' נתן לי ניצחון!" ומפסיקים לעמוד על המשמר. הם חושבים: "יופי, זה הושג. אני לא צריך לדאוג עוד בקשר לזה". ואז השטן חוזר. הוא הושלך מהדלת הראשית, לפיכך הוא חוזר בדלת האחורית וחומק פנימה. בזמן שאתה נמצא בחדר המגורים, קורא קריאות ניצחון, הוא נכנס מבעד למטבח! את מה שלקחנו בשם ישוע אנחנו חייבים להחזיק בכוח רוח הקודש.

משהו נוסף

לא מזמן ניגש אלי צעיר וסיפר לי: "קיבלתי את ישוע לפני מספר שנים, אבל זה אף פעם לא הסעיר אותי במיוחד. הקריאה בכתובים שיעממה אותי. למעשה, בזמן הקריאה נדדו מחשבותיי ולא יכולתי להתרכז בכתוב. אף פעם לא ידעתי באמת מה זה לעבוד את אלהים ולהלל אותו, ולא התפללתי באופן סדיר. אבל מאז שנמלאתי ברוח הקודש לפני מספר חודשים, חיי השתנו לגמרי. עכשיו אני אוהב מאד כל דבר שקשור לאלהים. אני צמא לעוד ועוד מדבר אלהים, ואני אוהב להיות בחברת מאמינים. מאז שנמלאתי ברוח התחולל בי שינוי עצום!"

סיפורים דומים סופרו לי מאות פעמים מפי אנשים שגילו שיש עוד משהו, בנוסף להשתכנות רוח הקודש בקרבם בעת ישועתם.

אנחנו מכירים בכך שרוח הקודש שוכן בקרב כל מאמין שנולד מחדש. באיגרת הראשונה לקורינתים ו' 19 שאול מכריז שגופנו הוא היכל רוח הקודש, השוכן בנו. הוא גם מצהיר (יב 3) שאי אפשר לקרוא למשיח אדון אלא ברוח.

רוח הקודש והמאמין

הברית החדשה משתמשת ביוונית בשלוש מילות יחס המתארות סוגים שונים של יחסים בין רוח אלהים והמאמין: פָּרָה (para), אָן (en), אֶפִי (epi). ישוע אמר לתלמידיו, בנוגע לרוח הקודש, "אֶת־רוּחַ

הַאֲמַת ... אַתֶּם יִדְעֶתֶם אֹתוֹ, כִּי־אַתֶּכֶם (para) שֶׁכֵּן הוּא אֲפִי־הִיָּה בְּתוֹכְכֶם (en) " (יוחנן יד 17). מדובר כאן על שני סוגי יחסים: עם (para) וב־, בתוך (en). רוח הקודש היה איתנו לפני שנושענו. הוא זה שעורר בנו הכרה בחטאינו והראה לנו שהמשיח הוא התשובה. כשקיבלנו את ישוע בתור מושיענו והזמנו אותו לחיינו, רוח הקודש החל לשכון בתוכנו.

אבל לאלהים יש דבר נוסף – חיזוק נפלא באמצעות הרוח שיבוא עלינו (epi). שים לב שזהו מה שישוע הבטיח לתלמידיו זמן קצר לפני שעלה השמימה: "הֲנִי שׁוֹלֵחַ עֲלֵיכֶם (epi) אֵת הַבְּטָחַת אָבִי" (לוקס כד 49).

במעשי השליחים י 44 אנו קוראים שרוח הקודש צלח "על" המאמינים הגויים בביתו של קורנליוס: "עוֹד פְּטְרוֹס מְדַבֵּר הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה וְרוּחַ הַקֹּדֶשׁ צָלַחָה עַל (epi) כָּל־הַשְּׂמָעִים אֶת־הַדְּבָרִי". לפי מעשי השליחים יט 6, כששאל סמך ידיו על המאמינים מאפסוס, רוח הקודש בא עליהם (epi).

בפרק ח' בספר מעשי השליחים מסופר שפיליפוס הלך לשומרון והכריז באוזניהם את הבשורה על המשיח. רבים האמינו לדבריו על מלכות האלהים ועל ישוע, ונטבלו. אם יש רק טבילה אחת (אפסיים ד 5), אזי עלינו להסכים שבנקודה זו המאמינים השומרונים נטבלו על ידי הרוח אל תוך גוף המשיח (האיגרת הראשונה לקורינתים יב 13), ורוח הקודש החל לשכון בתוכם. יחד עם זאת ברור שהיה עוד משהו, עוד ממד או סוג של יחסים בינם לבין רוח הקודש שעדיין הם היו צריכים לקבל, שכן כאשר שמעו אנשי קהילת ירושלים שהשומרונים קיבלו את הבשורה, הם שלחו אליהם את שמעון פטרוס ואת יוחנן כדי שיתפללו עבורם שיקבלו את רוח הקודש, שכן הרוח עדיין לא צלח "על" (epi) איש מהם.

חיים שופעים

כששאל בא לקהילת אפסוס ומצא שחסרים שם כנראה אהבה או שמחה ולהט, הוא שאל אותם האם קיבלו את רוח הקודש

כשהאמינו. אם ברגע הישועה רוח הקודש בא לשכון באדם וזה מלוא היקף מערכת היחסים עם הרוח, הרי ששאלה זו אינה הגיונית. השאלה עצמה מבטאת הכרה בקשר עמוק יותר, לאחר חוויית הישועה. מה שחסר להם היה הקשר המסוים עם הרוח שעליו מדובר באמצעות המילה *epi*, (כלומר שהרוח יבוא עליהם), שכן זהו מה שקרה לאחר ששאל סמך עליהם ידיים: "וַיָּבֹא עֲלֵיהֶם (epi) רוּחַ הַקֹּדֶשׁ" (מעשי השליחים יט 6).

ההתמלאות ברוח הקודש מוסיפה ממדים חדשים של אהבה, שמחה והתלהבות לחיים המשיחיים. לו היה שאל השליח פוגש אותך ומדבר איתך על המשיח, האם היה שואל אותך "האם קיבלת את רוח הקודש כשהאמנת?" אלהים אינו רוצה רק את שכינת רוח הקודש בחיך ואפילו לא די לו שתתמלא ברוח. הוא רוצה שחיך יהיו שופעים וגדושים ברוח.

שמיני עצרת

(היום השמיני של חג הסוכות)

ביוחנן ז 37 כתוב: "וַיְהִי בַיּוֹם הַחֵג הָאַחֲרוֹן הַגָּדוֹל עִמָּד יֵשׁוּעַ וַיִּקְרָא לְאָמְרֵ: אִישׁ כִּי יֵצֵא יְבֹאֲנָא אֵלַי וְיִשְׁתָּה!" היה זה בחג סוכות, שבו מציין עם ישראל את הגנת אלהים על אבותיו במהלך הנדודים במדבר. לפי ויקרא כג צווה עם ישראל לבנות סוכות ולגור בהן משך שמונת ימי החג. המסורת שהתפתחה דורשת להשאיר רווחים בין קורות הגג והסכך כך שניתן יהיה לראות בעדם את הכוכבים בלילה, תזכורת לכך שבני ישראל ישנו תחת כיפת השמים משך ארבעים שנה. כמו כן יש להשאיר רווחים בקירות כדי שהרוח תוכל לחדור בעדם, זכר לכך שלמרות שאבותיהם נדדו במדבר משך ארבעים שנה והיו חשופים לפגעי הטבע, אלהים שמר עליהם באורח על-טבעי.

במהלך חג הסוכות נהגו הכהנים לצאת מדי יום בתהלוכה מבית המקדש לבריכת השילוח, שם מילאו כדי מים גדולים ואז שבו בתהלוכה במעלה המדרגות הרבות אל הר הבית. מלזווים בעם ששר מזמורי הלל לאלהים ערכו הכהנים את טקס ניסוך המים על צדי

הדרך, זכר למים שאלהים הוציא מהסלע וסיפק באופן נסי לאבותיהם במדבר היבש. חגיגות אלה נקראו שמחת בית השואבה. ביום השמיני של החג (שמיני עצרת) הכהנים לא יצאו אל הבריכה לשאוב מים לכדיהם ולא ניסכו אותם על הדרך. גם פרט זה היה משמעותי, שכן היה סמל לכך שאלהים מילא את הבטחתו. הוא הביא אותם אל ארץ זבת חלב ודבש שמים לא חסרו בה, והם לא נזקקו עוד לאספקת מים על-טבעית כזו על ידי הוצאת מים מהסלע. ביום זה, יום החג הגדול, ישוע קם וקרא: "אִישׁ כִּי יֵצֵא יְבֹאֲנָא אֵלַי וְיִשְׁתָּה!" ישוע דיבר על הצמא הרוחני האוניברסלי שכל אדם חש.

ה צ ר כ י ם ה א נ ו ש י י ם ה ב ס י ס י י ם

בני האדם מורכבים מגוף, נפש ורוח. קשה, אם לא בלתי אפשרי, להפריד בין שלושה גורמים אלה מפני שהם לגמרי משולבים זה בזה. לפיכך כל מה שמשפיע עליו גופנית ישפיע עליו נפשית, וגם יכול להשפיע עליו רוחנית. כל מה שמשפיע עליו נפשית גם ישפיע עליו גופנית. הפסיכולוגים מגלים יותר ויותר קשר בין רגשותינו לבין בריאותנו הגופנית. בדומה לכך, כל מה שמשפיע עליו רוחנית גם ישפיע עליו נפשית וגופנית. אי לכך, כשאדם נולד מחדש יש לדבר השפעה על כל ישותו: רוח, נפש וגוף.

הפסיכולוג אברהם מסלוב זיהה ומיין לפי סדר עוצמתם וחשיבותם את הדחפים והצרכים הגופניים שלנו, שהם חלק מתהליך הויסות העצמי הידוע בשם הומיאוסטזה. אלו הם המנגנונים המופלאים שאלהים ברא בנו כדי לפקח על פעילות גופנו ולשמור על איזון נכון שיאפשר את קיום והמשכיות החיים. ההזדקקות לחמצן נמצאת בראש רשימת הצרכים שמסלוב מיין. הגוף מפקח על רמות החמצן בדם וכשחלה בהן ירידה, הגוף דורש שהרמה תעלה והתגובה היא התנשמות והחשת קצב פעימות הלב. הבאים בתור אחרי הצורך בחמצן הם דחף הצמא, הרעב, הטלת שתן, קיום יחסי מין, וכך הלאה בסדר יורד. כל הדחפים האלה קשורים לצרכים הגופניים של האדם.

גם הסוציולוגים מנו את מה שהם מכנים הדחפים הסוציולוגיים (החברתיים) שלנו. האדם צמא או זקוק לאהבה. קיים בנו גם צורך בביטחון, וגם צורך שיזדקקו לנו.

עמוק בתוך תוכנו, בתחום רוח האדם, קיים גם כן צמא או דחף חזק מאד. זהו צמאונה של רוח האדם לקשר משמעותי עם אלהים. נסיונותיהם של הפסיכולוגים להבין את ההתנהגות האנושית יהיו מוגבלים כל עוד לא יכירו בממדים הרוחניים של האדם. הדחף החזק ביותר והצורך העמוק ביותר של האדם הוא לדעת את אלהים. כדברי דוד בתהלים מב 2-3: "כִּפְאֵיל תַּעְרַג עַל־אֲפִיקֵי־מַיִם, כִּן נַפְשִׁי תַּעְרַג אֱלֹהִים, אֱלֹהִים: צִמְאָה נַפְשִׁי לְאֱלֹהִים, לְאֵל חַי". בפיליפים ג 7-8 מצהיר שאול שכל מה שהיה חשוב בעיניו בעבר נחשב בעיניו לחיסרון לעומת מעלת ידיעת ישוע המשיח. ברומיים ח הוא מסביר איך הניח אלהים לאדם להשתעבד לריקנות. האדם נברא בכוונה תחילה כך שלא יוכל להיות שלם בלעדי אלהים. הטבע מנסה למלא את החסר, לכן האדם, בדרך הטבע, ניסה למלא את החסך הרוחני הזה במגוון התנסויות גופניות ורגשיות.

צרכים נפרדים

הדברים שאנחנו צמאים אליהם הם נפרדים ומוגדרים, לפיכך לא נוכל להרוות את הצמא הגופני שלנו, למשל, בעזרת חוויה רגשית. אם אתה תועה במדבר, כושל בחול הלוחט ורמת הנוזלים בגופך יורדת לדרגה מסוכנת, אתה תחוש צמא קשה. גופך יתייבש, אתה תיחלש גופנית ולבסוף יאפסו כוחותיך. הבה נניח שבזמן שאתה שוכב על החול החם ותחפור באופן אינסטינקטיבי בשארית כוחותיך בחיפוש אחר מים, יגיח לפתע מישהו מאחורי הדיונה הקרובה, יבחן אותך ויאמר בלבביות: "אני יודע מי אתה. אני רוצה שתדע שתמיד רחשתי לך בסתר לבי אהבה והערכה. אני חושב שאתה האדם הנפלא ביותר בעולם כולו, ואני אוהב אותך מאד!"

אדם זה אולי מספק את הצורך שלך להיות נאהב, אבל בו בזמן אתה גוע מצמא בזרועותיו, שכן אי אפשר לספק או להרוות צמא גופני

בחווייה רגשית. בדומה לכך, לא תוכל להביא סיפוק לצמא רגשי בעזרת חווייה גופנית, ועובדה זו עוררה בעיות רבות בחברה בימינו.

סיפוק חד צדדי

בתרבות המערבית זוכים רוב צרכיו הגופניים של האדם למענה, עם זאת לרוב ובאופן טרגי לא ניתן מענה הולם לצרכים הרגשיים. הורים רבים מתקשים להבין מדוע ילדיהם מתמרדים. שמעתי הורים רבים שאומרים: "נתתי לכן שלי הכל. אני לא מבין איך הוא יכול לעשות את מה שהוא עושה". ב"נתתי לכן שלי הכל" כוונתם בדרך כלל לדברים חומריים וגופניים: הבן קיבל אופניים חדשים, מקלט טלוויזיה נפרד לחדרו, מערכת סטריאו ואולי גם מכונית.

לעתים קרובות הדברים האלה ניתנים לילד במטרה להעסיק אותו ולהיפטר ממנו. אמצעים אלה מעסיקים ומבדרים את הילד וההורה לא צריך להקדיש לו מזמנו. אבל אם היה מקדיש לו זמן, הדבר היה עשוי לעורר בו תחושת חום ואהבה והיה מחזק את המסגרת המשפחתית. אימהות רבות מציעות לילדים: "אולי תלכו לחדר שלכם לראות טלוויזיה או וידיאו? אתם מפריעים לי עם כל השאלות הרבות שלכם. למה שלא תצאו לשחק בחוץ או לרכוב על האופניים?" הילד, הצמא לאהבה ולתחושת ביטחון, מורחק על ידי ההורה שדוחף אותו לדברים החומריים, ויום אחד הוא יתמרד באופן קיצוני נגד העולם החומרי, כפי שקרה למשל במהפכת התרבות שנודעה כתנועת ההיפים.

אי אפשר למלא צמא רגשי או רוחני על ידי חווייה גופנית. עמוק בתוך תוכו קיים באדם צמא רוחני עמוק לאלהים. אחת הבעיות של זמננו היא שהאדם מנסה להרוות צמא עמוק זה לאלהים באמצעות חוויות גופניות או רגשיות. צימאון עמוק זה לאלהים הוא אחד הגורמים לרדיפה אחרי תענוגות בעולם בימינו. אנשים מנסים לתת סיפוק לצורך העמוק שלהם לאלהים באמצעות חוויות רגשיות וגופניות. זה גם מסביר חלקית את השימוש בסמים, שכן פעמים רבות הסמים מעוררים במשתמשים בהם חוויות פסאודו־רוחניות.

רבים ממי שלקחו ל.ס.ד. חשבו שהיו להם מפגשים אמיתיים עם אלהים.

הצמא האוניברסלי העמוק

כאשר אמר ישוע "כל הצמא יבוא אליי..." הוא התייחס לצמא האוניברסלי העמוק הזה, הטבוע ברוח האדם הכמהה לאלהים ומחפשת אותו. מעניין מאד שספרי לימוד בפסיכולוגיה מצביעים על התסכול כעל אחד מהגורמים השורשיים להתנהגות נזירותית. הם קובעים שלעתים תכופות בעייתו של האדם מקורה בתסכול, באותה תחושת החמצה שלא השגת ולא מיצית את החיים, שהחיים הם ודאי יותר ממה שחווית, אבל – במה מדובר, ואיפה זה? איך משיגים זאת? מדובר בחיפוש אחרי משהו שאינני יודע בכירור מה הוא, שאני מקווה למצוא ואינני מצליח. ואם כך – הרי שהתסכול אינו אלא אותו צימאון רוחני עמוק המכרסם ברוח האדם ומשתוקק לאלהים, הלא כן?

הפסיכולוגים מסבירים כיצד גורם התסכול לתסביך נחיתות, שאיננו אלא הסבר רציונאלי שאני נותן לעצמי כדי לתרץ מדוע לא השגתי סיפוק או התגשמות אלה שאני כל כך נכסף אליהם. "לו רק היה לי כסף", או "לו רק היו לי עיניים כחולות ולא חומות", או "לו רק הייתי רוכש השכלה גבוהה יותר". בעזרת אלפי תירוצים כאלה ואחרים אני מסביר לעצמי כביכול את הסיבה לתחושת התסכול שלי.

שני סוגי מפלט

לפי הפסיכולוגים, השלב הבא הוא מעבר מרגשי נחיתות לבריחה ומציאת מפלט בדרכים שונות. הדבר עשוי לקבל ביטוי חיצוני וגלוי, או להיות סמוי יותר. דרכי הבריחה מהסוג הסמוי מתבטאות בניסיונות לבנות חומה סביב ה"אני" האמיתי. פעמים רבות אנו מציגים לעיני הזולת חזות חיצונית שונה מאד מזהותנו האמיתית. אתה עשוי להתנהג כאילו דברים אינם מכאיבים לך בשעה שהם

בעצם מכאיבים מאד; לנהוג כלפי חוץ בביטחון רב בעוד שלמעשה אתה מלא פחד. אתה מתחיל לשמור על ריחוק מאנשים מחשש שמא יגלו מי אתה באמת, ומתחמק ממי שנראה לך כאילו הוא מנסה להתקרב אליך יותר מדי. אינך רוצה לדבר איתו כשהוא מטלפן. אתה מגיע למצב שבו אינך רוצה לפתוח את הדלת כשמישהו מצלצל. בסופו של דבר סוג בריחה שכזה עלול להתבטא בתופעה הקיצונית של האדם שפורש ומתבודד במדבר, ויורה על כל מי שעובר את השער שעליו מתנוססים שלטי אזהרה: "אסור להיכנס! שטח פרטי!"

מנגוני או שיטות הבריחה הגלויים יותר לובשים צורות רבות: אלכוהוליזם, שימוש בסמים, אכילה או הימורים כפייתיים, ניאוף, שוטטות וכדומה. אני חש שנכשלתי. לא הצלחתי להגיע להגשמה אמיתית, אינני מסוגל לשאת את המציאות הזו, ולכן אני מעמעם תחושה זו ובורח לי לעולם מדומה.

דרכי הבריחה האלה מעוררות בי, בתורן, תחושת אשמה. אני יודע שמעשיי אינם טובים. אני יודע שמה שאני עושה מזיק לי ולאנשים שאוהבים אותי, ובכל זאת נראה לי שאיני מסוגל לעצור בעדי. אני מתחיל לשנוא את עצמי על מה שאני מעולל לעצמי ולאחרים.

תסביך האשמה מתפתח אז לצורך לא-מודע לקבל עונש. בדרך כלל מתבטא הדבר בתכנית התנהגותית ניווטית שנועדה לגרום לאנשים סביבי לגנות ולדחות אותי, דבר שאותו אני מפרש כעונש, שבתורו מקל על רגשות האשם שלי. כשהייתי ילד העניש אותי אבי בעת הצורך במכות בישבן, והדבר טיפל בתחושת האשמה שלי. לאחר שקיבלתי עונש לא חשתי עוד אשמה ויכולתי לשוב ולהיות אחד מבני המשפחה המקובלים. לפני הענישה הרגשתי ששוררים בינינו מתח וריחוק.

כשאנחנו מתבגרים אין יותר הורה סמכותי מעלינו, לכן על מנת להשתחרר מהאשמה אנחנו נאלצים להתנהג בצורה חריגה שתגרום לאחרים לנזוף בנו או לדחות אותנו, ובזאת אנו מוצאים את העונש שאנו חשים שמגיע לנו. לאחר שנענשנו אנחנו מרגישים שחרור והקלה מתחושת האשם ואז חוזרים לתסכול שלנו ומתחילים את

המעגל הזה פעם נוספת. כאשר ישוע אמר "כל הצמא..." הוא התכוון לצמא הזה המכרסם ברוח האדם המחפשת אחר אלהים, מה שהפסיכולוגים מכנים "תסכול".

רִוּיָה אִמִּיתִית

כאשר שוחח ישוע עם האישה השומרנית וביקש ממנה מים, היא התפללה על בקשתו שכן הוא היה יהודי והיא – שומרנית. על פי המסורת לא היה אמור להיות ביניהם כל מגע. ישוע ענה לה: "לו ידעת את-מדת אלהים ומי הוא האמר אליך תנינא לי לשות, כי עתה שאלת ממנו ונתן לך מים חיים", והיא הגיבה בפקחות, "אדני, הן אין-לך כלי לשאבבו והבאר עמקה; ומאין לך אפוא מים?" ואז אמר לה ישוע: "כל-השתה מן-המים האלה ישוב ויצמא". לדעתי כדאי לחרות פסוק זה מעל כל מטרה, שאיפה או תענוגות שהאדם רודף אחריהם. אתה יכול לשתות מבארות המים האלה, להגשים את המטרה שחתרת אליה ולממש את שאיפתך ואת חלומותיך, אבל בסופו של דבר תצמא שוב. הם לא יספקו אותך, שכן עמוק בתוך רוחך קיים צימאון לאלהים, ודבר לא יוכל להרוות צימאון זה מלבד קשר עמוק ומשמעותי עם אלהים.

דברי ישוע, "איש כי יצמא יבא-נא אלי וישתה!", ביטאו את הבשורה במונחים פשוטים. ישוע אמר כאן לכל המין האנושי: "עמוק בתוך תוכם, בחייכם, אתם זקוקים לאלהים. אתם מחפשים מערכת יחסים עמוקה עם אלהים. בואו אליי, ולא רק שהצמא שלכם יסופק במלואו אלא שמחייכם ישפעו נהרות מים חיים". רק המשיח מסוגל להרוות את הצמא הרוחני שלך, שכן בזכותו תוכל לקיים מערכת יחסים עמוקה והדוקה עם אלהים.

נְהוּת מִיָּם שׁוֹצְפִים

ביוחנן ז 38 ישוע הוסיף: "המאמין בי, כדבר הכתוב, ממנו ינהרו נהרי מים חיים". למילים המשמשות כאן במקור היווני יש קצת יותר

עוצמה ממה שמשתקף בתרגומים. האדון מכריז כאן שאם אדם מאמין בו, ינהרו או יזרמו מבטנו נהרות מים חיים – לא רק זרזיף קטן אלא זרמים עזים של מים, כמי שטפונות גואים וגועשים השוטפים בואדיות לאחר שבר ענו.

למה התייחס ישוע כשדיבר על "זרמי מים חיים" שיזרמו מחייך? יוחנן כתב את ספר הבשורה הנושא את שמו שנים אחדות לאחר ההתרחשויות שעליהן דיווח. ספרו הוא אחד מכתבי הברית החדשה האחרונים מבחינת זמן כתיבתם, ויוחנן כתב כשהוא נהנה מהיתרון שבאפשרות להביט לאחור על אירועי העבר ומשמעותם. באותו רגע עצמו שבו דיבר ישוע אודות נהרות מים חיים, יוחנן ודאי לא הבין למה התכוון ישוע או מה הבטיח בדבריו אלה לעם. אבל מאחר שיוחנן כתב את בשורתו לאחר שכבר הבין דברים בזכות ראייה לאחור, הוא הוסיף את פרשנותו במאמר מוסגר בפסוק 39. בהערתו הוא הסביר שישוע דיבר על רוח הקודש, "וְזֹאת אָמַר עַל־הָרוּחַ אֲשֶׁר יִקְחֶהוּ הַמַּאֲמִינִים בּוֹ, כִּי לֹא־נִתַּן רוּחַ הַקֹּדֶשׁ עֲדָנָה, יַעַן אֲשֶׁר יֵשׁוּעַ עוֹד לֹא נִתְפָּאֵר". אם כן ישוע דיבר כאן על האצלת כוח הרוח על חיי המאמין.

מה אלהים חפץ עבורך

לדעתי עלינו לקבל ללא עוררין את העובדה שמתואר כאן משהו שהוא הרבה יותר מעצם השתכנות רוח הקודש בקרב המאמין בעת ישועתו. מצד אחד מדובר על הימצאות רוח הקודש בקרבך ובחייך. בנוסף לכך מדובר על משהו נוסף ושונה – על קיומו של הכוח הכביר והדינמי הזה של רוח אלהים בתוכך, שנובע ושוטף מחייך כאשר מים חיים.

אלהים מציע לך קשר שמכיל יותר מרק שכירת הרוח בחייך. אלהים רוצה שהרוח יזרום מחייך. אין זה משנה באיזה שם תכנה זאת. יש הקוראים לכך טבילה ברוח הקודש, אחרים קוראים לזה התמללות ברוח הקודש, ויש הקוראים לכך האצלה או הסמכה (empowering)

של רוח הקודש. באמת לא חשוב איך אתה מכנה זאת; החשוב הוא שגבורת רוח הקודש אכן תזרום בשפע מחיך.

אלהים תמיד מסתכל על האדם בשני אופנים. ראשית, אלהים מסתכל עליך באופן *סובייקטיבי*, בעודו מבקש לפעול בחיך. אבל מטרותיו של אלהים אף פעם לא מסתכמות במעשיו הסובייקטיביים. אלהים גם חושב על הדברים ה*אובייקטיביים* שהוא רוצה לעשות דרכך. הוא פועל בך *סובייקטיבית* על מנת שיוכל לפעול דרכך *אובייקטיבית*. הוא חפץ לפעול *בתוכך ועבורך* על מנת שיוכל לפעול *דרכך* ולגעת באחרים. מערכת היחסים שלנו עם רוח אלהים אינה מושלמת אם הרוח רק שוכן בקרבנו. אנחנו איננו רק כלים שמכילים את רוח הקודש. אלהים רוצה שנהיה *אפיקים* שדרכם יוכל רוחו לזרום.

הכוח בפעולה

בחן את ההתנסות והקשר האישיים שלך עם רוח הקודש. אם אינך יכול לומר שהעוצמה הדינמית של רוח אלהים שופעת וזורמת מחיך כנהרות מים חיים, הרי שאלהים רוצה לערר בחיך קשר מלא יותר עם רוחו, וברצוני לעודד אותך לבקש את כוחו זה של רוח אלהים עד שהוא ינבע ויזרום מחיך. אנו מוקפים בעולם נזקק, שצריך להושיט לו עזרה ולהשפיע עליו על ידי גבורת רוח הקודש, שאמורה לזרום בעדנו. אם אתה מתנגד לקרוא לזה טבילה ברוח, קרא לזה בשם אחר כאוות נפשך, בכל אופן מה שישוע מתאר כאן הוא הרבה יותר משכינה בלבד של רוח הקודש בחיי המאמין, שמתרחשת בעת הישועה. זרימה נהדרת זו של הרוח מחיי האדם היא "כריזמה" אמיתית.

דיבור בלשונות

אחד התחומים השנויים ביותר במחלוקת בגוף המשיח כיום הוא שאלת הדיבור בלשונות אחרות, "גלוסלאליה". בקיצוניות האחת מצויים אנשים שמגדירים כל דיבור בלשונות כדבר שטני. בקיצוניות האחרת מצויים אנשים שמכריזים כי אינך מלא ברוח הקודש או שלא נטבלת ברוח הקודש אלא אם כן אתה מדבר בלשונות. הם קובעים כי הדיבור בלשונות הוא ההוכחה הראשונית לטבילה ברוח הקודש. באיגרת הראשונה לקורינתים יג 1 שאל קובע שלשונות כשלעצמן, אינן הוכחה תקפה למעורבות או נוכחות רוח הקודש בחיי המאמין, שכן, "אִם-בְּלִשְׁנוֹת אֲנָשִׁים וּמְלֵאכִים אֲדַבֵּר וְאִין-בִּי הָאֱהָבָה (אָגָפָה), הֲיִיתִי בְּנִחְשֶׁת הַמָּה אוֹ בְּצַלְצַל תְּרוּעָה". במילים אחרות, הלשונות הן רק צלילים ריקים ואין להן ערך אם אינן נלוות לאהבה מסוג "אָגָפָה".

דיבור בלשונות לעומת העדרו

בספר מעשי השליחים, הדיבור בלשונות נלווה פעמים רבות לצליחת רוח הקודש על (epi) המאמינים. כך במעשי השליחים פרקים ב, י, יט. אבל בפרק ח, כשהמאמינים השומרונים קיבלו את רוח הקודש, לא מוזכר שהם דיברו בלשונות. עם זאת, ברור שהיו תופעות כלשהן שנלוו אצלם לקבלת רוח הקודש, שכן שמעון המכשף רצה לקנות את הכוחות שהיו לפטרוס וליוחנן. גם הוא רצה להיות מסוגל לסמוך ידיו על אנשים כדי שיקבלו את רוח הקודש. ברור שתופעות כלשהן

נלוו לקבלת רוח הקודש שכן שמעון רצה לקנות מהם את הכוח כדי שיוכל לחזור על מעשיהם. מאוחר יותר, במעשי השליחים ט 17, כשחנניה הניח ידיו על שאול כדי שיקבל את רוח הקודש, לא נזכר ששאול דיבר בלשונות. יחד עם זאת אנחנו יודעים שלאחר מכן, כששאול כתב לקורинתים, הוא הודה לאלהים על שהוא מדבר בלשונות יותר מכל המאמינים בקורинתוס. לא מסופר לנו מתי התנסה שאול לראשונה במתנת הדיבור בלשונות.

כאשר משווים בין אדם שמדבר בלשונות אבל אין בו אהבה ("אַגָּפָה"), לבין אדם שמעולם לא דיבר בלשונות אבל הוא מלא אהבה וניכרות בו תכונות דינמיות אחרות של רוח אלהים, הרי שבאדם השני ניכר הרבה יותר שהוא מלא ברוח מאשר הראשון. דיבור בלשונות אינו מעיד שאדם הוא מלא ברוח הקודש, במיוחד אם אין בו אהבה. אינני יכול להתכחש לעוצמתם ולאיכותם של החיים המלאים ברוח של מאמינים דינמיים רבים – מנהיגים וחברי קהילה מן השורה – שאף פעם לא נהנו מחוויית הדיבור בלשונות. אני מעדיף את חברתם על פני חברת רבים שמתעקשים כי הדיבור בלשונות הוא ההוכחה האמיתית היחידה לחיים מלאים ברוח, אבל חייהם האישיים מוכתמים בסכסוכים, גאווה ולא אחת גם בכפירה בעיקרים משיחיים חשובים.

כשכתב שאול לגלטים הוא הכריז שפרי הרוח הוא אהבה. ההוכחה האמיתית לכך שרוח אלהים ממלא את חיו של אדם מסוים היא האהבה. אהבה היא הראיה המוצקה ביותר לכך שאדם הוא אכן מלא ברוח, ולשונות ללא אהבה הן רק רעש כנחושת הומה וכצלצל תרועה.

לבנות, להלל, להתפלל

הדיבור בלשונות הוא חוויה שמחזקת ובונה את המאמין. שאול אומר לנו באיגרת הראשונה לקורинתים יד 4: "הַמְדַבֵּר בְּלִשׁוֹן בּוֹנֵה אֶת־נַפְשׁוֹ". המונח "בונה" מופיע בכרית החדשה במשמעות בניית או חיזוק המשיח בתוך חיי הקהילה או המאמין. הקהילה נאספת יחדיו

במטרה להיבנות במשיח, וכשאני נמצא בחברת המאמינים (בקהילה) עליו לרצות לבנות את גוף המשיח בכללותו. תפילה והגות אישיים נועדו לבנות את עצמי במשיח; דיבור בלשונות בזמן התפילה וההגות הפרטיים שלי הוא אחת הדרכים שבהן המשיח נבנה בתוכי.

דיבור בלשונות הוא גם דרך מצוינת להלל את האדון. לא פעם אני מוצא שקשה לי להביע לפני אלהים את תחושותיי. אלהים כל כך טוב, והוא בירך אותי בשפע רב כל כך, עד שאין די במילים "אלהים, תודה לך על כל מה שעשית". הן לא מבטאות כראוי את תחושותיי, את הכרת הטובה העמוקה ואת השבח וההלל שממלאים אותי. אני מתקשה לבטא את התחושות העמוקות האלה של רוחי. זה נפלא כשאפשר להביע באמצעות הרוח את השבח וההלל שלי לאלהים מבלי שאיאלץ להגביל אותם לאפיק הצר של האינטלקט שלי. שאול אומר לנו שכאשר אנחנו מדברים בלשונות, אנחנו מברכים את אלהים ברוח. אבל אם אנחנו עושים זאת בקהילה ללא פירוש הרי שהנוכחים, שאינם מבינים את המדובר, אינם יכולים לומר "אמן" על ההודיה שלי. שאול מציין: "הֵן אֵתָה תִיטִיב לְהוֹדוֹת" (פסוק 17). במילים אחרות, שאול קובע שזו דרך טובה להודות לאלהים ולהביע לפניו את הערצתך ושבחיך.

כששאול כותב למאמינים מאפסוס על המלחמה הרוחנית בה מעורב המשיחי, הוא מדבר על כלי הנשק והשריון שעלינו ללבוש. ואז הוא ממשיך ומסביר כיצד עלינו לערוך מלחמה נגד האויב: "וְהִתְפַּלְלוּ תְּמִיד בְּכָל־עֵת בְּתַפְּלָה וְתַחֲנוּנִים בְּרוּחַ" (אפסוסים ו 18). בפסוקים 20-21 באיגרת יהודה, המחבר מתרה בנו לשמור את נפשותינו באהבת אלהים. לדבריו אחת הדרכים לשמור את עצמנו באהבת האלהים היא להתפלל ברוח הקודש. ברומיים ח 26 שאול אומר לנו שאחת החולשות שמהן אנו סובלים בהליכה המשיחית שלנו היא שאיננו יודעים תמיד איך להתפלל במצב נתון. פעמים רבות איננו יודעים מהו רצון האלהים. אני רוצה להתפלל לפי רצון האל מפני שאני יודע שתפילה שאיננה כרצונו היא חסרת כל ערך. ידוע לנו שאם נבקש

דבר בהתאם לרצונו, הוא ישמע אותנו. אבל כאן מתעוררת הבעיה, וזוהי חולשתנו: אנחנו לא תמיד יודעים מהו רצון האלהים.

שאל אומר לנו ברומיים ח שרוח הקודש עוזר לחולי או לחולשותינו אלה כשאיננו יודעים כיצד להתפלל, שכן רוח הקודש עצמו יפגיע בעדנו באנחות שאי אפשר לבטאן במילים. הוא חוקר לבבות ויודע את מחשבות הרוח, מפני שהוא מפגיע עבור הקדושים בהתאם לרצון האלהים.

לכן כשאינני יודע איך להתפלל לגבי בעיה מסוימת, אני יכול פשוט להיאנח ברוחי, ולמרות שאינני מבין את אנחותי, אלהים מפרש אותן בעצמו כהשתדלות ותפילה בהתאם לרצונו עבור אותו אדם או מצב שלגביו אני נאנח. ובכן, אם אלהים מבין את האנחות המגומגמות של הרוח כהפגעה ותפילה בהתאם לרצונו, אין ספק שהמילים המבוטאות בבירות כלשון אחרת, למרות שאינן בשפה מובנות לי, מובנות לו.

דיבור בלשונות באופן פרטי

אי אפשר להתכחש לדברי שאול שהודה לאלהים על שדיבר בלשונות יותר מכל המאמינים מקורינתוס. ובכל זאת שאול הבהיר שכאשר הוא היה בקהילה, הוא העדיף לדבר חמש מילים בשפה מוכרת מאשר 10,000 מילים בשפה לא ידועה. יש אנשים שקובעים כי, מאחר שמתנות הרוח ניתנו לתועלת גוף המשיח כולו (כהצרת שאול באיגרת הראשונה לקורינתים יב 7), הרי שכל שימוש אישי במתנה רוחנית כלשהי אסור ואינו נכון. מאחר ששאול דיבר בלשונות יותר מכל הקורינתים (יד 18) ובכל זאת סירב להשתמש במתנה זו בקהילה (יד 19), יש להניח שהוא התפלל ושר ברוח בעת תפילה והגות פרטיים.

מאחר שמתנת הדיבור בלשונות בונה את המאמין שמשתמש במתנה, ועדיף שלא ישתמש במתנה זו בהתכנסות ציבורית ואפילו נאסר לעשות זאת אם אין מפרש, הזמן היחיד שנותר כדי להשתמש במתנה זו הוא זמן התפילה הפרטי שלו. שאול אמר, "יְדִים בְּקֶהֱל"

וַיְדַבֵּר לְנִפְשׁוֹ וְלֵאלֹהִים" (יד 28). לפיכך זה טוב ונכון להשתמש במתנה זו לשם התחזקות והיבנות אישית, כפי שעשה שאול.

כשאתה נבנה ומתחזק במשיח, אתה תהיה כלי שבאמצעותו יוכל הגוף כולו להתחזק. שכן כאשר אחד האיברים זוכה לכבוד, כל שאר איברי הגוף שמחים יחד איתו.

שימוש לרעה בלשונות

יש אנשים שטוענים שאין להם שליטה על פרצי הדיבור בלשונות שלהם, ולכן פעמים רבות הם מתחילים לדבר בלשונות באמצע האסיפות הקהילתיות ומפריעים את מהלך הדרשה. לפעמים ההתפרצויות הללו מתרחשות בעת שיחה עם חברים. אישה אחת סיפרה לי שכאשר היא קיבלה את מתנת הדיבור בלשונות לא הייתה לה כל שליטה עליה. למחרת, כשעובד חברת הגז בא לרשום את קריאת המונה, היא יצאה אליו כדי לדבר איתו על בעיה מסוימת בשירות. ואז היא החלה לדבר אליו בלשונות. הוא נעץ בה מבט מוזר, ולבסוף פנה ומיהר לצאת מהחצר. היא אמרה לי שלא הייתה מסוגלת לשלוט בדיבור בלשונות.

אבל בכתובים נאמר לנו (באיגרת הראשונה לקורינתים יד 32) שרוחות הנביאים נתונות לנביאים (כלומר, נתונות לשליטתם). אני סבור שנאמר כאן שאנחנו תמיד בשליטה על עצמנו בעת שימוש בכל אחת ממתנות הרוח. שאול מלמד אותנו בפרק יד 28 שאם אין מפרש, על האיש לשתוק, ולדבר לעצמו ולא להים. שאול קורא לשליטה בשימוש במתנה; הוא אומר שהאדם אינו חייב לדבר בקול, שיש ביכולתו להסתפק בדיבור לעצמו ולא להים. בפסוק 15 שאול גם מכריז שהוא מתפלל ברוח, ומתפלל גם בשכלו (עם הבנה), מכאן שהדיבור בלשונות נשלט למעשה על ידי רצונו. כשרצה, הוא יכול לדבר בלשונות; כשרצה, הוא יכול לדבר באחת הלשונות שהוא הבין והכיר.

יש קהילות שבהן מופרע מהלך הדרשה בדיבורים בלשונות. אבל אין כל ביסוס בכתובים להפרעות כאלה. למעשה, שאול אמר: "הַכֹּל

יעֲשֶׂה כְּהִיגֵן וּכְשׁוֹרָה" (האיגרת הראשונה לקורנתים יד 40). לא נראה לי שהפרעות שכאלה ניתן להגדיר כמשהו שהוא כהוגן וכשורה (שנעשה באופן ראוי וללא הפרת הסדר). להיפך, הן מאד לא מנומסות ומפריעות. למעשה אין כל צורך לרוח הקודש להשמיע מסרים בלשונות במהלך הוראת דבר אלהים, שכן המורה עצמו אמור לדבר במשיחת רוח הקודש והוא בעצם משתמש במתנת הנבואה בהשמיעו את אמת האלהים באוזני הקהל. כשאדם קם וקוטע את דברי שליח האלהים, הוא מציב את רוח הקודש במצב הלא נוח של מי שמפריע ומשסע את דברי עצמו כדי להשמיע מחשבה או רעיון אחרים. שימוש כזה במתנת הדיבור בלשונות, שאיננו נכון לפי הכתובים, הוא דוגמא נוספת ל"כריזמאניה".

לשונות ופירושים

אין ספק ששאלו מבקש להגביל את השימוש במתנת הלשונות בקהילה. יש לי תחושה שבחוגים מסוימים התפתחה תפיסה מוטעית בנושא זה. מדברים על "מסרים" בלשונות, כאילו יש לאלהים מסר מיוחד לקהילה שיש להעביר אותו באמצעות דיבור בלשונות ופירושו. כך בדרך כלל מכנים אותן כשהן מושמעות בקהילה – מסר או הודעה מאלהים בלשונות. אולם אין מקרה אחד בברית החדשה שנוכל להצביע עליו כדוגמא למקרה שבו אלהים דיבר אל מישהו באמצעות לשונות ופרשנותן, או דרך הלשונות עצמן בלבד.

לרוב, כשמישהו מדבר בלשונות בציבור (מה שצריך להיות מלווה בפרשנות), רק לעתים נדירות ניתן לדבריו פירוש של ממש.

גדלתי בקהילה פנטקוסטלית, ומשך כל שנתיי בקהילה כמעט שלא שמעתי פירוש אמיתי להמוני הדיבורים בלשונות. אם אכן שמעתי פירוש כזה בשנים ההן, אינני מודע לכך. היו קטעים ארוכים של דיבורים בלשונות שבעקבותיהם ניתנה פרשנות קצרה בלבד. היו קטעי לשונות קצרים שנלוותה אליהם פרשנות ארוכה. תמיד הסבירו לי שיש הבדל בין פירוש לבין תרגום, וקיבלתי זאת ברצון. אבל שמתי

לב שפעמים רבות מי שדיבר בלשונות רק חזר כל הזמן על אותו המשפט. ולמרות זאת, הפרשנות לכאורה לא חזרה על אותו הדבר.

למי מופנה הדיבור בלשונות?

באיגרת הראשונה לקורинתים יד 2 שאול אומר לנו שמי שמדבר בלשון לא ידועה "אֵינְנוּ מְדַבֵּר לְאָדָם, כִּי אִם-לְאֱלֹהִים; כִּי-אֵין אִישׁ אֲשֶׁר יִשְׁמָעֵהוּ, רַק כְּרוּחַ הוּא מְדַבֵּר סוּדוֹת". הוא קובע כאן שהדיבור בלשונות מופנה לאלהים. בכרית החדשה, בכל המקרים המזכירים דיבור בלשונות, אנו מוצאים שהם הופנו לאלהים. בחג השבועות (מעשי השליחים ב 11), האנשים שיכלו להבין את השפות השונות שבהן דיברו המאמינים העירו שהאנשים האלה מספרים את גדולות האלהים. הלשונות השונות לא שימשו להטפה, אלא כדי לפאר את אלהים ולשבח אותו תוך כדי הכרזת מעשיו הגדולים. באיגרת הראשונה לקורинתים יד 14 שאול אומר שהדיבור בלשונות משמש אותו בעת תפילותיו, ובפסוקים הבאים הוא אומר שהן משמשות אותו לברך את אלהים ולתת לו תודה.

אבל אין ולו מקום אחד בכתובים שמתאר שימוש במתנת הדיבור בלשונות לשם פנייה לבני אדם בדברי הטפה או לימוד. הדברים שנאמרו בלשונות תמיד הופנו לאלהים. מכאן אמור לנבוע שפירוש נכון יכול גם הוא דברים שמופנים לאלהים. דברי הפירוש יהיו תפילה, הודיה, שבח והלל, או הכרזת נפלאות האלהים וגדולתו. הם יישמעו כאחד ממזמורי דוד המכריזים את כבוד האלהים. השליח שאל: "אִם-תְּבָרַךְ כְּרוּחַ, אֵיךְ יַעֲנֶה הָעֹמֵד בְּמִצַּב הַהֲדוּיִם 'אָמֵן' עַל הוֹדִיתָךְ בְּאֲשֶׁר לֹא-יָדַע מָה אָתָּה אֹמֵר?" (פסוק 16).

שים לב ששאול אומר שאתה נותן תודה לאלהים, ולא שאתה משמיע מסר כלשהו לקהילה; אבל אינני יכול לומר "אמן" לדברי ההודיה שלך אם אינני מבין את מה שאתה אומר. לכן יש צורך בפירוש אם מדברים בלשונות בציבור, כדי שהגוף כולו ייבנה.

בניגוד לכך, שאול אומר לנו שהמתנבא מדבר אל בני האדם לשם בנייה, תוכחה ונחמה (שם, יד 3). כשהתעמקתי בהגדרה זו לנבואה, הגעתי למסקנה שרוב הפרשנויות לכאורה שאנו שומעים באסיפות של קהילות פנטקוסטאליות או כריזמטיות הן בעצם דברי נבואה שמאיצים באנשים להלל את אלהים, להודות לו, לשבח ולהשתחוות לו, או שהם מנחמים את האנשים בטובו ובחסדו של אלהים. כשהדברים מופנים לקהילה כדי לבנותה או לנחמה, הם מתאימים למה שמוגדר כנבואה ולא לפרשנות לדיבור בלשונות.

הגעתי למסקנה שכאשר מישהו מכריז דבר מה בלשונות, במקום להתפלל ולבקש מאלהים שיינתן פירוש לדברים, הוא מתפלל לרוב "אלהים, בבקשה דבר אלינו!" אם אלהים מדבר אלינו באמצעות אחת ממתנות הרוח, זה נעשה בדרך כלל על ידי מתנת הנבואה, דבר חכמה או דבר דעת. לעתים קרובות הדיבור בלשונות נוסך אמונה באדם שקיבל את מתנת הנבואה, והוא קם ומשתמש במתנת הנבואה שקיבל, ולא מביא פרשנות למה שנאמר בלשונות.

שאול מכריז שאם הכל ידברו בלשונות בקהילה זר יכנס למקום, הוא יאמר שכולם יצאו מדעתם. שאול אף מגביל את השימוש בלשונות בקהילה לשניים או לכל היותר שלושה דוברים, וגם הם אמורים לדבר לפי תורם, בזה אחר זה. אם אין בנמצא אדם שקיבל את מתנת הפירוש ללשונות, שאול אוסר לגמרי שימוש בלשונות בציבור. הוא מורה לאותו אדם לשתוק ולדבר לעצמו ולאלהים (מה שגם מלמד, כאמור, שיש לאדם שליטה על השימוש במתנת הרוח הזו).

מקרה של דיבור בלשונות, ותוצאות

לפני שנים אחדות, בערב יום א' שחל בחג השבועות, בסיום מפגש של קהילת Calvary Chapel בקוסטה מסה, היילנו והשתחווינו יחד לאלהים בשקט. ביקשתי מאחת הנשים בקבוצתנו להלל ולהשתחוות לאלהים ברוח. ידעתי שכשהיא דיברה בלשונות היא בדרך כלל דיברה

בצרפתית. כשהיא החלה להלל את אלהים, יכולתי להבין את רוב דבריה וידעתי שהיא מודה לאלהים על חייה החדשים במשיח ועל שיר האהבה החדש שהוא נתן לה. התרגשתי מכך, במיוחד משום שבעברה היא הייתה זמרת במועדוני לילה. לאחר שסיימה את דברי ההשתחויה שלה ברוח, החלה אשתי לתת את פירוש הדברים לקבוצה, ומאחר שידעתי שאשתי כלל אינה מבינה צרפתית, התברכתי מאד כששמעתי את הפירוש המדויק לו זכו דברי ההלל ברוח.

לאחר המפגש הפנה אליו אחד הצעירים בחורה יהודייה מפאלם־ספרינגס ליעוץ. כשהתיישבנו לשוחח, היא אמרה לי: "לפני שאגש לבעיות שלי, הסבר לי בבקשה מה התרחש פה הערב. למה דיברה אותה אישה לאלהים בצרפתית, ומדוע תרגמה האישה האחרת את דבריה עבור הקבוצה?" אמרתי לה: "האם תאמיני לי אם אומר לך שאף לא אחת מהן יודעת צרפתית?" סיפרתי לה שאני יודע בוודאות שהן אינן יודעות צרפתית, מאחר שאחת מהן היא ידידה קרובה שלנו והשנייה היא אשתי. הראיתי לה באיגרת הראשונה לקורינתים את הפסוקים המדברים על מתנת הדיבור בלשונות ופרשנותם. אז אמרה לי שהיא התגוררה שש שנים בצרפת, ושהשפה הצרפתית בפיהן בוטאה במבטא צרפתי אריסטוקרטי, כהגדרתה. היא גם העירה שהתרגום היה מושלם, ואז הוסיפה בהתרגשות: "אני חייבת לקבל את ישוע המשיח עכשיו, לפני שנמשיך בשיחה".

שמחתי מאד בכך שהיא מצאה את משיחה והייתה לחלק מגוף המשיח. נעשה שימוש במתנת הדיבור בלשונות, שנלווה אליו פירוש אמיתי. הם הביעו הלל ושבח נפלאים לאלהים. כתוצאה מכך הגוף נבנה, ובמקרה הזה גם נושעה אותה בחורה.

מתי הלשונות אמורות לחדול?

הדוקטרינות הדתיות לפיהן הדיבור בלשונות אסור בדרך כלל מצביעות על האיגרת הראשונה לקורינתים יג 8 בתור היסוד לאיסור שלהם. שם כתוב, "הַלְשׁוֹת תִּכְלְיֶנָּה". אבל הזמן שבו יחדלו הלשונות תלוי באופן שבו מפרשים את הביטוי "וּכְבוֹא הַתְּמִים" ("המושלם", פסוק 10). אלה שמשתמשים בפסוק זה כבסיס לאיסור דיבור בלשונות מפרשים את "התמים" בתור ההתגלות המלאה של כתבי הקודש (הקאנון), שנחתמו בהתגלות ישוע המשיח שניתנה ליוחנן. רובם טוענים שלפני שקובץ ספרי הברית החדשה הושלם, שימשו מתנות רוחניות אלה כדי ללמד את הקהילה הקדומה. אבל לאחר שכתבי הקודש הגיעו לכדי שלמות, הם לא נזקקו עוד לתלות במתנות אלה. לכן חדלו הלשונות כאשר הושלמה כתיבת ספר הבריתות.

תשובות לטיעונים

הטיעון הזה נשמע תחילה מתקבל על הדעת, אבל בעצם אין הוא אלא השערה היפותטית, ולא רק שאין לו כל ביסוס בכתובים אלא נראה שהוא מנוגד לכל שימוש במתנת הלשונות כמתואר בברית החדשה. בברית החדשה אין כל אזכור של דיבור בלשונות שנועד ללמד את המאמינים. להיפך, אנו קוראים באיגרת הראשונה לקורינתים יד 2 שמי שדיברו בלשונות לא דיברו לבני אדם אלא לאלהים. כמו כן נאסר עליהם לדבר בלשונות בקהילה אלא אם כן היה שם מישהו שניתנה לו מתנת הפרשנות, ואז יכלו כל הנוכחים לומר כן ואמן לברכות ולהודיות שניתנו לאלהים.

השימוש במתנת הלשונות בכתבי הקודש אף פעם לא היה קשור להוראת האמת בקהילה. לפיכך לא יכול להיות כל קשר בין הפסקת מתנת הלשונות לבין חתימת או השלמת הקובץ המקודש (הקאנון) של כתבי הקודש. אחד החוקים החשובים ביותר בפרשנות הכתובים הוא לבחון את הטקסט לאור הקשרו. כדי להבין את הטקסט, קרא את הטקסט. ההקשר של פרק יג באיגרת הראשונה לקורינתים הוא חשיבותה העליונה של האהבה: היא חשובה יותר מהשימוש במתנות הרוח, שבהעדר אהבה הן חסרות כל ערך (פסוקים 1-3). הפסוקים הבאים מגדירים מה זו אהבה (7-4), ולאחר מכן מפורטות תכונותיה המושלמות של האהבה בפסוקים 8-12, שקובעים שהאהבה תעמוד גם אחרי שלשונות, נבואה ודעת יתבטלו. לבסוף, פסוק 13 מציג את האמונה, התקווה והאהבה שקיומן אינו מעורער, והאהבה מוצגת כנעלה שבהן. ההקשר המיידני הוא טבעה הנצחי של האהבה, בניגוד לנבואות (שיתבטלו), ללשונות (שיכלו) ולדעת (שתיבטלו). נבואות ודעת הן חלקיות, אבל כשיבוא התמים, המושלם, ראייתנו לא תהיה עוד מעורפלת אלא נביט אז פנים אל פנים. הידע שלנו לא יהיה עוד חלקי אלא שלם, מפני שאנו נדע אז כפי שאנחנו עצמנו נודעים.

המחשבה שהמילה היוונית טליוס (teleios), המתורגמת "תמים" (מושלם) מכוונת לקובץ הקאנוני השלם של הכתובים לא עלתה בדעתם של חוקרי היוונית הדגולים בעבר. זוהי יותר המצאה או תוצר של הזמן האחרון, שבא לסתור ולהתפלמס עם גל הדיבורים בלשונות של התנועה הכריזמטית המודרנית. בלקסיקון היווני-אנגלי שלו כותב הבלשן המפורסם תאייר (Thayer, Greek-English Lexicon) שteleios, כפי שהיא משמשת באיגרת הראשונה לקורינתים יג 10, משמעותה "המצב המושלם שישירור בכל, ויתחולל על ידי שיבת המשיח ממרום". חוקר ידוע אחר, אלפורד, כותב על מילה זו שהיא מתייחסת ל"כאשר האדון יחזור, ולאחר מכן" (Alford, New Testament for English Readers). כאשר דוחים את תוקף הדיבור בלשונות רק על סמך פירוש כל כך מפוקפק למילה היוונית טליוס, שהוצאה מההקשר שבו היא הופיעה, יש לערער על ההגיונות הפרשנית של למדנות שכזו. אם אנסח זאת במילים עדינות, הרי שאומר שבמקרה הטוב ביותר זהו עיוורון שנגרם עקב דעה קדומה, שכלל וכלל אינו משכנע או אקדמי.

כמו כן יש לציין שבראשונה לקוריתים יג 8, לצד ההערה שהלשונות יחדלו, מכריזים גם שהנבואות יתבטלו והדעת תיעלם. האם מישהו יהיה מוכן לומר שאלהים אינו מדבר יותר אל הקהילה כדי לבנותה, להוכיח או לנחם אותה? האם הדעת נעלמה? הכתובים מכריזים שאנחנו יודעים חלקית. יש מי שטוענים כאילו הגיעו לידע מושלם, אבל אני מפקפק מאד ביומרות שלהם. אנחנו לא נכיר כפי שאנחנו מוכרים כל עוד לא ישוב המשיח.

רוח הקודש בתולדות הקהילה המשיחית

מאחר שאין יסוד מוצק מהכתובים לדחיית תוקף הדיבור בלשונות כיום, איזה בסיס אחר יכול לשמש לערעור על השימוש במתנה רוחנית זו? תמיד עולה הטענה שהדיבור בלשונות נעדר ולא היה בשימוש בהיסטוריה המשיחית מאז המאה הראשונה. אבל הטענה הזו אינה נכונה, שכן לכל אורך ההיסטוריה של הקהילה הנושא צץ ועלה מדי פעם וקיימים דיווחים על דיבור בלשונות בקבוצות שונות של מאמינים אדוקים. העדר לכאורה של השימוש במתנה זו משך רוב תולדות הקהילה אינו מהווה עדות חזקה נגד התוקף שלה.

אני אישית אינני מתגאה בהיסטוריה של קהילת המשיח (הכנסייה הנוצרית המסורתית, ברחבי העולם, במהלך אלפיים השנה האחרונות). הוא נראה בעיניי כסיפור של כישלון. גוף המשיח שגשג ופרח בתקופת השליחים. שאול דיווח לקולוסים שהבשורה הופצה בכל העולם והניכה פרי רב (קולוסים א 6). במאה הראשונה, בהדרכת רוח הקודש ובהסמכתו, הם היו מסוגלים להביא את הבשורה לכל העולם. זהו מבצע שגוף המשיח המסורתי הממוסד לא הצליח לחזור עליו ככל הדורות הבאים. מעציב מאד שאנשים רבים רוצים להגביל את כוחו המיוחד של רוח הקודש לימי השליחים בלבד, ובמקומו הציבו כעת את הכשרון והתכניות האנושיים שבעזרתם אנו אמורים למלא את מצוות המשיח ולצאת אל העולם לעשות לו תלמידים. מכאן נובע כשלונה המעציב של קהילת המשיח. יש לבחון ברצינות האם הייתה זו תכניתו של אלהים או גאוותו של האדם שהסיטה הצדה את התלות בהדרכת ובגבורת רוח הקודש בעת הניסיון לקרב את העולם האובד אל ישוע המשיח.

שאל אמר גלטים: "האֵתֶם סְבָלִים כְּלִפְדָּ? אֲשֶׁר הַחֲלוּתֶם בְּרוּחַ, וְעַתָּה תִּכְבְּלוּ בְּבִשְׂרָ?" (גלטים ג 3). זהו בדיוק מה שמכריזים מי שמוכנים להגביל את השימוש במתנות הרוח לימות השליחים בלבד. הקהילה, הם אומרים, החלה ברוח כדי לעזור להם להתגבר על כל המכשולים שבעולם העוין ועובד האלילים שסבב אותם. אבל אחרי שהוקמו מוסדות להשכלה גבוהה תיאולוגית ומבנים ארגוניים, לא היה יותר צורך בגבורת רוח הקודש. גוף המשיח יכול מעתה ואילך להגיע לכדי שלמות בעזרת אנשים שעברו הכשרה מתאימה. אבל הסתכלות כנה בתולדות הקהילה המשיחית תפריך אשליה זו אחת ולתמיד.

ההבטחה מנבואת יואל

כאשר בוחנים את ההבטחה בדבר רוח הקודש ביואל ב 28 לאור הקשרה המלא, מתברר שיואל דיבר על אחרית הימים. הנבואה בעצם נמשכת אל תוך תקופת הצרה, כשפני השמש יקדרו והירח יהפוך לדם, ועד לבוא יום ה' הגדול והנורא, כאשר "יבוא התמים". מה שהחל בחג השבועות ברור שנועד להמשיך עד לשיבת ישוע המשיח. פטרוס אישר זאת כשדיבר אל ההמון בחג השבועות, ששאלו, "אֲנָשִׁים אַחִים, מָה עָלֵינוּ לַעֲשׂוֹת?" הוא ציווה: "שׁוּבוּ מִדְּרִיכֵיכֶם וְהִטְבְּלוּ כָּל-אִישׁ מִכֶּם עַל-שֵׁם יֵשׁוּעַ הַמָּשִׁיחַ לְסִלְיַת חַטָּאֵיכֶם, וְקַבְּלֶתֶם אֶת-מִתְּנַת רֹחַ הַקֹּדֶשׁ. כִּי לָכֵן הֵבֵטָחָה [מנבואות יואל] וְלִכְנִיכֶם וְלִכְל הָרְחוּקִים, לְכָל-אֲשֶׁר קָרָא יְהוָה אֱלֹהֵינוּ" (מעשי השליחים ב 37-39). לא נאמר דבר על תאריך תפוגה בסוף תקופת השליחים. הרעיון הזה הוא המצאה אנושית שנועדה לתרץ את החולשה הניכרת בקהילות ובחיי המשיחיים כיום.

ברור שאיננו טוענים כי הכל אמורים לדבר בלשונות. שאל, בשאלה הרטורית ששאל, "הַכֵּלֶם מְדַבְּרִים בְּלִשְׁנוֹת?" (האיגרת הראשונה לקורинתיים יב 30) ציפה לתשובה שלילית. לא הכל אמורים לדבר בלשונות, כשם שלא לכולם ניתנה מתנת הריפוי. מצד שני, לדעתי אין זה נכון לאסור דיבור בלשונות או אפילו להרתיע את מי שרוצה להשתמש במתנה זו כעזר לחיי התפילה וההגות האישיים שלו לפני אלהים.

מדוע "כריזמה" הופכת לא פעם ל"כריזמאניה"?

באפסיים ד שאל אומר לנו שאלהים הציב בקהילות אנשים מוכשרים, כמו למשל רועים-מורים, כדי להשלים את הקדושים לעבודת השירות ולבנות את גוף המשיח. התוצאה הסופית של הוראה בריאה היא גדילת המאמינים עד לכדי בגרות מלאה כך שלא יושפעו ויטולטלו על ידי כל רוח של תורה חולפת.

אחת החולשות הגדולות ביותר בתנועה הכריזמטית היא העדר לימודים מעמיקים ובריאים בכתובים. נראה כאילו קיים בה עיסוק יתר בחוויות, הרגשות והתנסויות, שלא פעם מוצבים מעל לדבר אלהים. כתוצאה מכך, הפכו כריזמטים רבים לשדה פורה לכל מיני תורות מוזרות שאינן נכונות לפי הכתובים, שמשגשות בשורתיהם.

חשוב ביותר שניח לכתבי הקודש להיות הסמכות הסופית הקובעת לגבי אמונתנו ומעשינו. בכל פעם שאנחנו מתחילים לתת לחוויות ולהרגשות להיות קני המידה הקובעים את תוכן אמונתנו (את הדוקטרינות שלנו), הרי שאנו דוחים את סמכותם העליונה של הכתובים והתוצאה הבלתי נמנעת תהיה בלבול. רבים מאד בימינו מעידים על התנסויות יוצאות דופן ומרגשות. המורמונים, לדוגמא, "מעידים" על חוויית האמת ב"ספר המורמונים". הם מעודדים אנשים להתפלל כדי להרגיש או לחוות האם הספר שלהם נכון או לא. אדם אחד אומר שהוא הרגיש שהספר הוא אמת, ואילו אחר אומר שהוא חש שהוא שקרי. למי מהם עלי להאמין? כל אחד מהם

נשבע שהייתה לו התגלות ממשית מאלהים; ובכל זאת אחד מהם טועה. ברגע שאתה מתחיל להניח לחוויה או להרגשה להיות היסוד או קנה המידה לאמת דוקטרינאלית, אתה פותח תיבת פנדורה. התוצאה היא אובדן האמת בינות לכל החוויות והתחושות הסותרות, וזה מוביל בהכרח לבלבול מוחלט. אבל, כידוע, אלהים איננו אלהים שמחולל בלבול.

נפילה אפיים ארצה בגלל עוצמת הרוח?

אחת התופעות הנפוצות למדי בחוגים הכריזמטיים היא הנפילה "ברוח" כאשר מתפללים עבורך (מה שנקרא באנגלית *slain in the Spirit*). אף פעם לא הצלחתי לגלות איזה ערך אמור להיות לחוויה זו. בכל זאת היא די נפוצה בין הכריזמטים. אם לוחצים עליהם לספק לתופעה זו הסבר שמבוסס על הכתובים, הם בדרך כלל מזכירים את החיילים שבאו לעצור את ישוע בגת שמנים. כשישוע שאל אותם, "אַתְּמִי תִבְקְשׁוּ?", הם ענו לו: "אַתְּיֵשׁוּעַ הַנְּצֵרִי". הוא ענה להם, "אַנִּי הוּא", והם נפלו אחורנית על הקרקע. אבל יש לזכור שהם לא היו מאמינים. חיילים אלה לא היו אנשים מלאים ברוח, שהם חלק מגוף המשיח (גם לא מצוין שהם נושעו אחר כך). ברור שאין כאן תימוכין לקיים מנהג זה בין המאמינים כיום.

כריזמטים רבים מזכירים את מה שקרה לשאול השליח בדרך לדמשק. אבל, שוב, באותו זמן שאול היה אויב למשיח. שום מבשר או רועה עדה לא סמך עליו ידיים, כמו כן לא כתוב בשום מקום שהתופעה חזרה על עצמה אחרי ישועתו. לשאול גם היה אז מפגש אישי חי עם ישוע, שבמהלכו האדון דיבר איתו בקול נשמע לאוזן.

בצעירותי השתתפתי במפגשים ואסיפות רבים שבהם אנשים נפלו על הרצפה, לכאורה עקב פעולת רוח הקודש. פעמים רבות סמכו עליו ידיים, ולא פעם הופעל לחץ קל על המצח שדחף אותי קלות אחורנית. אצל מטיפים אחדים, לחץ זה לא היה כל כך קליל... ואם אתה עומד כשעיניך עצומות, ידיך מורמות וראשך מוטה אחורנית,

אין צורך בלחץ כבד כדי שטיפול אחורנית, במיוחד אם אתה יודע שמישהו ניצב מאחור ויתפוס אותך!

גירוש שדים?

בילוי פופולרי אחר בקבוצות כריזמטיות רבות הוא ההבחנה ברוחות וגירוש שדים זה מתוך זה. ספרים ומאמרים רבים נכתבו על נושא זה בידי מנהיגיהם המוכרים, והם פיתחו דוקטרינות שלמות על יסוד ההתנסויות בלבד. מסופר שאחד האנשים שנחשב למומחה גדול בתחום גירוש השדים החל לחלק ממחטות נייר באסיפות שניהל, כדי שהקהל יוכל להקיא את השדים שלו לתוך הממחטות! אם במהלך האסיפה החל אחד הנוכחים לפהק, היה זה סימן שהוא אחוז בשד העייפות. גיהוק הזמין את גירוש שד הגרגרנות, שפלש לתוכך ברגע שאכלת נגיסה אחת יותר מכפי הצורך. נזק רב נגרם לאנשים רגישים בגלל גישה מזיקה זו, וקורבנותיה הסובלים פזורים כיום בארצות רבות ברחבי העולם.

באחד הספרים שקראתי על נושא זה, המחבר תיאר איך עלינו לשלח את השדים לבור תחתיות כאשר אנחנו מגרשים אותם מאדם כלשהו. ומניין ידע שבכוחנו לשלוח אותם לשם? בזמן ששוחח עם אחד השדים לפני שגירש אותו, השד התחנן לפניו שלא ישלח אותו לבור השאול. האיש שאל את השד אם נתונה בידיו הסמכות לעשות זאת, והשד אמר לו שכן. לפיכך הכריז האיש על יסוד דברי השד, שבסמכותו לצוות על כל השדים לרדת לבור תחתיות. אבל, אם השטן הוא אבי כל שקר, איך תוכל לבטוח באמיתות דברי אחד משליחיו? במקרה זה פותחה דוקטרינה שלמה על יסוד דברים שנאמרו לכאורה מפי שד.

תורות המבוססות על הכתובים כנגד תורות של שדים

שאלו הזהיר כנגד תורות של שדים שילמדו באחרית הימים. התורות

והמנהגים שתיארת, ואחרים, פותחו אך ורק על סמך חוויות ותחושות, ללא יסוד מוצק בכתובים. אנשים רבים סיפרו לי על הניצחון הגדול שהם חוו לאחר ששוחררו משד כלשהו. אם כן, האם עלינו להאמין שביכולתנו לנצח את הבשר שלנו על ידי גירוש שד התאוה? והאם הכתובים מלמדים שאני, כבן האלהים, בכלל יכול להיות אחוז שדים? האם הברית החדשה מדווחת על מקרים שבהם המאמינים גירשו שדים זה מתוך זה בהתכנסויותיהם? ההיפך הוא הנכון. יש פסוקים שלפיהם ניתן להבין שמי שהינו בן האלהים אינו יכול להיות אחוז שדים.

באיגרתו לקורינתים כתב שאול שגופנו הוא היכל רוח הקודש השוכן בקרבנו (האיגרת הראשונה לקורינתים ו 19). הוא גם שאל איזו שותפות יש לאור עם החושך, ואיזו הסכמה יש למשיח עם בליעל, ואיזה קשר יש להיכל אלהים עם האלילים (האיגרת השנייה לקורינתים ו 14-16). באיגרת הראשונה י 20 הוא מזהה אלילים כשדים, ובפסוק 21 הוא מכריז: "לֹא תִכְלוּ לְשֵׁתוֹת יַחַד בּוֹם אֲדֹנָינוּ וְגַם בּוֹם הַשָּׂדִים". לאחר שהראו להם פסוקים אלה, כריזמטים רבים שנהגו לעסוק בגירוש שדים וכדומה פיתחו את הדוקטרינה לפיה השדים יכולים לחדור למחשבות המאמין אבל לא לרוחו. אבל גם לתפיסה זו אין כל יסוד בכתובים. כתבי הקודש אינם מתארים בשום מקום גירוש שד מתלמיד של ישוע, ממאמין שנולד מחדש.

על פי הכתובים, שדים יכולים ואכן נאחזים או שולטים בגוף הלא־מאמינים, וברור מהכתובים שניתן לגרשם בסמכות שם ישוע. אבל הדעה שגירוש שדים הוא הדרך בה יכול המשיחי, בן האלהים, להשתחרר מבעיות הבשר (כגון תאוה, כעס וקנאה) היא מה שאני מכנה "כריזמאניה".

כתוב לעומת מדובר

נראה שכריזמטים רבים מעדיפים דברים שנאמרים בעל פה על פני דבר אלהים הכתוב, והם מנסים להראות של"רְהֵמָה" (rhema) עדיפות על פני ה"לֹגוֹס" (logos). תפקיד הנביא או המוכיח נחשב

יותר מתפקיד המורה. את מה שנקרא "משיחת רוח הקודש" הם מזהים לא על פי האמת שהדובר מבהיר (והתאמתה לכתבי הקודש), אלא יותר על פי הלהט וההתרגשות שמפגין הדובר. אם הוא מדבר בקול רם ובטונים גבוהים, בנימה נחרצת ובמהירות, זה נחשב אות ל"משיחה" אמיתית של הרוח עליו, ובמיוחד אם הוא שואף הרבה אוויר בין המשפטים ומפזר קריאות אמן והללויה נרגשות בין המשפטים!... כמה מהמטיפים המיומנים יותר מהסוג הזה פיתחו בכשרון רב את היכולת לעורר בקהלם התרגשות רבה שגובלת בהיסטריה, וזאת רק על ידי אמירה חוזרת ונשנית של משפט אחד, כמו למשל "הללו את האדון!", וזאת בנימות דיבור משתנות.

בגלל העדפת הדברים שנאמרים בעל פה, לשונות עם פרשנות או התנבאויות נחשקות ומועדפות על פני הטפה או הוראת הכתובים. בקהילות כריזמטיות רבות, אם מתנות הרוח הווקאליות האלה לא באו לידי ביטוי, האנשים סבורים שרוח הקודש לא היה נוכח ופעיל באסיפה. שמעתי לא פעם אנשים מספרים ש"רוח הקודש פעל בעוצמה שכזו באסיפה עד שלמטיף לא הייתה כלל הזדמנות לדבר". הדבר נחשב כביטוי להשפעה או לנוכחות החזקה וה"מובהקת" ביותר של רוח אלהים.

רוחני לעומת נפשי

דברים רבים בחוויית עבודת הכורא של האדם הם יותר נפשיים מרוחניים. בליטורגיה הכנסייתית הטיפוסית יש דברים רבים שמושכים ונעימים לטבע הנפשי של האדם. גלימות מקושטות, שירת מקהלה, נרות וקטורת – כל אלה יוצרים אווירה מסוימת ומעוררים בקהל חוויה נפשית נעימה של תחושת יראת כבוד. בקצה השני של הקשת, מתן ביטוי בלתי נשלט לרגשות שמלווה בצעקות, מחיאות כפיים וריקודים, מעורר באנשים אחרים חוויות נפשיות חזקות.

בהחלט אפשרי שלא זה ולא זה נוגעים באמת ברוחי. באיגרת אל העברים ד 12 נאמר שדבר אלהים חד מחרב פיפיות, ומסוגל להבדיל

בין הנפש והרוח. *דבר אלהים* הוא שפועל ברוח האדם ומזין את הרוח. לפיכך, אם לזקן הקהילה לא ניתנת אפשרות ללמד את דבר אלהים, מותר וצריך לשאול האם היה זה רוח אלהים או שמא הייתה זו נפש האדם שהניעה את האסיפה.

מעציב מאד שכל מיני תופעות מופרזות שאינן כרוח הכתובים מתקבלות בסובלנות רבה כל כך בין הכריזמטים. מאמינים רבים שחשים שחסרה עוצמה בחייהם, הולכים לאסיפותיהם בפתיות וצמא בלבבם ומחפשים בכנות את גבורת האלהים. אבל כשהם רואים שחסר בהן תוכן בריא ומהימן על פי הכתובים, ושכל מיני תופעות של הבשר באות לידי ביטוי שלוח רסן, הם מפנים גב לכל הדברים התקפים והנפלאים שרוח אלהים יכול לחולל ושהאדם מסוגל לחוות אותם בחייו.

לְרוּמָם אֶת הַבָּשָׂר

אני יודע שאין בבשרי דבר טוב. אחת הבעיות הגדולות ביותר בהליכתי הרוחנית הוא הבשר שלי. הבשר שלי רוצה לזכות בהכרה ובהערצה. הבשר יחפש לו כבוד ותשומת לב אפילו באווירה רוחנית. הבשר שלי רוצה שאנשים יחשבו שאני יותר רוחני מכפי שהנני באמת, שאני מתפלל יותר מכפי שאני מתפלל באמת. אני מרגיש טוב כשמחמיאים לי: "אתה כל כך בקי בכתובים! מה, אתה יודע הכל בעל פה?" אני נהנה לשמוע שאומרים לי: "אתה איש תפילה גדול", למרות שידוע לי היטב שאינני כזה.

ישוע הזהיר אותנו (מתי ו) להישמר פן נעשה מעשי צדקה לפני בני אדם על מנת להיראות לעיניהם. הרצון "להיראות לעיני אנשים", להרשים, הוא כוח מניע חזק, ועליי להישמר מפניו בהתמדה. ישוע אמר שהרצון להיראות לפני בני אדם הוא שמניע חלק גדול ממעשינו, מתרומותינו, מתפילותינו ומפעילויותינו הרוחניות, כגון צום. נאמר לנו בכתובים שבבוא היום יבחנו כל מעשינו באש שתקבע מאיזה סוג הם ומה טיב המניעים המסתתרים מאחוריהם.

יהיה זה חכם מאד אם נבחן את מניעינו שכן אם נשפוט את עצמנו, לא נישפט בידי אלהים.

הרבה מהנעשה באסיפות כריזמטיות, נעשה כדי למשוך את תשומת הלב לאדם עצמו. מי שצורח "הללויה!" ומנופך בפראות בידיים מושטות מעלה מושך אליו תשומת לב, ולרוב גם מפריע לאנשים סביבו שבאמת מהללים ומשתחוים לאלהים. לא אחת, כאשר הקהילה שרה מזמורי הלל, ניצבים אנשים אחדים על רגליהם בעיניים עצומות וידיים מורמות בזמן שכל האחרים עדיין יושבים. זה נראה מאד רוחני, כשם שמי שמתפלל בקרן רחוב נראה רוחני מאד, אבל זה ממקד את תשומת הלב על האדם עצמו, וברגע שאתה מושך תשומת לב לעצמך, אתה מסיח אותה מישוע.

לא פעם אוספים תרומות כספיות בשיטות שנועדו להביא כבוד לבשר, ואשר גוזלות מן הנותן את שכרו מאלהים. שמעתי מטיפים שמודיעים כי אלהים אמר להם שבאותו ערב עשרה אנשים ייתנו אלף דולר כל אחד, ואז הם מדברים על לב הקהל בנועם, אחר כך בזעם, ומאיימים, עד שבזה אחר זה קמים עשרה אנשים על רגליהם. כל פעם שמישהו קם ומצטרף לעומדים (שמתחייבים בכך שיתרמו את אלף הדולר המבוקשים), הוא או היא זוכים בתשומת לב רבה. המטיפים עצמם מעודדים מחיאות כפיים ותרועות. כאשר הקהל הריע ושיבח נמלאתי סלידה ועצב, וחשבתי לעצמי: "מסכן, תיהנה מזה עכשיו כמה שאפשר, שכן זהו כל מה שתקבל כשכרך עבור תרומה זו – שבחים של בני אדם ולא של אלהים". כפי שישוע אמר, הם לקחו כבר את שכרם (מתי ו 2). חשתי גם כעס כלפי הרועה או המטיף שמעודדים אנשים לתת מעשרות בדרך זו שאין לצדה כל שכר מאלהים. כמו כן הרגשתי שהוא שיקר כשהכריז שאלהים אמר לו כמה אנשים יתנו באותו ערב אלף דולר. זהו תכסיס פסיכולוגי ותו לא.

תחבולות תפלות

תחבולות תפלות ומכוערות לא פחות הן השיטות שמשמשות רבים

על מנת לחזר אחרי נדבות כספיות, שנועדו כביכול לתמוך בפעילויות בשירות האלהים. מטיפים או מבשרים כריזמטיים רבים יצרו להם רשימות דיוור ממוחשבות והם שולחים מכתבים לחסידיהם התמימים, שרבים מהם הולכים שולל ובגלל ששמם מוזכר במקומות שונים במכתב הם חושבים שזהו מכתב אישי מאחיהם היקר, המרפא המפורסם המופיע בטלוויזיה, מר כך וכך. מכתבים כאלה גדושים לרוב בשקרים, שכן לרוב נאמר בהם: "האדון עורך בלבי הבוקר את הצורך להתפלל במיוחד בשבילך. האם משהו איננו כשורה? בבקשה כתוב לי וספר לי מה אתה צריך כדי שאוכל לעזור לך".

באיגרת פטרוס השנייה ב 2 נאמר לנו שאחד הסימנים לפיהם נזהה נביאי שקר הוא שהם משתמשים בדברי בידוי (שקרים) כדי לסחור בבני אדם. המכתבים האלה מתאימים היטב לתיאור של פטרוס. רובם מחמיאים לבשר. נאמר בהם: אם אתה רוצה שתפילותיך ייענו, או שאלהים יעשה עבורך דבר מיוחד, זרע את זרע האמונה שלך על ידי תרומה כספית. שיטות אלה כופרות בחסד אלהים, שכן אתה כביכול קונה מאלהים יחס מועדף. תמיד תהיתי כיצד זה שאנשים אלה שלמדו את כל רזי האמונה ויש להם השפעה כל כך גדולה על אלהים, אף פעם אין להם מספיק אמונה לבטוח שאלהים יספק את הצרכים שלהם, והם מזהירים שהארגונים שלהם, שמשרתים את אלהים ועושים את רצונו, יפסיקו לפעול עבור אלהים אם אנשים לא ייחלצו מיידית לעזרת אלהים ויצילו אותו מפשיטת רגל.

בקש ותקבל – את כל מה שאתה דורש?

אחת הגישות המזיקות, שאינן נכונות על פי הכתובים ואשר רווחות לאחרונה בחלק מהחוגים הכריזמטיים, היא הטוענת ש"מה שאתה אומר זה מה שאתה מקבל" ("דוקטרינת השגשוג החומרי", prosperity doctrine). אחת מטענותיהם הנפוצות היא שאלהים אינו רוצה שתהיה חולה ושכל מחלה היא תוצאה של אי ידיעה או

חוסר אמונה. תורות כאלה נשמעות יותר כדברים שמרי בייקר־אדי (מייסדת כת "המדע הנוצרי") מטיפה להם, ולא שאול השליח!

אנשים אלה מרבים לדבר על הצהרות חיוביות, על "הכרזת" דברים חיוביים "באמונה", ומזהירים מפני אמירת דברים שליליים. הם מלמדים שמה שאתה אומר הופך לכוח רוחני שהינו טוב או רע בהתאם למה שמוצהר. לפיכך אסור לך להודות "אני לא מרגיש טוב", שכן זוהי אמירה שלילית והיא תגרום לך להרגיש רע. הם בעצם מעודדים אותך לשקר לגבי מצבך או הרגשתך האמיתיים. כמובן שגישה כזו נוגדת את הכתובים ונשמעת כלקוחה הישר מתורת השקר "המדע הנוצרי".

שמעתי אנשים כאלה מנסים להסביר בצורה שתואמת את גישתם את הקוץ בבשרו של שאול. הם אמרו לי: "איפה עוד נזכרים קוצים בכתבי הקודש? ישוע דיבר על הקוצים שחנקו את הדבר עד שהזרע לא יכול לגדול ולהניב פרי. ומה היו קוצים אלה? דאגות החיים, מדוחי העושר והתאוה לדברים אחרים. מכאן שהקוץ בבשרו של שאול היה דאגות החיים שהוא לקח על עצמו".

לו היו טורחים לערוך בדיקה ולו רק שטחית, היו מגלים ששתי מילים יווניות שונות לחלוטין מתורגמות בקטעים אלה ל"קוצים". המילה היוונית ששאול השתמש בה כשדיבר על הקוץ בבשרו משמעותה יתד של אוהל, ולא משהו פשוט וטורדני. שאול סיפר לגלטים שהוא סובל מחולי, מדבר מה קשה.

אחד מהמנהיגים הכרזימטיים האלה אמר לי פעם: "לגבי הנאמר שהקוץ הזה ניתן לשאול כדי שלא יתגאה יתר על המידה, האם אינך חושב שאם שאול היה פשוט מצליח להתגבר על בשרו, לא היה צורך בקוץ זה?" קשה לי לדמיין את גודל הגאווה הרוחנית שהערה כזו מרמזת עליה. למעשה, אותו אדם אמר פה בעצם שהוא התגבר וניצח את בשרו במידת הצלחה גדולה בהרבה מזו של שאול. אבל בגדיו הצעקניים, מכוניתו היקרה והבית הגדול שהיו בבעלותו כלל וכלל לא העידו על כך. ובכל זאת הוא טען שכל המותרות והחיים הבזבזניים היו רק אות לאמונתו, שכן אם אלהים היה יכול לבטוח בנו בנוגע לכסף הוא היה רוצה שכולנו נחיה ברווחה וניהנה משפע

כלכלי, וכל מי שיש לו מספיק אמונה יכול לחיות כבנו של מלך המלכים.

מה זה אומר לגבי ישוע, שלא היה לו מקום להניח בו את ראשו, ושנאלץ לשלוח את שמעון לדוג על מנת להשיג מטבע לתשלום המסים? שמעתי על אנשים רבים שמתו בעודם מכריזים הכרזות "חיוביות" על ממשות ריפויים. לחלקם ודאי אפשר היה לעזור באמצעים רפואיים מתאימים, אבל לימדו אותם שאם יכריזו באמונה על ריפויים זה אכן יתרחש, ולו היו הולכים לרופא היה נחשב הדבר לאמירה שלילית ולהודאה בכך שמשהו אינו כשורה. שמעתי על אחרים, שהלכו שולל אחרי המטיפים שהורו להם לדבוק בהצהרות חיוביות בלבד (בתור ביטוי לכאורה לאמונה חזקה), וכאשר מה שהכריזו ודרשו לא התגשם, הם הפנו את גבם לאלהים ונטשו לגמרי את הדרך המשיחית. ידוע לי גם שאחדים מהמטיפים המובילים גישה זו, הדוגלת בהצהרות חיוביות כדרך לכריאות תמידית ושפע כלכלי, הגיעו לאשפוזים בבתי חולים עקב התמוטטות עצבים ותשישות.

נראה שמי שמתעשרים ביותר מתורות אלה הם המטיפים עצמם. מה יענו לאלהים כשיעמדו לפניו ויצטרכו לתת דין וחשבון על מעשיהם? על האלמנה הענייה שהם הונו בערמומיות וגרמו לה לתרום להם מחצית מהקצבה שלה, ולכן הייתה צריכה לזוטר על כמה ארוחות וזאת כדי לאפשר להם לטוס במטוסיהם הפרטיים לבתי הקיץ המפוארים שלהם ולסעוד במסעדות יוקרה?

שאל כתב לטימותיאוס על תורות מעוותות של בני אדם מושחתים שאין בהן אמת, שכן הם חושבים שיראת אלהים היא דרך להשגת עושר. שאל הזהיר את טימותיאוס להתרחק מהם. זהו תרגום חופשי אך מדויק של הנוסח היווני של האיגרת הראשונה לטימותיאוס ו 5. ואז אמר שאל לטימותיאוס שחיי חסידות ויראת אלהים המלווים הסתפקות במועט הם רווח גדול.

לקבל את גבורת הרוח

לרוב קיימים מכשולים שונים בחיינו שמונעים מאיתנו לקבל את "המשיחה" המיוחדת הזאת של רוח הקודש, או את כוחו וגבורתו. ראשית, קיימת בנו תחושה כללית של חוסר ערך עצמי. השטן, העמל על מילוי תפקידו כמקטרג על האחים, מנסה להציג לפנינו את כשלונותינו וטעויותינו באור שלילי מופרז, ומרמז שאיננו ראויים לקבל דבר מאלהים. כמובן מסוים זה נכון. אבל אלהים אינו מעניק לנו את חסדו ומתנותיו בתור שכר להתנהגות טובה מצדנו, אלא כדי לאפשר לנו לחיות חיים רצויים בעיניו. כוחו של רוח הקודש הוא הכוח שאני זקוק לו כדי שיעזור לי לחיות חיי ניצחון במשיח. כמו כן, כיוון שזוהי מתנה מאלהים, הרי שהוא נותן אותה על יסוד חסדו בלבד ולא בזכות מעשים כלשהם מצדי.

מכשול נוסף הן ציפיות שטיפחנו. כוונתי לציפיות שאינן מבוססות על כתבי הקודש אלא התפתחו מדעות שעוצבו בנו מראש, שניטעו בנו בעקבות התנסויות ששמענו עליהן מפי אחרים. שנים רבות חשבתי שכאשר רוח הקודש יצלח עליי אני ודאי אשקע באיזשהו מצב של חוסר הכרה או אכנס לטראנס. שמעתי עדויות של אנשים שהתמלאו ברוח, ורבים מהם סיפרו: "...וכשחזרתי להכרה, השתוממתי לגלות שעברו ארבע שעות". לכן, בעודי ממתין לרוח הקודש, ציפיתי תכופות לשווא שאשקע באיזשהו מצב של נים לא נים. אנשים מספרים שחשו כל מיני תחושות, כמו למשל "הרגשה כאילו זרם חשמלי של עשרת אלפים וולט זורם דרך גופי" או "גל

חום הציף אותי". יש מי שמדווחים על גלים גלים של תחושת כבוד נשגב ושמימי שהציפו אותם, או על דגדוג בעמוד השדרה. אחדים מספרים שפרצו בככי בלתי נשלט, בעוד שאחרים תיארו שרעדו בחוזקה בכל גופם.

כל אלה הם אולי תגובות תקפות לפעולת רוח הקודש בחיי האדם או להאצלת הרוח או התמלאות בכוחו. אבל המגוון הרחב של התופעות רק מעיד שאלהים אינו מוגבל לדרך אחת בלבד כשהוא מעניק לנו את רוח הקודש ושופך אותה על חיינו. אל לנו לצפות לשום תחושה מסוימת כהכחה לכך שאלהים מילא אותנו ברוחו – מלבד לאותו שטף גואה של אהבה, שכן פרי הרוח הוא אהבה.

אם אני מצפה לתגובה או לתחושה מסוימות, אני עלול להתאכזב כשלא אקבל אותן, ואני עלול לחשוב שאלהים לא העניק לי את מתנתו. מה שאני חווה, או העדרו, גורם לי לספקות ואני רואה בכך סירוב מצד אלהים לברך אותי.

בקש ותקבל

אם ברצוננו לקבל מאלהים את מתנת רוח הקודש, עלינו לבקשה. כדברי ישוע בלוקס יא 13: "אַף־כִּי הָאֵב מִן־הַשָּׁמַיִם יֵתֵן אֶת־רוּחַ הַקֹּדֶשׁ לְשֹׁאֲלִים מֵאֵתוֹ". חשוב מאד לבקש, זהו חלק חשוב מהקבלה. באיגרת יעקב ד 2 נאמר לנו שאין לנו מפני שאיננו מבקשים. לאנשים רבים בימינו חסרה גבורת רוח אלהים בחייהם פשוט מפני שאף פעם לא ביקשו אותה. ביוחנן טו 16 אומר ישוע לתלמידיו, "לֹא אֶתֶם בְּחַרְתֶּם בִּי, כִּי אִם־אֲנֹכִי בְּחַרְתִּי בְכֶם, וְהִפְקַדְתִּי אֶתְכֶם לְלֶכֶת וְלַעֲשׂוֹת פְּרִי וּפְרִיכִים יְקוּם; וְהָיָה כֹּל אֲשֶׁר תִּשְׁאָלוּ מֵאֵבִי בְּשֵׁמִי יֵתֵן לָכֶם". אלהים מתכנן ורוצה לתת לנו דברים שונים, והבקשה רק פותחת לפניו את הדלת לעשות את מה שהוא רוצה בלאו הכי לעשות עבורך.

ישוע גם אמר: "שִׁאֲלוּ וְתִקְחוּ לְמַעַן תִּמְלֵא שְׂמֵחַתְכֶם" (יוחנן טז 24). חיים מלאים ברוח הקודש הם חיים מלאים בשמחה. שמחה היא המילה הראשונה ששאל מזכיר בהגדרו את האהבה שהיא פרי הרוח (גלטים ה 22). באיגרת יוחנן הראשונה ה 14-15 נאמר לנו שאם

נבקש דבר בהתאם לרצון האלהים, הוא ישמע אותנו, ואם ישמע אותנו גם יעניק לנו את מה שאנו מבקשים ממנו. האם אלהים רוצה שנהיה מלאים ברוח? ידוע לנו שכן, מפני שאלהים מצווה זאת באפסיים ה' 18: "הַמְּלֵאוּ בְרוּחַ". כשאני מבקש שאלהים ימלא אותי ברוח, אני יודע בוודאות שאני מבקש בהתאם לרצונו.

כל דבר שאני מבקש מאלהים, עליי לבקשו באמונה ולהאמין שאלהים ימלא את הבקשה. אם כן הצעד הבא שלי חייב להיות צעד של אמונה. עליי להאמין שאלהים אכן מממש זאת. אמונה היא ביטחון בממשות הדברים המקווים, הוכחת דברים שאינם נראים. האמונה מספקת לך את כל ההוכחות שאתה זקוק להן; האמן שבקשתך תיענה, ותקבל. אל לנו לחפש אותות מידיים כלשהם כמו לשונות, גלי חום או גלי תחושת כבוד שמימי. ייתכן שהם יופיעו וייתכן שלא. אסור לי לחפש איזו הרגשה או חוויה כהוכחה לכך שאלהים עונה לתפילתי. אמונתנו חייבת להתבסס תמיד על דבר אלהים המהימן והבטוח, ואף פעם לא על הרגשה. הרגשותינו משתנות תכופות, אבל דבר אלהים נצחי ואינו משתנה.

שאל שאל את המאמינים מגלטיה: "הַאֵם מִמַּעֲשֵׂי הַתּוֹרָה קִבְּלֶתֶם אֶת הַרוּחַ, או מִשְׁמוּעַת הָאֱמוּנָה?" שאלה זו נכונה גם לגבי חיינו. ההתמלאות ברוח איננה איזשהו שכר שאלהים נותן לי על שירות ראוי לשבח, אלא היא פשוט מתת חסד צרוף. ברומיים ד' 20 אנו קוראים שבגלל אמונתו החזקה של אברהם, הוא נתן כבוד לאלהים. בקש כעת מאלהים שימלא אותך ברוח קודשו, והלל את אלהים כעת, באמונה, על עוצמת האהבה החדשה שהוא יוצק על חייך.

דרך נעלה יותר

בגלטים ה מתואר המאבק הרוחני המתחולל בכל משיחי. מלחמה זו אינה מתרחשת במי שאיננו משיחי; הוא אינו יודע עליה דבר מפני שרוחו של הלא-מאמין רדומה.

אבל ברגע שרוחך מתעוררת לחיים, מרגע שנולדת מחדש, מתחולל בך מאבק פנימי: "הַבֶּשֶׂר מִתְאַוֶּה הַפֶּד מִן־הָרוּחַ וְהָרוּחַ הַפֶּד מִן־הַבֶּשֶׂר; וְשִׁנְיָהֶם מִתְקוּמָמִים זֶה לָזֶה, עַד־שֶׁלֹּא תוּכְלוּ לַעֲשׂוֹת אֵת אֲשֶׁר תַּחְפֹּצוּ" (גלטים ה 17). הרוח והבשר מתקוממים זה נגד זה. "הבשר" מונע ממך לעשות את הדברים שאתה רוצה לעשות עבור האדון. "וּגְלוּיִם הֵם פְּעֻלֵי הַבֶּשֶׂר, אֲשֶׁר הֵם נְאוּף, זְנוּת, טִמְאָה וְזִמָּה, עֲבוּדַת אֱלִילִים וְכִשּׁוּף, אִיבוֹת וּמִצּוֹת וְקִנְיָאָה וְרִגְזוֹ, מְרִיבוֹת, מַחְלָקוֹת וְכִתּוֹת, צָרוּת עֵינַי וְשִׁפְיֵכוֹת דְּמִיִּים וְשִׁכְרוֹן וְזוּלָלוֹת וְדוּמִיָּהוּ, אֲשֶׁר אָמַר עֲלֵיהֶן בְּמוֹ־שִׁאֲמַרְתִּי כָּבֹר, כִּי עֲשֵׂי אֱלֹה לֹא יִנְחֲלוּ מַלְכוּת הָאֱלֹהִים" (פסוקים 19-21).

מול מעללי הבשר ובניגוד גמור להם ניצב "פרי הרוח": "וּפְרֵי הָרוּחַ אֱהִבָה (אָגָפָה) . . ." (פסוק 22). פרי, ולא מעשים, הוא שמאפיין את שיטות האלהים. בכל פעם שאתה נכנס לתחום המעשים, אתה נכנס לתחום הבשר. אבל הפרי, שמאפיין את השיטה שאלהים משתמש בה, הוא מה שנובע באופן טבעי ממערכת יחסים. אינך רואה עץ משמש נאבק ומתאמץ להפיק פרי, גם אינך רואה את פרי המשמש נאבק ומתאמץ להבשיל; זהו פשוט תהליך טבעי.

אלהים רוצה לפעול כך בתהליך הטבעי של פעולתו ומעורבותו בחיך – אין זה משהו שאתה יכול לראותו, או שאתה מתאמץ ונאבק בניסיון לפתחו. ברגע שאתה מתחיל להתאמץ ולהיאבק כך, הרי שאתה שוב כתחום פעלי הבשר. שיטתו של אלהים היא הפקת פרי, והפרי הוא תוצאה טבעית של מערכת היחסים שלנו עם המשיח, כשאנחנו "עומדים בו".

ישוע אמר, "אֲנִי הוּא הַגֶּפֶן; וְאַתֶּם הַשָּׂרִיגִים." "כָּל־שָׂרִיג בִּי אֲשֶׁר ... יַעֲשֶׂה פֶרִי, (אלהים) יִמְהַרְנוּ לְהַרְבּוֹת אֹתָם פְּרִי. אַתֶּם כְּעֵת מְטַהְרִים בְּעֵבוֹר דְּבָרֵי אֲשֶׁר דִּבַּרְתִּי אֵלֵיכֶם; עֲמַדוּבִי, וְאֲנִי כְכֶם" (ראה יוחנן טו 1-8). כשאתה עומד במשיח, הרי שתניב פרי. ישוע אמר, "הַשָּׂרִיג בְּלִי־יַעֲשֶׂה פֶרִי מֵאֵלָיו, אִם־לֹא יַעֲמַד בְּנִפְנִי". השריג אינו יכול להפיק פרי כשלעצמו. עליך להיות מחובר לגפן אם רצונך להניב פירות. ישוע גם אמר, "בְּלִעְדֵּי לֹא תוּכְלוּן עֲשׂוֹת מְאוּמָה". אבל כאשר אתה עומד במשיח, התוצאה הטבעית תהיה שאהבתו תתחיל לזרום ולשפוע מחיך. השיטה המשמשת את אלהים היא תהליך יצירת פרי – התוצאה הפשוטה, הקלה והטבעית ביותר של עמידה במשיח.

המילה רוח בצירוף "פרי הרוח" מצביעה על הדינמיות, על גבורת האלהים – על פעולת רוח הקודש בחיי המאמין. אין זה מקרה שפרק יג באיגרת הראשונה לקורנתים נמצא בתווך בין דיוני שאול על מתנות הרוח בפרקים יב ויד. בפרק יב הוא מונה רבות ממתנות הרוח, בפרק יד הוא מתאר כיצד חלק מהן פועלות, ומהי מטרתן של אחדות מהן. אבל בסוף פרק יב הוא אומר, "וּבְכִלְיוֹת אֲרָאָה אֶתְכֶם דְּרֹךְ נַעֲלָה עַל־בְּלָנָה" – משהו שהוא נעלה אפילו יותר מכל המתנות הנדרות האלה.

רבים מבקשים מאלהים שייתן להם מתנות רוחניות כמו מתנת הנסים, מתנת האמונה, הריפוי, הבחנה בין הרוחות, או דבר דעת.

אנחנו רוצים את היכולת להשתמש במתנות העל־טבעיות האלה בחיינו. אבל שאול אמר: "אַרְאֵה אֶתְכֶם דָּרֶךְ נַעֲלָה עַל־כַּלְנֵה". ומה עדיף על פני קבלת המתנות העל־טבעיות האלה ופעולתן בחיי? — שאהבת האלהים תזרום מחיי. ואם אהבה זו אינה זורמת, כל המתנות העל־טבעיות האלה מאבדות את ערכן.

המילים "פרי הרוח" מצביעות על הכוח הדינמי, על הגבורה של אלהים. ישוע אמר: "תִּקְבְּלוּ גְבוּרָה כְּבוֹא עֲלֵיכֶם רוּחַ הַקֹּדֶשׁ". המילה "גבורה" היא דנמיס (dunamis) ביוונית. רוח הקודש הוא כוחו של אלהים השוכן ופועל בקרבנו. הוא מעניק לנו את היכולת להשתנות ולעשות את מה שלא יכולנו לעשות בלעדיו. האהבה השמימית הזו ("אַגָּפָה") לא תוכל למלא אותך ללא רוח הקודש, ואתה גם לא תוכל להביע אותה ללא רוח הקודש. פרי רוח אלהים השוכן בחייך הוא האהבה הזו, שתנבע ותזרום בך וממך. ה"שטף" הטבעי של רוח אלהים בתוכך יתבטא באהבה זו, שכן רוח אלהים הוא הכוח הדינמי של אלהים השוכן בתוכך, שמפיק את האהבה הזו ("הַאֲגָפָה") בחייך ו"מזרים" אותה גם כלפי חוץ. השיטה שאלהים משתמש בה היא הפקת פרי; גבורת האלהים המשמשת בתהליך זה הוא רוח הקודש עצמו.

פְּרֵי הַרוּחַ הָאֱמִיתִי

ודאי שמעת שנאמר כי יש "תשעה פירות רוחניים". שמעתי דרשות על תשע מתנות הרוח ועל תשעת פירות הרוח. אבל הייתי רוצה שתעיין בתשומת לב בגלטים ה' 22: "וּפְרֵי הַרוּחַ אֲהַבָה" (אַגָּפָה). לפי מיטב הבנתי בתחום הדקדוק והתחביר, אם היו תשעה פירות שאול היה צריך לומר: "ופירות הרוח הם אהבה, שמחה, שלום וגו'".

אבל הוא לא ניסח כך את דבריו. הוא דיבר בגוף יחיד: "פרי הרוח הוא אהבה". אם כך, מה הם הדברים האחרים שנמנים בפסוק זה? מה לגבי שמחה, שלום, אורך רוח, נדיבות, חסד, אמונה, ענווה ופרישות? כל אלה מגדירים את האהבה ("הַאֲגָפָה"). למילה "אהבה"

שימושים רבים ושונים בשפות השונות, ומשמעויות רבות. לכן שאול מגדיר את ה"אַגָּפָה" הזו בעזרת רשימת המילים האלה.

שמחה היא המודעות לאהבה. אם ראית מישהו מאוהב באמת, ודאי שמת לב שהדבר העיקרי שמאפיין אותו או אותה הוא השמחה, התרוממות הרוח. איזו שמחה מעוררת בנו אהבה אמיתית! אתה יכול להיקלע למצבים קשים ביותר ועדיין להיות מלא שמחה אמיתית. אתה יכול לעסוק במלאכות הכי עלובות, אבל אם אוהבים אותך אהבת אמת, הרי שלמרות הכל תהיה מלא שמחה נהדרת. לפני זמן מה פגשתי צעירה שהכרתי ושאלתי אותה לשלומה. "נהדר! התחתנתי ואני לא צריכה לעבוד יותר". היא התכוונה לומר שאינה צריכה לעבוד יותר במשרד משמונה עד חמש. בעצם, סביר שהיא עבדה כעת יותר קשה מאי פעם, אבל עכשיו הייתה מוקפת כזו אהבה עד שהיא אפילו לא החשיבה את כל זאת כעבודה. האהבה הופכת כל מטלה לתענוג. כשאתה אוהב באמת, אינך רוטן ורואה קושי בדברים שאתה עושה עבור האנשים שאתה אוהב. אתה נהנה לעשות אותם. השמחה היא המודעות לאהבה.

המאפיין השני של האהבה הנובעת מרוח אלהים, ה"אַגָּפָה", הוא *שלום*. שלום אמיתי אינו יכול להתקיים ללא ה"אַגָּפָה". בתקופה מסוימת הכריזו ששורר עכשיו שלום בין כמה מדינות במזרח התיכון. אל תאמין לכך! אין שלום אלא הרבה שנאה ומרירות. אין שם שלום אמיתי. בין רגע המצב עלול להתהפך ועלולה לפרוץ מלחמה כוללת. הבסיס האמיתי היחיד לשלום הוא אהבה. יכולים להיות הפסקת אש או הפסקות מעשי איבה וסיכומים של ועידות, אבל הבסיס האמיתי לשלום הוא אהבה אמיתית. כאשר אני אוהב אותך עד כדי כך שאינני רוצה לעשות דבר שיזיק או יפגע בך בדרך כלשהי, אז שורר בינינו שלום.

אורך רוח. שאול השתמש במילה זו כשהגדיר מהי אהבה ("אַגָּפָה") בפרק יג באיגרת הראשונה לקורינתים: "הָאֲהָבָה מְאַרְכֶּת־אֶף וְעֵשָׂה חֶסֶד". אם אתה אוהב מישהו באמת, אינך סופר כמה פעמים נפגעת. אתה מאריך אף, אתה סבלן. אתה סובל וסובל וסובל, ובכל זאת ממשיך לנטות חסד.

מאפיין נוסף של ה"אָגָּפּה" הוא נדיבותה. האהבה האמיתית כל כך נדיבה ועדינה! זוהי תכונה יפהפייה ונערצת במיוחד של האהבה.

חסד (טוב לב). לדעתי אהבה היא המניע האמיתי היחיד לטוב לב אמיתי. אנשים רבים עושים מעשים טובים או מתנהגים יפה רק מפני שהם חוששים מההשלכות שיהיו להתנהגות רעה. אבל אין זה טוב לב אמיתי. "הייתי רוצה לרצוח אותך אבל ישליכו אותי לכלא". "אני רוצה לשדוד את הבנק הזה אבל עלולים לתפוס אותי". רבים נמנעים מלעשות רע רק בגלל שהם פוחדים מהתוצאות שיהיו למעשיהם. אבל זה איננו טוב לב או חסד. המניע האמיתי היחיד לטוב לב אמיתי הוא אהבה. בגלל האהבה, לא ארצה לפגוע ולהכאיב. לא אעשה דבר שיגרום למישהו להיכשל, מפני שאני אוהב אותו. זהו המניע האמיתי לטוב לב.

מאפיין נוסף של ה"אָגָּפּה" הוא אמונה. אין הכוונה לאותה אמונה שנמנית כמתנת הרוח באיגרת הראשונה לקורנתים יב, אלא מדובר באמון או בביטחון באנשים. אם תאמר "אני לא בוטח באיש", אתה בעצם אומר "אני לא אוהב איש". אם אתה אוהב מישהו אהבת אמת אתה גם תבטח בו, תאמין בו, מפני שאמון הוא חלק מתכונות האהבה.

ענוה. אהבה אמיתית אינה מתעקשת ועומדת על שלה, אינה מתפארת ואינה מתנשאת. אחד המאפיינים העיקריים של ישוע המשיח הוא ענוותו. הוא היה יכול להתפאר ולדרוש את הערצת הכל כשחי עלי אדמות. ככלות הכול, זכור מי הוא. ישוע כינה את עצמו פעמים רבות "בן האדם". הוא היה יכול לקשור לעצמו תארים מכובדים רבים: בן הצדקה, בן הכבוד, כוכב נוגה השחר, דגול מרובה, חבצלת השרון, פלא יועץ, אל גיבור, אבי עד, שר שלום. כל אלה היו שמות ראויים לישוע. היה ביכולתו לומר "כך אומר לכם כוכב נוגה השחר" או "משיח אלהים מכריז...". אבל במקום זאת הוא כינה את עצמו פעמים רבות "בן האדם": "כִּי בָּא בֶן־הָאָדָם לְבַקֵּשׁ וְלְהוֹשִׁיעַ אֶת־הָאָרֶץ" (לוקס יט 10).

רבים בימינו מביעים כבוד לזולת בתארים מרשימים. אנשים אוהבים כל כך תארי כבוד! אבל ישוע בז לתארים. הוא נזף באלה שאהבו

לעמוד בשווקים ולהיקרא "רבי, רבי" מישהו אמר פעם שהתארים הם רק אמצעי שמאפשר לנו להבחין בין תולעת אחת לרעותה. מי אני? אפס אפסים בלעדי האלהים. האהבה מאופיינת בנמיכות רוח. ולבסוף, הפרישות (ריסון עצמי). הדרך הטובה ביותר שבה אוכל להגדיר פרישות היא לציין את היפוכה: חוסר ריסון, תאוותנות ופריצות. למרבה הצער אנחנו מכירים אותם טוב מדי, והם היפוכה של הפרישות. מדובר במתינות, בריסון עצמי שאינו חוצה גבולות. זהו יישוב הדעת הנפלא של האהבה.

הפרי בחיך

כל אלה, המאפיינים את האהבה מסוג "אָגָּפָה", הם מה שרוח הקודש רוצה להביא לחיך. "אָגָּפָה" היא הפרי האמיתי של הרוח. אהבה זו תנבע מהשתכנות רוח הקודש בקרבך. כאשר רוח אלהים פועל בך, וכאשר אתה מכניע את עצמך לרוח, הפרי שהרוח מפיק הוא האהבה מסוג "אָגָּפָה". רוח הקודש פועל בקרבך ובחיך כמאמין על מנת להשיג מטרה שנבצר ממך להשיג בעצמך – לתת לך את אהבת האלהים, ה"אָגָּפָה", עבור קהילת האלהים.

זהו האות שלפיו יידע העולם שהנך תלמיד של ישוע. זה יהיה אות עבורך, לפיו תדע שעברת ממוות לחיים, מפני שתראה את אהבת האלהים בפעולה בחיך.

עלינו להיות מלאים ברוח. עלינו להיכנע לרוח הקודש כדי שפריו ירבה וישגשג בחיינו וישפיע על סביבתנו. אז תשלוט בנו אהבה נשגבה זו ("אָגָּפָה") והיא תזרום מחיינו כנהרות מים חיים.

לסיום

למרבה הצער, ל"כריזמאניה" יש השפעה דוחה על מאמינים רבים שחשים רעב רוחני אמיתי ומחפשים בכנות דרך לדעת את גבורת האלהים בחייהם באופן חי יותר.

במלכים ב' ד' אנו קוראים שאלישע, בעת רעב ששרר בארץ, רצה להאכיל את בני הנביאים בנזיד שבושל בסיר גדול. הם ליקטו צמחים שונים, ואחד מהם הכניס לסיר פקועות שדה רעילות. כאשר רצו לאכול מהנזיד הבחינו בכך וצעקו: "מִוֶּת בְּסִיר!"

כך קורה תכופות כשאדם, רעב וצמא למלוא האלוהות, טועם מפרי הביאזשים של ה"כריזמאניה". למרבה הצער הוא מסיק שרוח אלהים אינו פועל בעוצמה ובאמת בקהילת המשיח כיום, וממשיך להיאבק ולהתקשות בחייו המשיחיים ללא עזרתו וכוחו המלאים של רוח הקודש.

אלהים לא רצה שבני ישראל יגוועו במדבר אלא רצה שייכנסו לארץ הפורייה שהבטיח להם. אלהים אינו רוצה שהליכתך איתו תהיה כהליכה במדבר חרב ועקר. הוא חפץ שתכיר את מלוא עושר החיים שהבטיח לתת לנו באמצעות רוח הקודש.

אל תניח למנהגים ולגישות מופרזים ומוטעים, שאינם בהתאם לכתובים, לרפות את ידיך. אל תניח להם לגרום לך להפסיק לבקש את מלוא מה שאלהים רוצה שתטעם מהאהבה, השמחה והעוצמה שהן תוצאת החיים במלוא הרוח. עדיין לא חוינו את מלוא עושר

פעולתו האמיתית השלמה של רוח הקודש בחיינו. לפיכך עלינו להתמיד ולהישאר פתוחים לאלהים ולהניח לו להעניק לנו את כל מה שהוא חפץ לתת לנו. הכתובים מכילים כל כך הרבה דברים והבטחות שעדיין לא חווינו, עד שבוודאי ובוודאי שאין כל צורך לחפש דברים מחוצה להם.

שאל אמר שהוא שמח על שהמאמינים בקהילת קורינתוס לא חסרו כל מתנה רוחנית בזמן שהמתינו לשיבת המשיח. לכן תפילתי היא שגם אנחנו נדע את מלוא רוח הקודש ואת המתנות שהוא רוצה לשפוך עלינו בעודנו מחכים לשיבת האדון.

קורא יקר,

בנספח זה אנו מציעים לך ספרות משיחית נוספת. תוכל לבחור עד **ארבעה** ספרים מתוך הרשימה ללא תשלום וללא התחייבות מצדך. אם קריאת הספרים תעורר בך שאלות או תגובות כלשהן, תמיד נשמח לשמוע ממך, ונשתדל להשיב כמיטב יכולתנו. – להזמנת הספרים, אנא סמן את הכותרים המבוקשים, תלוש את הספח ושלה אותו אלינו.

אנו מאחלים לך קריאה מהנה.

ואלה הם הספרים שבמבצע:

1. ספר התנ"ך והברית החדשה

2. ספר הברית החדשה

מהדורה מיוחדת. כל המובאות מן התנ"ך מצוינות בצבע שונה ומצורפים אליהן: מראי מקום; טבלה עם הקבלות בין הטקסטים של ארבע הבשורות; מבחר נבואות מהתנ"ך והתגשמותן בברית החדשה; מפות של מסעות ישוע, מסעות שאול השליח ומפות של אזורנו בתקופת בית שני (בצבע מלא).

3. חסד משנה הכל מאת צ'אק סמית

חסד – היא מילה שכולנו אוהבים לשמוע. אבל האם אנחנו יודעים מה משמעותה באמת? בלי חסד היו חיינו יבשים ומעלים אבק. החסד הופך את חיינו למשהו עשיר ויפה. צ'אק סמית מתאר בספר זה את סוד החסד, וחושף בפנינו את האמת המפתיעה: לעולם לא נוכל לזכות בחסד בזכות מאמצינו אנו. חסד אמיתי מקורו בליבו של אבינו שבשמיים, והוא ניתן לנו בזכות אהבת המשיח. הידיעה שאלוהים עומד לצידך ואוהב אותך, היא המקור הגדול ביותר של ביטחון. זו תמצית החסד – וזה מה שהופך את החיים לכאלה שכדאי לחיות אותם. בספר זה עוסק צ'אק סמית בשנים עשר נושאים חשובים הקשורים לחסדו המופלא והאין סופי של אלוהים. הוא מסביר מדוע . . .

— איננו קשורים לאלוהים בכוחה של רשימה ארוכה של "עשה" ו"אל תעשה";

— הטעויות שלנו לעולם לא ירחיקו אותנו מאלוהים;

— יש דבר אחד בלבד שאנחנו יכולים לעשות כדי

לשאת חן בעיני אלוהים;

— מערכת היחסים שלנו עם אלוהים אינה תלויה במאמצים שלנו, אלא באהבתו ובאופיו הבלתי משתנה.

4. המשיח בתנ"ך לאור ספרי חז"ל מאת ריסטו סנטלה

המחבר פונה לספרות הרבנית כדי למצוא את שורשיה האמיתיים של האמונה המשיחית. הוא בודק באופן שיטתי את הרמזים הרבים לאישיותו ולשירותו של המשיח, כפי שהם מופיעים בחומש, בנביאים ובתהילים, ואת פירושם במקורות היהודיים הקדומים.

5. המשיח בבית החדשה לאור ספרי חז"ל מאת ריסטו סנטלה

בספרו הראשון, "המשיח בתנ"ך לאור ספרי חז"ל", ביצע המחבר מעין קפיצה נחשנית אל תוך ים סוף של הספרות הרבנית, במטרה לגלות את שורשי האמונה המשיחית בתנ"ך. בספרו השני, עושה המחבר צעד נוסף – מים סוף עד חוף המבטחים – המקום שבו, על פי הברית החדשה, מתגשמות ההבטחות בחייו ובאישיותו של ישוע המשיח. בברית החדשה יש לראות מעין מדרש על הופעתו של המשיח המיוחל. הקורא יופתע לגלות את השורשים המשותפים בארבע הבשורות ובספרות חז"ל.

6. החיפוש הרוחני מאת ריצ'רד א' בנט

ד"ר ריצ'רד בנט עשה עבודה נפלאה בהסברת יסודות מערכת היחסים בין האדם לאלוהים, בצורה מדויקת ומשכנעת. כתבי הקודש אומרים כי אלוהים נתן את העולם בלב בני האדם (קהלת ג 11). יש המפרשים את המילה "עולם" במובן המקראי הרגיל "נצח", ומכאן שאלוהים קבע את הנצח בלב בני האדם. לפיכך, מאחר ובני האדם נוצרו למען הנצח, ענייני עתות הזמנים לא יוכלו לעולם לספק אותם באופן מלא ותמידי. קיימת ריקנות אינסופית שרק אלוהים יכול למלאה. אוגוסטינוס היטיב להבהיר זאת כאשר הוא הצהיר: "הו אלוהים, יצרת אותנו למענך; נשמותינו חסרות מנוחה עד אשר תמצאנה מנוחה בך." ספר זה מסייע לנו להמשיך בחיפוש הזה, עד שנמצא מנוחה בקשר ממשי ואישי עם אלוהי הנצח.

7. מזון לאמונה מאת ריצ'רד א' בנט

ממש כפי שאדם עשוי להיות מוקסם מן המתכונים המופיעים בספר בישול, ועם זאת למות מרעב, כך עשוי אדם להיות מוקסם מן ה"מתכונים" להצלחה המופיעים בכתבי הקודש, ועם זאת לסבול מתת תזונה רוחנית! "מזון לאמונה" הוא מדרך לכתבי הקודש שנכתב כדי לסייע לך לקלוט את דבר אלוהים – מן הספר המונח בידך אל שכלך – ומשכלך אל לבך.

8. הרז דשלושא מאת הרב צבי נשיא

מטרתו של ספרו זה היא להוכיח שחכמינו ז"ל, אשר פעלו בתקופה שקדמה לביאת ישוע, גרסו שהאלוהות הופיעה בצורת רבים. ידיעה זו רוחה עד כמאה שנים לאחר חורבן בית שני, וכפי שילמד הקורא מהציטוטים שבספר, היא נכללה בכתבי הקודש ובאה לידי ביטוי במרבית הכתבים העתיקים. לקטעים שנכתבו במקור בארמית נוסף תרגום עברי.

9. הפרק האסור מאת שלמה אוסטרובסקי (חוברת)

כלי עזר מועיל ללימוד מעמיק של פרק נ"ג בספר הנביא ישעיהו. היהודים המשיחיים מפרשים פרק זה כמתייחס למשיח. הפרק אינו נכלל בהפטרות.

ראה המשך הרשימה מעבר לדף

 טופס הזמנת ספרים בעמוד האחרון

10. תורת המוסר של היהדות מאת הרב י' ג' בן־אברהם

הבקיאים בתורת המוסר של היהדות, כפי שנמסרה לנו בהמשנה, בתלמודים (הבבלי והירושלמי), בכתבי הרמב"ם, במדרשי רבה ובספרים יקרים נוספים, נדמהים לא אחת כאשר אינם מגלים בדפי הברית החדשה תורה נוכרית אלא ניסוח כמעט זהה של אותם עקרונות מרכזיים שהיו מקובלים על כלל ישראל בכל הזמנים. כיצד נוצרו ההקבלות בין שתי תורות, הנתפסות כיום כמנוגדות לחלוטין? המחבר מציע פתרון לטוּיגיה חשובה זו, תוך שהוא מצביע על המקורות שמהם שאבו חכמי המשנה והתלמוד.

11. מהות התאולוגיה של היהדות, כרכים א-ב

מאת הרב י' ג' בן־אברהם

הכרך הראשון מוקדש ברובו לנושא המשיח. המחבר מסתמך על כתבי התנ"ך והספרות הרבנית ודן בשאלות כגון: האם האמונה בה' פירושה 'אחדות מוחלטת' או 'אחדות מורכבת'? האם המשיח הוא אחד מפניו של ה' בהתאגשותו, או לא? האם גם 'רוח אלוהים' או 'רוח הקודש' היא אחת מהתגלמותיו ה'?' מהי תקופת הופעתו של המשיח? האם לידת המשיח צריכה להיות טבעית או על־טבעית ונסית? כמה משיחים צריכים להופיע: אחד או שניים? מהו תפקידו של המשיח? האם האמונה התנ"כית שוללת מתווך בין אדם לה' או מחייבת אותו? – מן הנושאים שבכרך השני נציין כאן: חכמי התלמוד והאמונה המשיחית; החטא ועונשו; היהדות התלמודית והתנ"ך; ישראל עם סגולה – בכל הזמנים ובכל התנאים, או רק בתנאי מסוים? איך להינצל משואה? רופאי אליל ותרופות אליליות; תכנית אלוהים ותכניות בני אדם.

12. האיגרת אל העברים מאת ד"ר רפאל הירש ביזנטל

פירוש לאגרת אל העברים – אחת האיגרות שבספר הברית החדשה – המסתמך על המקורות הבאים: התנ"ך, תרגום יונתן בן עוזיאל, המשנה, התלמודים (הבבלי והירושלמי), הזוהר, מדרשי רבה, הספרים החיצוניים, הרמב"ם, ילקוט וספרים יקרים נוספים.

13. הבשורה על פי לוקס מאת עמנואל פרומן ורפאל הירש ביזנטל

השלישית מבין ארבע הבשורות שבברית החדשה – מפורשת בהסתמך על התנ"ך, תרגום יונתן בן עוזיאל, המשנה, התלמודים (הבבלי והירושלמי), הזוהר, מדרשי רבה, הספרים החיצוניים, הרמב"ם, ילקוט ועוד ספרים יקרים.

14. מקבילות מן המשנה לברית החדשה

עריכה: מרדכי חן

ספר זה נועד לסייע לאלה הרוצים להעמיק את לימודם בברית החדשה, באמצעות אוסף הלכות מן התורה שבעל־פה ועריכת השוואות בין הברית החדשה להלכות המשנה. הספר אינו טוען להתאמה מלאה בין הרעיונות המופיעים בברית החדשה לבין אלו המופיעים במשנה, ומטרתו להציג זוויות ראייה נוספות לאותם רעיונות, כדי להרחיבם, להעמיקם ולהוסיף להם רקע.

15. סוגיות נבחרות בספר הברית החדשה

מאת חיאל צבי ליכטנשטיין

הרב ליכטנשטיין מפרש ומבאר בכרך זה קטעים נבחרים לאורך כל ספר הברית החדשה. בפירושו הוא מסתמך על המקורות הבאים: התנ"ך, תרגום יונתן בן עוזיאל, המשנה, התלמודים (הבבלי והירושלמי), הזוהר, מדרשי רבה, הספרים החיצוניים, הרמב"ם, ילקוט וספרים יקרים נוספים.

16. הלקח והפתרון (ישעיהו פרק נג) מאת אלכסנדר מק'קול

בכל פעם אשר ננסה לבקר את הלקח על־אודות המשיח, אם בעזרת כתיב הקודש או התלמוד או שאר כתיבי הרבנים, הלקח על־אודות כפרה בכלל, ובפרט כאשר הוא מכולכל בפרשה נג בישעיה הנביא, בהכרח הוא נאלץ על רוח התבוננותנו. בבחינת הלקח הכללי, סופרי היהודים הקדמונים והמשיחיים, אך מעט נפלגים המה; שניהם מאמינים בצורך הכפרה והכרזתה, ושניהם פותרים את הפרשה הנדרשה היא על המשיח. מתוכחי היהודים בני זמננו שאינם מאמינים בישוע מכחישים בשתי אלה, גם מחליטים מלבד זה כי יעוד הנבואה של ישעיה לא יוכל להמשיך אל ישוע.

17. האמונה המשיחית – אמת או שקר? מאת ק' ס' לואיס

מיהו משיחי? לא כל אדם הנושא כינוי זה או מזדהה עם התנועה המשיחית הוא אכן משיחי. משיחי הוא מי שהמליך את המשיח למלך בחייו. ומהי התנהגות משיחית? לא העמדת פנים וניסיון להצדיק את עצמנו באמצעות מעשים טובים, כי אם ויתור על הרצון העצמי ועל ה"אגו", וציות לרצון המשיח. הספר עוסק בהבנה הכוללת של האמונה המשיחית.

18. כתיב הקודש העתיקים ליהודי בימינו מאת דוד בָּרוֹן

הספר נועד למי שמבקש לחקור ברצינות את טענת היהודים המשיחיים, לפיה כל עיקר באמונה בישוע כמשיח ישראל מבוסס על כתיב התנ"ך. דוד בָּרוֹן מקפיד שלא להאריך בדבריו ומסתמך בכל טענה ובכל אמירה על "הכתוב". וכך מתחילה להתגלות בתוך דפי התנ"ך הרבה מעבר להיסטוריה – תוכנית אלוהית נצחית עבור עמו ישראל ועבור העולם, לימינו אלו ולעתיד. הקורא חש מעט מגדולת הכתובים ומשלמותם, כאשר מאות לאות וממילה למילה – מספר בראשית ועד אחרון הנביאים ודברי הימים – נבנית תמונה אחת שהיא מעין פסיפס עצום. תקוותנו שבאמצעות ספר זה יוכל הקורא להתבונן בנושא המרכזי של אותה תמונה נפלאה: **דמותו של המשיח**.

19. סכנת הכשפים ותוצאותיהם מאת אמיל קרמר

הספר דן בתחבולות השטן, המנסה בכל דרך להבטיח לעצמו דריסת רגל בחיי האדם. רק מי שמשליך את ירבו על דבר האלוהים בשלמותו ומוצא מקלט בישוע כמושיע, יוכל אל הגאולה, מחוז חפצו, בדרך האמונה.

20. מותו של גורו מאת רבינדרנת ר' מהרג'

המחבר הוא נצר לשושלת ארוכה של כוהנים ברהמינים, ובעל הכשרה כיוג'. רבינדרנת מהרג' עסק במדיטציה עוד בילדותו, שעות רבות מדי יום. כבר בנעוריו הפך למנהיג הינדי נערץ. סיפור חייו מתאר באמנות ובכנות את החיים ואת המנהגים ההינדיים. דיווח מרתק זה מתאר תהליך מפרך של חיפוש אחר משמעות, מההתפכחות ההדרגתית והמכאיבה ועד להסקת המסקנה הבלתי נמנעת, על כל המשמעת ממנה – העדפת האמונה באל האחד ובמשיחו על פני ההינדואיזם. זהו תיאור יחיד בימינו של מאבקיו הפנימיים של איש דת הינדי, עד שגילה את הניצחון הסופי על המוות.

21. דע מדוע להאמין מאת פול ליטל

אנו חיים בעולם שבו התחכום, הידע וההשכלה גדלים והולכים. בעולם זה, כבר אין די בידיעה במה אנו מאמינים; עלינו לדעת **מדוע** אנו מאמינים, מאחר שעצם האמונה בדבר זה או אחר אינו הופך את מושא האמונה לאמת. ספר זה בוחן שאלות מהותיות, כגון: האם אלוהים קיים? האם הניסים אפשריים? האם קיימת סתירה בין המדע למקרא? האם האמונה המשיחית היא הגיונית? מדוע "מרשה" אלוהים את הסבל ואת הרע? ועוד. הספר מסייע לקורא לבחון את העובדות היוצרות קרקע מוצקה לעמדה המשיחית.

22. גיבור הקטקומבות

סיפור סבלם של חסידי ישוע המשיח תחת רדיפותיהם האכזריות של קיסרי רומא העתיקה יעודד ויחזק את רוחם ואת נפשם של הקוראים. עלילות אלה מלמדות על הקרבנות של המאמינים הראשונים ברומא, ועל הרושם הכביר שהם הותירו על בני דורם.

23. המשיח בשתי הבריתות מאת ד"ר פ' ג'ון מלדאו

האם ניסית פעם למצוא בתנ"ך נבואות המתייחסות למשיח? ספר זה מצביע על עשרות נבואות, מן הברורות ביותר, ומרכז אותן בצורה מסודרת ושיטתית. לצד כל נבואה מביא המחבר הסברים והשוואות לנבואות אחרות הנוגעות לנושא, כולל השוואות בין נבואות התנ"ך לבין התגשמותן בברית החדשה. הספר נועד למגלים התעניינות אמיתית בטענות המשיחיות ולמבקשים לחקור את כתבי הקודש, כדי "...לדעת אם כן הוא הדבר" (מעשי השליחים יז 11).

24. משה על זוכן העדים מאת שלמה אוסטרובסקי

המחבר מביא בפנינו מאורעות שהתרחשו מאז ימי בראשית ועד ימי משה, וכן דברי הסבר על החגים. הוא מדגיש כי ההיסטוריה חוזרת על עצמה, וכך גם מצבו הרוחני של העם – הוא זקוק תמיד לתוכן חדש ולמשמעות חדשה לחיים.

25. לזאת יקרא אישה מאת חן קרטן

בספר מופיעים סיפוריהן של 24 נשים מתוך התנ"ך והברית החדשה. המחברת נותנת הנחיות ללימוד אישי וקבוצתי של הלקחים שניתן להפיק מחייהן של אותן נשים, שדבר ה' מוצא לנכון להנציח את זכרן.

26. בסיס ליבולוגיה חדשה מאת ד"ר ארנסט וויילר סמית

האם האדם והעולם כולו הם תוצאה של התפתחות מקרית נטולת היגיון או שמה מעשה בריאה מכוון? האם האמונה בבורא עולם סותרת את המדע? מדען בקיא מציע בספר זה תשובות משכנעות.

27. כד קטן בארץ הקודש מאת ריסטו סנטלה

סיפור דרכו הארוכה של ילד בן שבע, שבסופה הוא הוטמן ככד קטן בארץ הקודש. מחלתו הממושכת גרמה להוריו לנדוד מעמק הבכא למעינות שלווים. הכותב – אביו של הילד – מספר על ניסיונו, שעור לו ולא לפי קוראיו להבין שאנחנו רק חומר ביד היוצר.

28. הקיים באמת מאת ד"ר פרנסיס שייפר

בספר זה מבהיר המחבר שהאמת המקראית, והיא בלבד, מסוגלת לפתור את המבוכה שאליה נקלעה האנושות. ד"ר שייפר מעטר את התיזה שלו בדוגמאות הלקוחות מפילוסופים, אמנים, סופרים ומוסיקאים מודרניים. יתכן שהפתרונות שהוא מציע אינם עולים בקנה אחד עם ציפיותיו ועם רצונותיו של האדם המודרני, אך אי אפשר להתעלם מהם.

29. אהבה ללא גבול מאת פסטו קיוונגרה

אם הינך מרגיש כרגע אהוב, מקובל ומלא שמחת חיים – ספר זה אולי אינו נחוץ לך. הספר נועד לעידוד העצובים, הנדכאים ואלה שחשים שהם אינם אהובים – והלא כולנו חשים כך לפעמים. המחבר – בישופ אפריקני אשר סבל רדיפות רבות בגלל אמונתו – פותח בפני הקורא את אוצר כתבי הקודש. הוא מביא קטעים המוכיחים שאהבת האלוהים חובקת אותנו גם בנסיבות ובזמנים הקשים ביותר.

30. פונטיס פילטוס מאת פאול לי מאיר

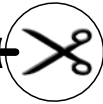
המשפט המפורסם שבו שפט פונטיס פילטוס, הנציב הרומי ביהודה, היווה נקודת מפנה אשר שינתה את פני העולם. האם הדין שחרך היה תוצאה של פחד, תועלת אישית או כורח? מאין הוא בא ומה עלה בגורלו של האיש אשר, בלא שהתכוון לכך, גרם לשינוי כביר בכיוון ההיסטוריה האנושית? נובלה היסטורית זו מהווה ניסיון למציאת פשרה בין הכנת ביוגרפיה על בסיס ממצאים אמיתיים לבין דמיון ספרותי. הספר מנסה לספר את מה שארע בארץ ישראל בשליש הראשון של המאה הראשונה לספירה, ועושה זאת בדרך מקורית ונדירה: לא מנקודת ראות יהודית או נוצרית, אך מן הצד הרומי. הספר כולל תיעוד מפורט של החומר ההיסטורי ששימש את המחבר בעת כתיבתו.

31. גדול כוחה של התפילה מאת גיל בריסקו

שבו לשיחה עם גיל בריסקו, וגלו בדרך חדשה את כוחה הגדול של התפילה. קריאת ספר זה, הכתוב בסגנונה האישי והחודר של המחברת, כמוה כניהול שיחה כנה עם חברה טובה. המחברת מנתחת ומסבירה עקרונות שונים בנוגע לתפילה, ואין ספק שתפיסות מקראיות אלה ידרבנו את הקורא להתפלל ביתר שאת. את הלקחים החשובים שהיא מפיקה מחיי אליהו ואלישע תוכל ללמוד וליישם במהרה באופן אישי: * הפסק להיות טרוד כל הזמן; * למד להתפלל בעיצומם של קשיים; * עדיף לסבול מחוסר שינה מאשר מריחוק מאלהים; * עבור את נקודת המשבר; * בעיות יכולות להיות מקפצה לקידום חיי התפילה שלנו; * כשהמילים והתפילות "נגמרות"; ועוד. – בסוף כל פרק יש תפילות מעומק ליבה של המחברת, וכן שאלות, הנחיות ומטלות שנועדו לסייע לקורא לפתח את חיי התפילה שלו. אם נלאית אי פעם מלהתפלל והתפתית לחדול מכך, אם רצית אי פעם שמישהו ינחה אותך כיצד להתפלל – ספר זה נועד לך!

ראה המשך הרשימה מעבר לדף

סמן את בחירתך של ארבעת הספרים ב-√
הזמנה זו היא ללא התחייבות מצדך.

הזמנת ספרים טופס

24. ☐ משה על זוכן העידים	13. ☐ הבשורה על פי לוקס	1. ☐ ספר התנ"ך והברית החדשה
25. ☐ לזאת יקרא אישה	14. ☐ מקבילות מן המשנה לברית החדשה	2. ☐ ספר הברית החדשה, מהדורה מיוחדת
26. ☐ בסיס ליבולוגיה חדשה	15. ☐ סוגיות נבחרות בספר הברית החדשה	3. ☐ חסד משנה הכל
27. ☐ כד קטן בארץ הקודש	16. ☐ הלקח והפתרון (ישעיהו פרק נג)	4. ☐ המשיח בתנ"ך לאור ספרי חז"ל
28. ☐ הקיים באמת	17. ☐ האמונה המשיחית – אמת או שקר?	5. ☐ המשיח בברית החדשה לאור ספרי חז"ל
29. ☐ אהבה ללא גבול	18. ☐ כתיבי הקודש העתיקים ליהודי בימינו	6. ☐ החיפוש הרוחני
30. ☐ פונטיס פילטוס	19. ☐ סכנת הכשפים ותוצאותיהם	7. ☐ מזון לאמונה
31. ☐ גדול כוחה של התפילה	20. ☐ מותו של גורו	8. ☐ הרז דשלושא
32. ☐ 8 החלטות שיכולות לשנות את חייה של כל אישה	21. ☐ דע מדוע להאמין	9. ☐ הפרק האסור
33. ☐ בחירות לחיים	22. ☐ גיבור הקטקומבות	10. ☐ תורת המוסר של היהדות
34. ☐ יש תקווה	23. ☐ המשיח בשתי הבריתות	11. ☐ מהות התאולוגיה של היהדות, כרכים א-ב
		12. ☐ האגרת אל העברים

32. שמונה החלטות שיכולות לשנות את חייה של כל אשה

מאת ג'יל בריסקו

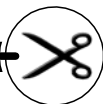
ממי אתם מבקשים חכמה כשאתם עומדים בפני החלטה כלשהי? – עלינו להחליט: האם נדחה את הכאב על הסף או ננצל אותו לטובה? האם נצבור עושר חומרי או מעשי חסד? האם נדבר בחכמה או בסכלות? האם ננצל את הזמן או נבזבז אותו? האם נחיה למען עצמנו או למען רוח ה'? האם נפתח את מתנותיו של אלוהים או נבזבז אותן? האם נתאזר באורך רוח או נמחה? האם נתייצב לצד האמת או ננטוש אותה? – ג'יל בריסקו מעודדת את קוראיה לבחור באפשרויות הטובות יותר, ומבססת את דבריה על כתיבי הקודש ובעיקר על איגרת יעקב.

33. בחירות לחיים מאת סטוארט בריסקו

חינו מלאים באפשרויות שעלינו לבחור ביניהן. סטוארט בריסקו מנהל את חייו לאור ערכים המבוססים על דבר אלוהים. הדברים שהוא מציג והדיונים הממוקדים שהוא מביא חוקרים לעומק את ההנחות המוסריות של כל אחד מאיתנו. "בחירות לחיים" מסייע לקורא לקבוע את סדרי העדיפויות של אותם ערכים, ולהתמקד באפשרויות החשובות ביותר. ספר נפלא זה עשוי לסייע ולעודד כל אדם החפץ לעשות את רצונו של אלוהים.

34. יש תקווה מאת דוד בריקנר

כותרת משנית: "מבט יהודי משיחי על סוף העולם". – מי שחש בלבול או מבוכה בכל מה שנוגע לנבואות אחרית הימים, יחוש הקלה רבה כשיקרא את ההסברים המקיפים והמרתקים שספר זה מספק על הנושא. דוד בריקנר מספר באומץ רב על אירועים שיתרחשו בעתיד. עמדתו מבוססת היטב על המסורת היהודית, על התנ"ך ועל הברית החדשה. ספר זה מציג במיומנות את התקווה והביטחון, שכתבי הקודש יכולים לנסוך בכל מי שיבין את המטרה שאלוהים שואף להגשים בחיי עם ישראל ושאר אומות העולם.

מלא פרטים, גזור ושלה אל:

קרון אחוה משיחית, ת"ד 10382, ירושלים 91103

שם המזמין:

כתובת:

ישוב:

מיקוד: _____

טלפון:
